

PIRMĀ UN OTRĀ VĒSTULE KORINTIEŠIEM

Adeniltons De Aguiars (Adenilton T. de Aguiar)

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2026. GADA 3. CETURKSĒM

KRISTĪGĀS DZĪVES UN LIECINĀŠANAS BŪTĪBA

Vēstuļu rakstīšana ir gadsimtiem sena nodarbe, kas vēl joprojām nav novecojusi. Mēs esam tikai mainījuši veidu, kādā vēstules tiek rakstītas. Jā, sociālie mediji ir aizstājuši papīru. Tomēr savā būtībā e-pasti un citi elektronisko vēstuļu veidi pilda to pašu funkciju – tie savieno cilvēkus, apmainoties ar informāciju, jūtām un domām.

Kāpēc cilvēki raksta vēstules? Iespējamā atbilde ir tāda, ka viņiem ir kaut kas, ko teikt. Tā bija arī ar apustuli Pāvilu. Lai gan viņam bija daudz ko sacīt, viņam ne vienmēr bija iespēja būt klātienē ar tiem, ar kuriem viņš vēlējās runāt.

Tāpēc viņš rakstīja vēstules – piemēram, korintiešiem, kurās atrodamas dažas no dziļākajām Svēto Rakstu patiesībām. Tostarp, piemēram: “Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu” (1. Kor. 2:2), un: “Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību” (2. Kor. 8:9). Un kā ar spēcīgo mīlestības dziesmu 1. Kor. 13. nodaļā?

No otras puses, ikviens, kas lasa Pāvila vēstules korintiešiem, neizbēgami apjūk – ne tikai tāpēc, ka draudzē pastāvēja nopietnas problēmas, piemēram, seksuāla izlaidība, bet arī sīkumainu ķildu dēļ, ko radīja šķelšanās draudzes locekļu vidū nenozīmīgu iemeslu dēļ. Ja tev šķiet, ka tavai draudzei ir izaicinošas problēmas, esi gatavs redzēt strīdu lavīnu, ar kādu Pāvilam nācās saskarties Korintā. Iespējams, tavas vietējās draudzes problēmas nav tik nopietnas, kā tev šķiet. Ļoti iespējams, ka ieraudzīsi – Korintā situācija bija daudz sliktāka.

Lai arī cik satraucošas bijušas problēmas Korintā, vēstules korintiešiem piesaista mūsu uzmanību nevis ar tajā apskatītajām problēmām, bet gan ar to, kādā ievērojamā veidā Pāvils tās risina. Aicinot draudzes locekļus izvērtēt sevi, savu uzvedību un apkārtējo kultūru Jēzus Kristus evaņģēlija gaismā, viņš paaugstina krusta vēsti. Pēc paša Pāvila vārdiem citviet, jebkurš standarts, kas ir zemāks par evaņģēlija vēsti, ir uzskatāms par “nolādētu” (Gal. 1:8, 9).

Pāvila laikā Korinta bija slavēta ar savu bagātību un spēcīgo tirdzniecību, pateicoties

ostai, arhitektūrai, kuģubūvei un keramikai. Pilsēta bija nozīmīgs finanšu centrs. Tomēr tā bija pazīstama arī ar seksuālu izlaidību, reliģisku sajukumu un svētnīcām, kas veltītas dažādiem dieviem. Ikdienas dzīvi Korintā raksturoja atklāta elkdievība. Šis vēsturiskais un kultūras fons palīdz mums saprast Pāvila galvenās rūpes par kristiešiem šajā pilsētā un līdz ar to arī viņa pamudinājumus viņiem.

Šajā ceturksnī mēs aplūkosim Pāvila vēstules korintiešiem. Šajās divās ievērojamajās Jaunās Derības grāmatās apustulis pasniedz evaņģēlija vēsti kā kristīgās dzīves un liecības būtību – kā prizmu, caur kuru vērtēt visu pārējo. Neatkarīgi no izaicinājumiem, ar kuriem katrs no mums individuāli vai draudze kopumā saskaras savā ceļā uz Debesīm, atbilde uz vissarežģītākajiem jautājumiem mūsu kalpošanā Kristum ir tā pati, kas bija korintiešiem: “Jēzus Kristus un tas pats krustā sists” (1. Kor. 2:2).

Jēzus drīz nāks. Šis ir laiks lielākai vienotībai Kristū, atvērtībai Svētajam Garam kā vēl nekad agrāk, uzticīgai garīgo dāvanu izmantošanai un dziļākai pieredzei ar mūsu augšāmcelto Kungu. Šis ir laiks patiesai kristīgai kalpošanai, iesaistei draudzes pārvaldībā un misijā, garīgai cīņai pret maldu mācībām un izaugsmei žēlastībā, mīlestībā un sadraudzībā. Šis ir laiks turēties stingri un būt uzticīgiem krusta vēstij, un tieši to Pāvila vēstules korintiešiem mums māca darīt.

Adeniltons Tavaress de Aguiars, PhD, ir Jaunās Derības interpretācijas profesors Ziemeļaustrumu adventistu koledžā Kašojeirā, Baijā, Brazīlijā, kur viņš kalpo kopš 2010. gada.

Citātu beigās norādītas oriģināllapuses.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

PĀVILA KALPOŠANA KORINTĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 1:1, Gal. 1:1, Ap. d. 17:16–34, 1. Kor. 5:9–11, Ap. d. 18:4–10, 2. Kor. 2:4.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet naktī Tas Kungs parādībā Pāvilam sacīja: ‘Nebīsties, bet runā un neciet klusu. Jo Es esmu ar tevi! Neviens necelsies pret tevi, lai darītu tev ļaunu, jo Man ir daudz ļaužu šinī pilsētā’” (Ap. d. 18:9, 10).

Lielais angļu misionārs Viljams Kerijs mēdza teikt, ka viņš labo kurpes, lai segtu savus izdevumus, bet viņa īstais darbs ir dvēseļu glābšana. Tāpat Pāvils strādāja par telšu taisītāju, lai nopelnītu iztiku (Ap. d. 18:1–3), bet viņa patiesais darbs, protams, bija vest cilvēkus pie Kristus.

Šonedēļ mēs ielūkosimies Pāvila kalpošanā draudzē Korintas pilsētā. Kā redzēsim, draudze bija pilna ar problēmām – daudzas no tām ir ļoti līdzīgas tām, ar kurām mūsu draudzes saskaras arī mūsu laikos, gandrīz divus tūkstošus gadu vēlāk. Ikviens, kas kaut neilgu laiku ir bijis kristietībā vai iesaistījies draudzes darbā, varētu jautāt: vai ir kaut viena kristiešu grupa bez problēmām? Atbilde, protams, ir acīmredzama.

Korintā Pāvils sastopas ar izaicinājumiem, bet viņš tiem stājas pretī ar krusta vēsti (1. Kor. 2:2). Uzticība šai vēstij ir īstais veids, kā stāties pretī izaicinājumiem, ar kuriem saskaramies mūsdienās. Kā redzēsim šonedēļ un visa šī ceturkšņa garumā, Pirmās un Otrās vēstules korintiešiem vēsts attiecas arī uz mūsu dzīvi.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. jūlijā.

Pāvils – Dieva aicināts Jēzus apustulis

Vēstuli korintiešiem Pāvils iesāk, nosaucot sevi par Jēzus apustuli, aicinātu “pēc Dieva prāta” (1. Kor. 1:1; salīdzini ar 2. Kor. 1:1). Viņa pārliecība par to, kas viņš ir attiecībā pret Jēzu, ir tik stingra, ka ar dažiem izņēmumiem tieši tā viņš iesāk visas savas vēstules.

Izlasi 1. Kor. 1:1 un Rom. 1:1. Kādi divi Pāvila kalpošanas aspekti ir uzsvērti šajos pantos? (Sk. arī Gal. 1:1.) _____

Pāvils runā par savu aicinājumu un apustuļa kalpošanu kā par Dieva gribas papildījumu. Viņš ir pārliecināts, ka viņa aicinājums nenāk no cilvēkiem, bet no Dieva (Gal. 1:1). Tāpat kā Jeremija, arī Pāvils bija Dieva aicināts jau mātes miesās (Jer. 1:5), un tas ir bijis kā Dieva žēlastības darbs (Gal. 1:15), lai viņš sludinātu Kristus evaņģēliju pagāniem.

1. Kor. 15:8 Pāvils sevi pieskaita tiem, kam Kristus ir parādījies pēc augšāmcelšanās (1. Kor. 15:5–7). Dažus pantus vēlāk viņš norāda, ka viņa aicinājums būt par apustuli izrietēja no šīs tikšanās ar Jēzu (1. Kor. 15:9–11).

Nosaukums “Jēzus apustulis” ietver vairākas nozīmes. Pirmkārt, tas izsaka domu par cilvēku, kuru Jēzus ir sūtījis. Tomēr Pāvils šo apzīmējumu lieto arī, lai identificētu sevi kā Kristus kalpu (Rom. 1:1; Tit. 1:1; Gal. 1:10), kā arī kā sludinātāju un mācītāju (1. Tim. 2:7; 2. Tim. 1:11). Neatkarīgi no tā, vai viņš sludina vai māca, Kristus vienmēr ir centrā. Īsāk sakot, Pāvils ir Jēzus apustulis.

Jēzus nav tikai Pāvila apustuliskās kalpošanas centrs – Viņš ir visas Pāvila dzīves centrs. Pāvila domas un jūtas bija piepildītas ar Jēzus klātbūtni. Par to liecina fakts, ka Pirmās vēstules korintiešiem ievaddaļā un pateicības daļā viņš deviņos pantos deviņas reizes piemin Jēzu. Pāvils tik ļoti mīlēja Jēzu, ka viņš nespēja pārstāt par Viņu domāt un runāt. Viņš vēlējās dalīties Jēzū ar tiem, par kuriem rūpējās, lai viņu dzīves arī būtu centrētas Kristū. Lai gan viņš bija aicināts par apustuli, viņi bija aicināti būt uzticīgi Jēzus sekotāji tai kalpošanai, kurai Kungs viņus bija aicinājis.

Pāvils bija aicināts būt par apustuli. Kāds ir tavs aicinājums, un kā tu zini, ka tas ir tavs aicinājums? Ja tev šķiet, ka tev tāda nav, kas varētu būt nepareizi tavās gaitās ar Dievu? _____

No Atēnām līdz Korintai

Izlasi Ap. d. 17:16–34. Kur Pāvils atradās pirms došanās uz Korintu, un ko viņš tur darīja? _____

Ap. d. 17:16–34 apraksta Pāvila sludināšanu atēniešiem pirms došanās uz Korintu. Acīmredzot viņš tobrīd neplānoja apmeklēt Atēnas, bet nonāca tur ar dažu draugu palīdzību opozīcijas dēļ, ar ko viņš saskārās Berojā (Ap. d. 17:13–15).

Tie, kas pavadīja Pāvilu uz Atēnām, atgriezās Berojā ar norādījumu, lai Timotejs un Sīla pēc iespējas ātrāk pievienojas viņam (Ap. d. 17:15). Ap. d. 17:16–34 stāsta par to, ko Pāvils darīja, viņus gaidot. Viņš runāja par Jēzu sinagogā, tirgus laukumā un Areopāgā. Viņš patiesi nespēja pārstāt runāt par Jēzu un izmantoja katru iespēju to darīt.

Izlasi Ap. d. 18:1–11. Ko Pāvils dara, ierodoties Korintā un visā savas uzturēšanās laikā šajā pilsētā? _____

Pāvils devās uz Korintu sava otrā misijas ceļojuma laikā. Lūka mums stāsta, ka Pāvils tur palika pusotru gadu.

Kā ierasts, Pāvils savu misijas darbību iesāk sinagogā (Ap. d. 18:4–6). Ap. d. 17:1, 2 piemin, ka tā bija viņa ierastā prakse. Viņš ievēroja principu “vispirms jūdiem” (Rom. 1:16; Ap. d. 13:46), kā Jēzus bija pavēlējis saviem apustuļiem (sk. Ap. d. 1:8).

Kad Sīla un Timotejs beidzot pievienojās viņam Korintā, viņš “ar visu sirdi sludināja, apliecinādams jūdiem, ka Jēzus ir Kristus” (Ap. d. 18:5). Savas uzturēšanās laikā Korintā viņš bija aizņemts, “mācīdams Dieva vārdu” (Ap. d. 18:11). Tieši šajā kontekstā viņš arī izteica savus slavenos vārdus, ka viņš ir “nolēmis neko citu nezināt” korintiešu vidū “kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu” (1. Kor. 2:2).

Ko mēs varam mācīties no Pāvila misijas darbības Atēnās un Korintā par to, kā izmantot katru iespēju pasludināt evaņģēliju? Padomā par savām iespējām stāstīt par Jēzu citiem un kā tās izmantot. _____

Korintas pilsēta

Izlasi Ap. d. 18:1–3, 1. Kor. 5:9–11 un 1. Kor. 8:4. Ko mēs varam secināt par Korintas ekonomiku, morāli un reliģisko dzīvi? _____

Korinta bija nozīmīgs senās pasaules centrs, slavēta ar savu plaukstošo tirdzniecību. Šo pilsētu Roma iznīcināja 146. gadā p. m. ē., un 44. gadā p. m. ē. Jūlijs Cēzars to atjaunoja kā Romas koloniju. Tieši šī romiešu Korinta parādās Jaunajā Derībā. Pāvila laikā Korinta bija viena no Atēnu konkurentēm, daudzās aspektos to pat pārspējot. Korintai bija divas nozīmīgas ostas, kas veicināja preču apmaiņu un tirdzniecības attīstību.

Patiešām, Pāvils izvēlējās Korintu tās nozīmīguma un izdevīgā ģeogrāfiskā novietojuma dēļ. “Tādējādi radās iespēja evaņģēlija izplatīšanai. Kad tas bija nostiprināts Korintā, tas varēja viegli izplatīties uz visām pasaules malām.” (Elena Vaita “Sketches From the Life of Paul” 99. lpp.)

Turklāt Korintas plaukstošā tirdzniecība ļāva Pāvilam sevi uzturēt, gatavojot un pārdodot teltis, kamēr viņš sludināja evaņģēliju šajā pilsētā (Ap. d. 18:2, 3). Protams, misijas darbs lielā un bagātā pilsētā nenorit bez izaicinājumiem. Korintu raksturoja izteikts reliģiskais plurālisms (1. Kor. 8:5), ko apliecināja daudzās svētnīcas, kas bija celtas par godu tādiem dieviem kā Apollons, Atēna un Afrodīte, kā arī ēģiptiešu dievību, piemēram, Serapisa un Izīdas, pielūgšana.

Līdztekus šai reliģiskajai daudzveidībai Korinta bija pazīstama arī ar seksuālu izlaidību. Grieķu ģeogrāfs un vēsturnieks Strabons piemin, ka Afrodītes templī Korintā kalpojušas 1000 svētās prostitūtas. Lai gan daudzi zinātnieki uz šo apgalvojumu raugās skeptiski un saista to ar atēniešu propagandu pret Korintu, rituālā prostitūcija senajā pasaulē bija visai izplatīta. Seksuālā netiklība bija problēma Korintā, tāpat kā citur. Elkdievība un netiklība bija korintiešu ikdiena, un šī skumjā realitāte izskaidro lielu daļu no Pirmās un Otrās vēstules korintiešiem saturu.

Savā misijas darbībā Korintā Pāvils saskārās ar elkdievīgas un izlaidīgas sabiedrības izaicinājumiem. Kādi izaicinājumi var apgrūtināt evaņģēlija sludināšanu mūsdienu kultūrās? Kā mēs varam tos pārvarēt? Cik liela atšķirība, ja vispār, pastāv starp Korintu un mūsdienu pilsētām? _____

“Daudzi šajā pilsētā”

Izlasi Ap. d. 18:4–8. Kādi bija Pāvila sludināšanas rezultāti? _____

Pāvila darbs starp jūdiem Korintā nebija tik auglīgs, kā viņš bija cerējis. Viņam nācās sastapties ar naidīgumu un pretestību. Bībele saka, ka “tie pretojās un zaimoja” (Ap. d. 18:6). Kad grieķu darbības vārda “blasphēmeō” (“zaimot”) objekts ir cilvēks, tas nozīmē “aprunāt” vai “nomelnot”. Citiem vārdiem sakot, viņi centās sabojāt Pāvila reputāciju un traucēt viņa misijas darbu.

Tomēr Pāvila darbs Korintas sinagogā nebija veltīgs. Galu galā Dievs Savu misiju vadīja uz priekšu. Viņš bija apsolījis: “[Mans vārds] neatgriezīsies pie Manis tukšā” (Jes. 55:11). Daži jūdi negaidīja, ka sinagogas priekšnieks Krisps un viņa ģimene pieņems Jēzu kā Mesiju un tiks kristīti (Ap. d. 18:8). Ne tikai viņi, bet arī “daudz korintiešu, viņu dzirdēdami, ticēja un tika kristīti” (Ap. d. 18:8), ļoti iespējams, arī Krispa ietekmes dēļ.

Izlasi Ap. d. 18:9, 10. Ko mēs varam secināt par Pāvila izjūtām, sastopoties ar izaicinājumiem Korintā? Kā Dievs iedrošināja Savu kalpu? _____

Drīz pēc aiziešanas no sinagogas Pāvilam bija piedzīvojums, kas viņu iedrošināja. Pats Kristus naktī parādījās viņam vīzijā ar vārdiem, kas atgādina Jes. 41:10: “Nebīsties, jo Es esmu ar tevi.” Pāvils pats atzīst, ka viņš Korintā bija “nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā” (1. Kor. 2:3). Viņam bija nācies pamest Beroju un doties uz Atēnām spēcīgas pretestības dēļ. Iespējams, viņš domāja, ka tā paša iemesla dēļ būs jāatstāj arī Korinta – lielās opozīcijas dēļ. Taču šoreiz tā nenotika. Jēzus viņam sacīja: “Man ir daudz ļaužu šinī pilsētā” (Ap. d. 18:10). Un Pāvils bija instruments, ar kura starpniecību šiem cilvēkiem tika nestā pestīšanas vēstis.

Izlasi Jes. 41:10. Kādi brīnišķīgi apsolījumi mums tiek doti šajā īsajā pantā? Kā tiem vajadzētu ietekmēt tavu ikdienas dzīvi? _____

Pāvila vēstules korintiešiem

Izlasi 1. Kor. 1:11–13; 1. Kor. 4:14; 1. Kor. 5:11; 1. Kor. 7:1 un 1. Kor. 14:37, 40. Izlasi arī 2. Kor. 1:12; 2. Kor. 2:9; 2. Kor. 11:3 un 2. Kor. 13:10. Kā šie panti palīdz mums saprast, kāpēc Pāvils rakstīja korintiešiem? _____

Pirmo vēstuli korintiešiem Pāvils sarakstīja, kad atradās Efezā (1. Kor. 16:5–9). Hlojas nama ļaudis bija devušies pie viņa ar ziņām, ka Korintā viss nenorit labi (1. Kor. 1:11). 1. Kor. 1. – 6. nodaļā Pāvils risina jautājumus, par kuriem bija ziņojusi Hloja. Problēmas ietvēra šķelšanos, seksuālu netiklību, tiesāšanos savā starpā un prostitūciju. Pāvils bija saņēmis arī vēstuli ar konkrētiem jautājumiem (1. Kor. 7:1). Viņa atbildes uzrakstītas, sākot no 7. nodaļas un tālāk. Jautājumi bija saistīti ar laulību, šķiršanos, celibātu, elkiem upurētu pārtiku, uzvedību dievkalpojumā, garīgo dāvanu lietošanu un nepareizu izpratni par augšāmcelšanos. Korintas draudze bija ļoti problemātiska un nenobriedusi. Iespējams, arī tava vietējā draudze saskaras ar daudzām problēmām. Tomēr, visticamāk, Korintā situācija bija vēl sliktāka.

Pāvila Pirmā vēstule korintiešiem ir ļoti aktuāla arī mūsdienās. Galu galā – vai mēs savās draudzēs kaut kādā mērā nesastopamies ar līdzīgām problēmām? Šai vēstulei mums ir daudz ko teikt. Tā ir “viena no bagātākajām, pamācošākajām un spēcīgākajām no visām viņa vēstulēm” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 301. lpp.).

Iespējams, Pāvils korintiešiem rakstīja trīs vai četras vēstules (salīdzini ar 2. Kor. 10:9). Pirms 1. Kor. viņš bija rakstījis vēl vienu vēstuli (1. Kor. 5:9), taču tā ir pazudusi. Pirms 2. Kor. viņš rakstīja tā saukto “bargo vēstuli” (2. Kor. 2:3, 4, 9; 7:8), taču arī tā ir pazudusi. Daži domā, ka viņš atsauca uz 1. Kor. vai ka šī vēstule daļēji ietverta 2. Kor.

No 2. Kor. mēs redzam, ka Korintas draudzes locekļus ietekmēja apkārtējā kultūra. Viņi augstu vērtēja tādas lietas kā sacensība, vara un bagātība – tas viss var izaicināt arī draudzi mūsdienās. Turpretī Pāvils centās veidot Kristū centrētu kultūru – skatījumu uz pasauli caur evaņģēlija prizmu. Cik svarīgi, lai arī mēs skatītos uz pasauli caur evaņģēlija prizmu!

Izlasi vēlreiz 2. Kor. 2:4. Ko tas mums atklāj par to, cik ļoti Pāvils rūpējās par šiem cilvēkiem? Un cik auksta dažkārt var būt mūsu sirds pret citiem? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Korinta” (243. – 254. lpp.).

“Sludinot Evanģēliju Korintā, Pāvils izvēlējās citu darbības veidu nekā Atēnās. [...] Viņš nolēma izvairīties no sarežģītiem argumentiem un diskusijām un, atrodoties starp korintiešiem, nevēlējās zināt neko vairāk ‘kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.’” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 244. lpp.)

Pāvilam bija zināmi panākumi, taču viņš šaubījās par gudrību veidot draudzi no tā “materiāla”, kādu viņš tur atrada. Viņš uzskatīja Korintu par ļoti apšaubāmu darba lauku un nolēma to atstāt.

“Kad viņš apsvēra iespēju atstāt pilsētu un doties uz daudzsološāku vietu, Kungs naktī viņam parādījās redzējumā un sacīja: ‘Nebīsties, bet runā, [...] jo Man šajā pilsētā ir daudz ļaužu.’ Pāvils to saprata kā pavēli palikt Korintā un kā garantiju, ka Kungs dos pieaugumu iesētajai sēklai. [...] Zem Jēzus Kristus karoga tika sapulcināta liela draudze.” (Elena Vaita “Sketches from the Life of Paul”, 106., 107. lpp.)

“Ir rakstīts, ka Pāvils Korintā strādāja gadu un sešus mēnešus. Tomēr viņa darbs neaprobežojās tikai ar šo pilsētu. [...] Viņš padarīja Korintu par savas darbības centru. [...] Tādējādi tika dibinātas vairākas draudzes. [...] Pāvila prombūtni no draudzēm, par kurām viņš rūpējās, daļēji aizvietoja nozīmīgas un spēcīgas vēstules, kuras parasti tika pieņemtas kā Dieva vārds. [...] Šīs vēstules tika lasītas draudzēs.” (Elena Vaita “Sketches from the Life of Paul” 109. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāvils bija pārliecināts, ka viņš ir Jēzus apustulis un ka šis aicinājums nāk no Dieva. Kāpēc ir tik svarīgi zināt, kas mēs esam un kāds ir mūsu aicinājums?

2. Kādu brīdi Pāvils juta vēlmi atteikties no misijas darba Korintā un pamest pilsētu. Kas lika viņam mainīt domas? Kā tas var palīdzēt mums, kad jūtam vēlmi atteikties no kāda misijas projekta? Vai tomēr var būt arī reizes, kad vajadzētu atkāpties?

3. Korintas draudzes locekļus būtiski ietekmēja apkārtējā kultūra. Arī mūsu vidū tā ir skarba realitāte. Kā mēs varam būt pasaulē (Jņ. 17:11, 15) un tomēr neietekmēties no tā, kas ir pasaulē – “miesas kāriība, acu kāriība un dzīves lepnība” (1. Jņ. 2:16)? Kādos citos veidos mūsu draudzi negatīvi ietekmē apkārtējā kultūra?

KRUSTA VĒSTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 1:17–31; Kol. 1:20; 1. Pēt. 2:24; Ap. d. 13:16–47; 1. Kor. 2:1–5.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks” (1. Kor. 1:18).

Cicerons, Romas rakstnieks un orators, kas bija pagāns, bija sacījis romiešiem, lai viņi krusta ideju kā soda līdzekli turētu pēc iespējas tālāk no savām domām. Lai gan Cicerons nomira apmēram pusgadsimtu pirms Jēzus dzimšanas, viņa izteikums ilustrē nicinājumu, kādu romieši izjuta pret krustu. Tas bija tik slikti, ka viņiem pat nevajadzētu domāt par to.

Savukārt Pāvils rakstīja: “Krusta vēsts [...] ir Dieva spēks” (1. Kor. 1:18). Pāvila acīs krusts ir instruments, ar kura palīdzību notiek izlīgšana starp Dievu un cilvēku (Ef. 2:16, Kol. 1:20), Jēzus pazemības augstākais simbols (Fil. 2:8) un vieta, kur samaksāta mūsu milzīgā parādu summa (Kol. 2:14).

Krusts ir Pāvila atbilde uz problēmām Korintā. Nav jālasa tālu 1. Kor., lai saprastu, ka viņš ļoti satraucas par vienu galveno jautājumu: draudzes šķelšanos. Pāvils ir tik satraukts, ka tūlīt pēc sveiciena daļas (1. Kor. 1:1–3) un pateicības daļas (1. Kor. 1:4–9) viņš uzreiz sāk runāt par šo tēmu (1. Kor. 1:10–17). Šajā nedēļā mēs pievērsīsimies spēcīgajai krusta vēstij kā atbildei uz šo un citām Korintas problēmām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. jūlijā.

Krusta evaņģēlijs

Pāvils saka, ka krusta vēsts ir Dieva spēks mums. Nepārsteidz, ka “Jēzus Kristus un tas pats krustā sists” ir viņa sludināšanas centrā (1. Kor. 2:2).

Izlasi 1. Kor. 1:17–31. Kādu svarīgu domu Pāvils šeit pauž? _____

1. Kor. 1:18–31 Pāvils runā par kontrastu starp cilvēku neprātu un dievišķo gudrību. Krustam ir spēks atklāt vissliktāko cilvēkā un vislabāko Dievā. Šo pirmo nodaļu ievada paziņojums 1. Kor. 1:17. Tā kā Kristus krusts nav paredzēts, lai tiktu atņemts tā spēks (1. Kor. 1:17), krusta vēstij mūsu sludināšanā jābūt centrā (sk. arī 1. Kor. 2:2).

Pāvils saka, ka viņš tika sūtīts nevis kristīt, bet sludināt krusta evaņģēliju. Šis paziņojums prasa divus svarīgus novērojumus. Pirmkārt, grieķu darbības vārds, kas tulkots kā “sūtīt”, ir “apostellō”, kas nāk no tā paša vārda saknes kā vārds “apustulis”. Tātad Pāvila kā apustuļa galvenais uzdevums bija evaņģēlija sludināšana. Otrkārt, Pāvila izteikumi par kristīšanu nenozīmē, ka kristīšana nav svarīga vai vismaz nav tik svarīga kā sludināšana. Viņš kritizēja tos, kas pārspilēti pievērsa uzmanību tam, kurš kristī, nevis Jēzum, kurā viņi ir kristīti.

Ar “gudriem vārdiem” (1. Kor. 1:17) Pāvils nedomāja, ka izsmalcinātas runas būtu sliktas pašas par sevi. Doma ir tāda, ka cilvēku gudrība nedrīkst aizēnot krusta vēsti. Šī frāze attiecas uz grieķu-romiešu retoriku. Atēnās Pāvils izmantoja loģiku, zinātni un filosofiju, bet tas deva maz augļu. Tādēļ “viņš nolēma Korintā izmantot citu darba plānu, lai piesaistītu neuzmanīgo un vienaldzīgo uzmanību. Viņš izlēma izvairīties no sarežģītiem argumentiem un diskusijām un ‘nezināt neko’ citu korintiešu vidū kā vien ‘Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.’” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 244. lpp.)

Kā sarežģītas runas var aizēnot krusta vēsti? Kāpēc Jēzus Kristus un Viņa krustā sīšanas sludināšana deva lielākus augļus Korintā nekā loģika, zinātne un filosofija Atēnās? Vai tomēr reizēm loģika, filosofija un zinātne var noderēt evaņģēlija sludināšanā? _____

Ģeķība tiem, kas pazūd

Salīdzinot cilvēku neprātu ar dievišķo gudrību, Pāvils saka, ka “vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd” (1. Kor. 1:18). Šī ir pirmā no sešām atsaucēm uz ģeķību jeb muļķību 1. Kor. 1:18–31.

Izlasi 1. Kor. 1:20, 21, 23, 25 un 27. Kā šīs atsauces uz ģeķību palīdz saprast, ko Pāvils domāja, sakot, ka vēsts par krustu ir muļķība tiem, kas iet bojā? _____

Grieķu vārds “ģeķība” 1. Kor. 1:18 ir “mōria”. Šis vārds Jaunajā Derībā sastopams tikai piecas reizes – un visas šajā vēstulē (1. Kor. 1:18, 21, 23; 2:14; 3:19). Citi šīs vārdu grupas locekļi sastopami daudzās vietās Jaunajā Derībā, un puse no tām ir Pāvila vēstulēs. Daudzi no šīs vārdu grupas gadījumiem ir tieši Pirmajā vēstulē korintiešiem.

Ģeķība, par kuru Pāvils runā 1. Kor. 1:18, 23, nav tik ļoti saistīta ar zemu intelektu, cik ar amorālu rīcību un domāšanu, izpratnes trūkumu un pat sacelšanos pret Dievu. Tas izskaidro, kāpēc viņš šai tēmai pievērs tik lielu uzmanību visā šajā vēstulē korintiešiem.

Padomā par Pāvila situāciju šajā pilsētā. Viņš ierodas vietā, kas lepojas ar savām zināšanām, gudrību un kultūras izsmalcinātību. Šādā kontekstā viņš runā par galilejieti Jēzu no Nācāretes, kam bija jūdu izcelsme un kuru romieši piesita krustā un kurš pēc tam augšāmcēlās – lai izpirktu ne tikai viņu grēkus, bet arī visas pasaules grēkus. Vai šis cilvēks runā nopietni? Ko viņš cenšas pierādīt? Tas nav nekas filosofiski jauns vai dziļš, ko varētu analizēt ar filosofijas paņēmieniem; tas šķita neprāts, muļķība, kaut kas tāds, ko neviens gudrs un izglītots korintietis nevarētu uztvert nopietni.

Ja Pāvila vēsts pagāniem skanēja kā neprāts, daudziem jūdiem krusta vēsts šķita vēl sliktāka. Kurš jūds gaidīja tādu Mesiju, kuru romieši piesistu krustā? Mesijam, viņuprāt, vajadzēja romiešus padzīt, nevis ļaut sevi piesist krustā.

Tādējādi Pāvils Korintā sākumā sastapās ar lielu pretestību. Tomēr, neskatoties uz visu, evaņģēlijam tika mantotas dvēseles – gan jūdi, gan pagāni.

Kāda vēsts šeit ietverta?

Neatkarīgi no pretestības, ar kuru mēs saskaramies, Dievam ir cilvēki, kas ir gatavi uzklausīt patiesību. Mums jābūt gataviem, lai Viņš mūs varētu izmantot šo cilvēku aizsniegšanai tur, kur vien viņi atrodas, pat tādās vietās, kas ir tikpat sliktas vai pat sliktākas par Korintu.

To spēks, kas tiek glābti

Vēsts 1. Kor. 1:18 ir tik skaidra, ka to nevar nepamanīt. Tas, ko krusts nozīmē, ir atkarīgs no tā, kā uz to raugāties. Tas ir neprāts tiem, kas pretojas Dievam, bet spēks tiem, kas ilgojas pēc Viņa pestīšanas.

Izlasi Kol. 1:20 un 1. Pēt. 2:24. Ko Jēzus paveica mūsu labā pie krusta? _____

Kā jau redzējām, sludinot evaņģēliju, jāizvairās no “gudriem vārdiem, lai Kristus krusts nepaliktu bez satura” (1. Kor. 1:17). Ņemot vērā 1. Kor. 1:17, kļūst vieglāk saprast, kāpēc ģeķīguma pretstats ir Dieva spēks, nevis cilvēku gudrība (1. Kor. 1:18). Krusts, kas ir pretstats cilvēku gudrībai, atklāj, cik neprātīga patiesībā ir cilvēku gudrība.

Grieķu teksts 1. Kor. 1:18 liecina, ka “tie, kas iet bojā” (NKJV), piedzīvo savas rīcības sekas. Tekstu var lasīt arī šādi: “Jo krusta vēsts ir neprāts tiem, kas sevi iznīcina.” Grieķu darbības vārds “apollymi” (“iet bojā”) var arī nozīmēt “iznīcināt” (Jņ. 10:10). Īstenībā 1. Kor. 1:19 “apollymi” tiek tulkots kā “iznīcināt”.

Kas šeit notiek? Pāvils bībelisku pamatu šim apgalvojumam 18. pantā – par cilvēkiem, kas iet bojā, – sniedz, citējot 19. pantā Dieva vārdus no Jes. 29:14. 19. pantā Dievs ir tas, kas izraisa iznīcināšanu, kas šķiet pretrunā ar iepriekš minēto pašiznīcinošo lepnumu. Tomēr pretrunu nav. Ideja ir tāda, ka Dievs iznīcinās tos, kas jau sākotnēji sevi iznīcina.

Pretstatā tiem, kas tiek iznīcināti, frāze “mums, kas topam izglābti” (1. Kor. 1:18) norāda, ka pestīšana nāk tikai no Dieva. Pāvils saka, ka mēs tiekam glābti; mēs paši sevi nespējam glābt. Pestīšana nāk no ārēja avota. Kamēr iznīcināšana ir paša izraisīta, pestīšana var tikt dota tikai kā Dieva žēlastības dāvana grēciniekiem. Kā redzams 1. Kor. 1:21, tos, kas tic, Dievs izglābs. Ģeķīgums šajā nozīmē ir atteikšanās pieņemt to, ko Dievs piedāvājis cilvēcei caur Kristus krustu (1. Kor. 1:30), tādējādi izraisot sevis iznīcināšanu.

“Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rom. 6:23). Kā šis pants atkārto to, ko Pāvils rakstīja 1. Kor. 1:18, 19? _____

Krustā sistais Mesija

Pāvils rakstīja, ka “jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību” (1. Kor. 1:22). Krusts – ideja, ka Dievs, Mesija, tiek krustā sists, – nebija zīme, ko jūdi gaidīja. Tā nebija arī tāda gudrība, kādu grieķi vēlējas. Tas bija pretēji visu cilvēku gaidām.

Patiesībā pietiek izlasīt, kā mācekļi reaģēja uz domu, ka Jēzus tiks sists krustā (sk. Mk. 8:31, 32; 9:30–32; 10:32–34), lai saprastu, cik sveša un nepatīkama bija šī ideja, īpaši jūdiem. Kā jau minēts, jūdi gaidīja Mesiju, kurš sakautu romiešus; tas nenotika, vismaz ne pasaulīgā, militārā izpratnē par “iekarošanu”.

Gadsimtiem ilgi krusts kristiešiem ir bijis ticības simbols. Mūsdienų kristiešiem ir grūti saprast, cik absurda ideja par krustā sistu Dievu bija pirmajā gadsimtā.

Tomēr tieši tāpēc, ka šī vēsts bija tik satriecoša, tā ir mūsu visdziļāko pārdomu vērtā. Krustā sistā Mesijas portrets skaidri parāda visai radībai, cik tālu Dievs bija gatavs iet, lai īstenotu pestīšanas plānu. Ideja par krustu un Kunga nāvi pie tā pati par sevi mums, grēciniekiem, ir pārsteidzoša. (Iedomājieties, ko tas nozīmēja bezvainīgajām būtnēm, kas pazina un pielūdza Kungu Jēzu Debesis!)

Izlasī Ap. d. 13:16–47 (īpaši 26., 38. un 47. pantu). Ko šis fragments māca par krusta nozīmi?

Pāvils saka, ka Kristus viņu sūtīja sludināt evaņģēliju. Tādēļ Pāvils sludina par krustā sistu Mesiju (1. Kor. 1:23). Šīs domas Viņš turpina 1. Kor. 2:1–5. Apustulis bija uzticīgs Kristus pavēlei. Sludinot evaņģēliju, viņš neizmantoja “augstprātīgus vārdus vai gudrību” (1. Kor. 2:1); viņš koncentrējās tikai uz “Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu” (1. Kor. 2:2). Viņa runa un vēsts “nenotika pārlicinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē” (1. Kor. 2:4), jo patiesībā “cilvēku gudrība” acimredzami kontrastē ar “Dieva spēku” (1. Kor. 2:5).

Krustā sists Mesija bija pilnīgs pārsteigums gan jūdiem, gan grieķiem. Ko tas mums māca par to, ka Dievs ne vienmēr rīkojas tā, kā mēs gaidām? Kāpēc šo domu ir svarīgi atcerēties, īpaši tad, kad viss nenotiek tā, kā esam gaidījuši?

Kristus – Dieva spēks un gudrība

1. Kor. 1:19, 20, 30 un 31 Pāvils runā par to, cik atšķirīga ir Dieva un cilvēku gudrība un kā tās ir savstarpēji izslēdzošas. Piezīme: Pāvils neatsakās no gudrības kā tādas, bet viņš noraida cilvēku gudrību, kas cenšas sacensties ar Dievu. Cilvēku gudrība nespēj atbrīvot cilvēkus no grēka. Tikai Kristus, Dieva gudrība, var to paveikt.

<i>bet mums, kas tiekam glābti</i>	<i>[krusta vēsts] ir Dieva spēks</i>	1. Kor. 1:18 (NKJV)
<i>bet tiem, kas tiek aicināti</i>	<i>Kristus [ir] Dieva spēks</i>	1. Kor. 1:24 (NKJV)

Gan 1. Kor. 1:18, gan 1. Kor. 1:24 parāda, ka Kristus ir Dieva spēks, jo Viņš spēj glābt cilvēkus no viņu grēkiem. Patiesi, “Dievam labpatika izglābt ticīgos ar ģeķīgu sludināšanu” (1. Kor. 1:21). Frāzes “mums, kas topam izglābti” (1. Kor. 1:18), “tie, kas tic” (1. Kor. 1:21) un “tie, kas tiek aicināti” (1. Kor. 1:24) attiecas uz vienu un to pašu grupu – cilvēkiem, kas piedzīvo pestīšanu caur ticību. “Kristus evaņģēlijs [...] ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic” (Rom. 1:16).

Kristus nav tikai spēks, bet arī Dieva gudrība. Tas nozīmē, ka ar Viņa palīdzību Dievs risināja grēka problēmu, ko cilvēku gudrība nespēja atrisināt. Šīs pasaules gudrība nespēj cilvēkiem atklāt Dievu (1. Kor. 1:21). Savukārt Kristū mēs kļūstam gudri pestīšanai (2. Tim. 3:15).

Izlasi 1. Kor. 1:24–29 (NKJV). Pievērs uzmanību tādiem vārdiem kā “neprāts”, “vājš”, “spēks” un “gudrs”. Kādu domu viņš pauž? _____

Lasot 1. Kor. 1:24–29, jāievēro arī jēdzieni “neprāts” un “vājš”. Ideja ir tāda, ka cilvēku gudrība var uzskatīt krusta vēsti par muļķību un vājumu. Tomēr “Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēka” (1. Kor. 1:25). Tas, protams, nenozīmē, ka Dievs būtu vājš vai muļķis; tas vienkārši izsaka, cik tālu Viņa spēks un gudrība pārsniedz jebko cilvēcisku.

Pievērs uzmanību vārdiem: “Raugait, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo.” (1. Kor. 1:26).

Kāda vēsts šeit ir mums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļa “Golgāta” (741. – 757. lpp.).

“Lielam daudzumam mūsu dienās dzīvojošo cilvēku Golgātas krusts saistās ar svētu piemiņu, un krustā sišanas notikums izraisa svētīgas izjūtas. Bet Pāvila dienās par krustu domāja ar riebumu un šausmām. Uzskati par tādu cilvēces Glābēju, kas miris pie krusta, dabīgi izsauca apsmieklu un pretestību.

Pāvils labi zināja, kā viņa vēsti uzņems gan Korintas jūdi, gan grieķi. [...] Jūdu klausītāju vidū bija daudzi, kurus vēsts, ko Pāvils gatavojās pasludināt, noteikti sadusmos, un grieķu novērtējumā viņa vārdi šķītis kā absolūta bezjēdzība. Cenšoties pierādīt, ka krustam var būt kāds sakars ar cilvēces glābšanu, viņu pašu uzskatīs par vājprātīgu.

Bet Pāvilam krusts bija visaugstākās uzmanības objekts. Kopš viņu apturēja krustā sistā Nacarieša sekotāju vajāšanā, apustulis nekad nemitējās krustu paaugstināt. Šajā laikā viņam tika dota atklāsme par Dieva bezgalīgo mīlestību, kā tā izpaudās Kristus nāvē; un viņa dzīvē notika brīnišķīga pārmaiņa, saskaņojot visus tā plānus un nodomus ar Debesīm. [...] Viņš tagad no personīgiem piedzīvojumiem zināja, ja grēcinieks iepazīstas ar Tēva mīlestību, kas atklājas Viņa Dēla upurēšanā, un padodas šim dievišķajam iespaidam, tad tā sirds tiek pārveidota un no tā brīža Kristus viņam nozīmē visu.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 245., 246. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ģetzemanes dārzā Jēzus sacīja: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām” (Mt. 26:39). Ko šī lūgšana saka par milzīgo cenu, ko Jēzus samaksāja pie krusta?

2. Pāvils saka: “Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki” (1. Kor. 1:25). Kādā veidā Dieva gudrība tik ļoti atšķiras no cilvēku gudrības?

3. Vēsts par krustā sistu Kristu bija šķērslis jūdiem un muļķība grieķiem. Kādi Bībeles temati, kurus mēs šodien sludinām, varētu radīt līdzīgu efektu mūsdienu klausītājiem un kāpēc?

4. Pāvils saka: “Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara” (1. Kor. 2:14). Kā mēs varam runāt ar šiem cilvēkiem par Jēzu tā, lai tas skartu viņu sirdis? Vai varbūt tikai mūsu darbi var viņus aizsniegt?

VIENOTĪBA KRISTŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 1:12–17; Rom. 1:29; 1. Kor. 1:10; 1. Kor. 3:1–4; Fil. 2:5–8; 2. Kor. 11:23–28; Kol. 1:24.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā” (1. Kor. 1:10).

Tie, kas novēro savvaļas dzīvniekus, zina, ka daļa radījumu dzīvo baros, ganāmpulkos, dažāda lieluma grupās. Sākot no vilkiem līdz delfīniem un pat armijas skudrām, radījumi mēdz turēties kopā. Šimpanzes īpaši pazīstamas ar ciešajām sociālajām saitēm, dažreiz dzīvojot grupās no 15 līdz pat 150 šimpanzēm. Tomēr šīs attiecības ne vienmēr ir harmoniskas, un dažkārt šimpanzes cīnās savā starpā.

Cilvēki uzvedas līdzīgi – viņi ne tikai mēdz dzīvot grupās, bet dažkārt arī cīnās savā starpā. Un tā ir realitāte pat mūsu draudzēs! Veidojas grupējumi, bieži ap kādu harizmātisku līderi. Un, vēl sliktāk, dažkārt viena grupējuma dalībnieki nesadarbojas ar citiem.

Vai tu esi to pieredzējis savā draudzē?

Ja jā, tad tev ir priekšstats par problēmu, ar ko Pāvils saskārās Korintā. Šonedēļ aplūkosim 1. Kor. 1. – 4. nodaļu, kur apustulis Pāvils risina strīdu problēmu baznīcā un kā to pārvarēt, proti, ar vienotību Kristū.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. jūlijā.

Grupējumu problēma baznīcā

Pāvila aicinājums, “lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā” (1. Kor. 1:10), dominē pirmajās četrās šīs vēstules nodaļās. Faktiski vairums pētnieku piekrit, ka vienotība ir šīs vēstules visaptverošā tēma.

Izlasi 1. Kor. 1:12–17. Kā šis pants palīdz saprast, cik absurdi ir veidot grupējumus ap vietējiem līderiem? Kāds ir Pāvila risinājums? _____

Lai atainotu vienotības trūkumu Korintas draudzes locekļu vidū, Pāvils izmanto spēcīgus vārdus. Viņš lieto grieķu terminus “schisma” (“šķelšanās”, 1. Kor. 1:10) un “eris” (“strīds”, 1. Kor. 1:11). Lietvārds “schisma” (kā arī darbības vārds “schizō”, “šķelties”) tiek izmantots citur Jaunajā Derībā, lai aprakstītu viedokļu atšķirības, kas noved pie frakcijām. Savukārt lietvārds “eris” (“strīds”) bieži parādās netikumumu sarakstos, kurus kristieši nedrīkst praktizēt.

Izlasi Rom. 1:29, Rom. 13:13, 1. Kor. 3:3, 2. Kor. 12:20 un Gal. 5:20. Kādi citi grieķi ir minēti kopā ar “eris” (“strīds”)? Ko tas mums atklāj par to nopietnību? _____

Strīdi Korintas baznīcā izpaudās pat kā tiesas procesi vienam otru (1. Kor. 6:1–3). “To es saku jums par apkaunošanu,” tā Pāvils aprakstīja šos tiesas procesus starp draudzes locekļiem (1. Kor. 6:5). Pat svinot Kunga Vakarēdienu, viņi nenolika malā savas domstarpības (1. Kor. 11:17–22).

Vienotības trūkuma problēma draudzes locekļu vidū ir tik biedējoša, un Pāvils ir tik noraizējies par to, ka tas ir pirmais jautājums, ko viņš risina šajā vēstulē korintiešiem.

Izlasi vēlreiz 1. Kor. 1:12–27. Padomā, kā šis pants palīdz saprast, kāpēc grupējumi ir tik bīstami draudzes vienotībai. Ko tava vietējā draudze var darīt, lai izvairītos no šīs problēmas? _____

Pievērsti Jēzum

Izlasi 1. Kor. 1:10. Ko, tavuprāt, Pāvils domāja ar vārdiem “lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā”? _____

Grupējumu veidošanās šeit nozīmē atteikšanos no uzticības Kristum (1. Kor. 1:10). Dievs mūs aicināja “Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā” (1. Kor. 1:9). Mūsu Kungs ir Kristus, un mums jābūt pievērstiem Viņam. Tāpēc atbilde uz reto-risko jautājumu “Vai tad Kristus ir dalīts? Vai tad Pāvils ir par jums krustā sists? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu?” (1. Kor. 1:13) ir skaidrs “NĒ!” Kristus nav sadalīts. Tieši Kristus tika krustā sists par mums. Mēs bijām kristīti “Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā” (Mt. 28:19).

Pāvils piemin, ka mēs esam “Kristus miesa un katrs atsevišķs tās loceklis” (1. Kor. 12:27). Lai gan miesai ir daudzi locekļi – katram sava funkcija –, tā joprojām ir viena miesa. Lai miesa darbotos pareizi, katram loceklim jādarbojas atbilstoši savām spē-jām. Šī metafora norāda, ka Pāvils tiecas pēc vienotības, nevis pēc vienveidības. Viņš tiecas pēc vienotības daudzveidībā. Vēl vairāk, viņš meklē vienotību, neskatoties uz dažādību.

Tomēr visas domas un uzskati jāpakļauj Kristum, mūsu Kungam. Tas, ka Kristus ir mūsu Kungs, Pāvilam ir tik svarīgi, ka viņš atkārtoti atsaucas uz to 1. Kor. sākumā (1. Kor. 1:2, 7, 8, 9, 10). Tāpēc, pirms Pāvils risina grupējumu un cilvēcisku vadītāju jautājumu, viņš vispirms uzsver, ka mūsu visu Kungs ir Jēzus. Draudze nekoncentrējas uz cilvēciskiem vadītājiem. Kristieši ir vērsti uz Jēzu.

Uzsvars uz Jēzu kā Kungu 1. Kor. sākuma pantos palīdz saprast, ko Pāvils domāja ar vārdiem: “Būt vienotiem vienā prātā un vienā spriedumā” (1. Kor. 1:10). Grieķu vārds, kas tulkots kā “vienoti”, nāk no darbības vārda “katartizō”, kas nozīmē, ka kaut kas jāsalabo vai jāatjauno pareizajā stāvoklī. Kad ap cilvēciskiem vadītājiem veidojas grupējumi, attiecības draudzē ir jāatjauno pareizajā stāvoklī, un tas iespējams tikai vienotībā ar Kristu un sava “es” aizliegšanā.

Pēdējo gadu desmitu laikā dažās adventistu draudzes daļās ir uzsvērtā nelielu Bībeles studiju grupu nepieciešamība. Kāda ir atšķirība starp grupējumiem un mazajām grupām? No kā mums uzmanīties, lai nelielas grupas nepārvērstos par grupējumiem? _____

Gudrība un briedums

Grupējumi galvenokārt rodas no pārāk augsta cilvēcisko vadītāju novērtējuma. Tas ļoti apdraud draudzes vienotību un tās locekļu garīgo veselību, jo izkropļots kristīgās kalpošanas priekšstats var novest pie tā, ka draudze piešķir pārmērīgu nozīmi noteiktiem līderiem, kaitējot citiem. Šādas rīcības sekas ir konkurences gaisotne, kas var sašķelt draudzi. Vēl vairāk – ja cilvēciskos vadītājus uzskatām par centru mūsu kristīgajā identitātē, pastāv risks aizbīdīt Kristu prom no pareizās vietas mūsu dzīvē.

Izlasi 1. Kor. 3:1–4. Kā Pāvils šeit raksturo Korintas kristiešu garīgā brieduma trūkumu?

Pāvils skaidri norāda, ka garīgā brieduma rezultātā ticīgais novērtē Dieva gudrību (1. Kor. 2:6, 7), kas mums tiek nodota caur Garu (1. Kor. 2:13) un ir pretstats šīs pasaules gudrībai (1. Kor. 2:6) un cilvēku gudrībai (1. Kor. 2:13). Dieva gudrība ir atklāta pie Kristus krusta (1. Kor. 2:1–4), precizāk – Kristus ciešanās, nāvē un augšāmcelšanās. Tāpēc, pirms atsākt aicinājumu uz vienotību (1. Kor. 3:1–17), Pāvils vēlas, lai lasītāji atzitu patiesas gudrības un brieduma Kristū nepieciešamību.

Gudri un nobrieduši kristieši ir garīgi cilvēki, nevis miesīgi; ne kā zīdaiņi (1. Kor. 3:1). Viņi salīdzina garīgas lietas ar garīgām lietām, “garīgas lietas garīgi apsprieddami” (1. Kor. 2:13, 14). Gudri un nobrieduši kristieši ēd kārtīgu ēdienu, nevis pienu (1. Kor. 3:2; salīdzini ar Ebr. 5:12). Ticīgais, “kas bauda pienu, ir taisnības vārda nepratējs, jo tas ir bērns. Bet pilngadīgiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam prāti vingrināti izšķirt labu un ļaunu” (Ebr. 5:13, 14). Gudri un nobrieduši kristieši nesaka: “Es piederu Pāvilam” vai “Es piederu Apollam” (1. Kor. 3:4).

Galū galā šie cilvēki, tāpat kā viņi, ir “Dieva darba biedri” (1. Kor. 3:9). Mēs kā draudze esam Dieva lauks, ēka un templis (1. Kor. 3:9, 16, 17). Mēs visi piederam Dievam caur Kristu (1. Kor. 3:11).

Kāda ir tava pieredze, kad biji ļoti vilies kādā, ko ļoti cienīji? Ko tu no tā iemācījies?

Kristum līdzīga kalpošana

Izlasi 1. Kor. 4:1, 2. Ko šis pants māca par pareizu attieksmi pret cilvēciskiem vadītājiem? _____

1. Kor. 3:1–4 Pāvils norāda, ka grupējumu veidošanās rodas no garīgā brieduma trūkuma. Tomēr, pirms pievērsties šai tēmai, viņš apstiprina: “Mums ir Kristus prāts” (1. Kor. 2:16). Šī frāze, visticamāk, attiecas uz Kristus domāšanas un rīcības veidu. Citiem vārdiem, ticīgais ir “ar Kristus prātu”, kad domā un rīkojas kā Kristus. Tomēr šo prātu izmantot dzīvē visās lietās nav viegli. Grieķu-romiešu pasaulē valdīja liela konkurence starp politiskajiem līderiem, filosofiem un reliģiskajām autoritātēm. Vēlme iegūt kultūras atzinību acīmredzot noveda Korintas draudzi pie pasaulīgu standartu ievērošanas. Šāda bīstamība pastāv arī mūsdienų draudzē.

Izlasi Fil. 2:5–8. Kā šis teksts palīdz saprast frāzi “Kristus prāts” (1. Kor. 2:16)? _____

Tāpat kā Korintā, arī Filipu draudzē bija notikusi šķelšanās (Fil. 2:1–4), varbūt mazākā mērā. Fil. 2:1–8 māca, ka Kristum līdzīga kalpošana prasa nomiršanu savam “es” un savām savtīgajām ambīcijām, kā arī centienus svētīt citus vairāk nekā sevi, kā to darīja Jēzus.

Kristum līdzīga kalpošana ir tas, ko Pāvils domāja ar frāzi “Kristus kalpi” (1. Kor. 4:1). Tā var norādīt, ka viņi kalpo Kristum kā palīgi vai pakļautie. Pareiza attieksme pret cilvēciskiem vadītājiem balstās uz Kristus paraugu. Kalpi tiek attēloti arī kā “uzraugi” (1. Kor. 4:1, 2). Uzraugs ir persona, kam uzticēta citai personai piederoša īpašuma pārvaldīšana. Viss, kas mums pieder, galu galā pieder Kristum.

Lūdzot pārdomā Fil. 2:5–8 vēsti. Kā mēs saprotam Dieva pašizliedzīgo mīlestību pret mums? Kā arī – kā mēs varam nomirt sev, lai savā darbā atdarinātu šo mīlestību? _____

Dzīvesveids, kas atspoguļo Kristu

Tas, ka nevajadzētu veidot grupējumus, īpaši ap cilvēciskiem vadītājiem, nenozīmē, ka mums nevajadzētu atbalstīt mūsu vadītājus. Mums viņi jānovērtē un jāpalīdz tiem, kas vada draudzes darbu. Dievs sūta cilvēkus, lai veiktu Viņa kalpošanu virs zemes. Draudzes vadītāji, kuri ar savu dzīvi atspoguļo pakļaušanos, ko aino krusts, ir cienīgi, lai viņus dzird un viņiem seko.

Tikai krustam ir spēks atcelt jebkuru manipulācijai līdzīgu kontroli un veicināt pakļaušanos Dieva Vārdam. Kristum līdzīgi vadītāji nodrošina savas kalpošanas sekmes tikai caur Dievu. Jēzus pat šīs zemes dzīves laikā atdeva godu Dievam (Jņ. 17:4).

Pāvils norāda, ka uzticīgai kristīgai kalpošanai jābūt balstītai uz krusta teoloģiju. Krusts atklāj Dieva gudrību un spēku glābt. Vienlaikus tas parāda cilvēku gudrību kā muļķību. 1. Kor. 4:1–13 Pāvils parāda, kā izskatās šāda krusta teoloģija. Pirmkārt, Dievs nosaka kristīgās vadības standartu (1. Kor. 4:1–5). Otrkārt, ciešanas ir istā kristīgās kalpošanas pazīme (1. Kor. 4:9, 11–13).

Izlasi 2. Kor. 11:23–28 un Kol. 1:24. Ko tas māca par ciešanu Kristus dēļ nozīmi? _____

Kristīgi vadītāji seko Jēzus pēdās, gatavi ciest par brāļiem un māsām, un, ja nepieciešams, pat mirt savas kalpošanas dēļ. Pāvils sevi un Apollu sauc par “it kā nāvei nolemtiem” (1. Kor. 4:9). Tie tiek attēloti kā trūcīgi, bada un slāpju mocīti, “pliki un vajāti, bez pajumtes” (1. Kor. 4:11). Viņi tika apvainoti, vajāti, apmeloti un saukti par pasaules “atkritumiem” (1. Kor. 4:12, 13). Atsaucoties uz korintiešiem kā bagātiem, valdniekiem, gudriem un cienījamiem (1. Kor. 4:8, 10), Pāvils atklāj, ka lepnumam nav vietas patiesā kristīgā pārvaldībā, jo tā ir šķelšanās sakne (1. Kor. 4:6).

*Cik daudz tev ir nācies ciest Kristus dēļ neatkarīgi no tavām lomām draudzē?
Kādas mācības tu vari gūt no savas pieredzes? _____*

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Divpadsmit vīru apmācība” (17.–24. lpp.).

“Dieva patiesībai ticošā atlikuma vienotība nodod spēcīgu liecību pasaulei, ka viņiem ir patiesība un ka viņi ir Dieva īpašie, izredzētie ļaudis. Šī saskaņa un savienība mulsina ienaidnieku, un viņš ir apņēmiens to izjaukt. Tagadējā patiesība, ja tai tic savā sirdī un tiek īstenota dzīvē, vieno Dieva ļaudis un dod viņiem spēcīgu ietekmi.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 1. sēj., 327. lpp.)

“Dievs izved ļaudis, lai viņi būtu pilnīgi vienoti uz mūžīgās patiesības platformas. Kristus atdeva Sevi pasaulei, lai ‘šķīstītu Sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem’. Šis attīrīšanas process ir domāts, lai šķīstītu draudzi no visas netaisnības un no nesaskaņu un sacensības gara, lai viņi varētu celt, nevis ārdīt, un koncentrēt visu savu enerģiju uz lielo viņu priekšā esošo darbu. Dievs vēlas, lai visi Viņa ļaudis kļūtu vienprātīgi ticībā. Kristus lūgšana tieši pirms krusta nāves bija, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš bija viens ar Tēvu, lai pasaule ticētu, ka Tēvs Viņu ir sūtījis. Šī visdziļāk skarošā un visbrīnīšķīgākā lūgšana sniedzas līdz mūsu laikmetam, līdz pat mūsu dienām, jo Viņa vārdi bija: ‘Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem uz Mani ticēs.’” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 17. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Šiszemes kalpošanas nobeiguma fāzē Jēzus lūdza par vienotību: “Lai visi būtu viens [...] lai pasaule zinātu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jņ. 17:21–23). Kāpēc vienotība Kristū ir spēcīgs arguments patiesībai, ka Dievs sūtīja Savu Dēlu glābt pasauli? Kāpēc saistībā ar to vienotības trūkums ir šķērslis draudzes misijai?

2. Izlasi 1. Kor. 4:9–13 un pievērs uzmanību, kā šajā pantā tiek attēloti apustuļi. Kā šis apustuļu attēlojums ir pretējs vadītāju īpašībām, kuras tiek novērtētas mūsu pasaulē? Ko šis pants māca par to, cik Dieva standarti var būt atšķirīgi no šīs pasaules standartiem?

3. 1. Kor. 4:16 Pāvils mudina korintiešus viņu atdarināt. Vai tu būtu gatavs atdarināt cilvēciskus vadītājus? Kā vadītāja atdarināšana var atšķirties no pārmērīgas, pat bīstamas viņa paaugstināšanas?

GRĒKS DRAUDZĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 5:1–13; 2. Kor. 2:5–10; 1. Kor. 6:1–13; 1. Tes. 4:1–8; 1. Kor. 6:19–7:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1. Kor. 6:19, 20)

Cilvēka smadzenes ir kā sūklis – viss, kas nonāk tajās caur mūsu maņām, paliek tajās. Mēs varbūt neapzināmies lielāko daļu no tā, kas nonāk mūsu prātā (mēs nespētu skaidri domāt, ja atcerētos visu), bet tas viss tur ir un zināmā mērā ietekmē to, ko mēs domājam, jūtam un darām.

Tāpēc pat kristiešiem ir tik viegli kļūt ietekmētiem no visa sliktā mums apkārt. Kristīgā draudze jau no iesākuma ir cīnījusies ar šo problēmu. Piemēram, no kurienes radās svētdienas svinēšana? Vai draudze to vienkārši izdomāja? Protams, ne. Tas nāca no apkārtējās kultūras.

Mēs varam redzēt šo principu atklājamies šeit, Korintā. Pēc aicinājuma pret šķelšanos (1. Kor. 1. – 4. nod.) Pāvils tagad pievēršas jautājumiem, kas saistīti ar seksuālu amorālumu, tiesvedību, prostitūciju, laulību un vienatni (1. Kor. 5. – 7. nod.). Pasaules standarti viņus ļoti ietekmēja. Grupēšanās, par ko runāts 1. – 4. nodaļā, atvēra durvis morālajai uzvedībai, kas nosodīta nākamajās nodaļās. Kā Pāvils cenšas risināt šo grēku draudzē, un kādas mācības mēs varam no tā iegūt?

lepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. jūlijā.

Nesakritība starp ticību un darbiem

Visā kristīgajā vēsturē teologi, mācītāji un ticīgie ir studējuši Jauno Derību, lai noteiktu, kādai vajadzētu izskatīties draudzei. Mēs brīnāmies, piemēram, par Apustuļu darbu grāmatā aprakstīto draudzi. Bet mēs ātri aizmirstam vienu nozīmīgu faktu: cilvēkiem ir problēmas. Izskatās, ka mēs varam lasīt Jauno Derību arī tādēļ, lai uzzinātu, kādai nevajadzētu būt draudzei. Pāvila vēstules korintiešiem ir labs sākumpunkts.

Izlasī 1. Kor. 5:1–13. Kādu skandaložu situāciju Pāvils apraksta šajos pantos, un kāpēc tā ir tik nepatīkama? _____

Izteiciens “sava tēva sieva” (1. Kor. 5:1) norāda, ka Pāvils runā par incesta attiecībām starp vīrieti un viņa pamāti. Par šo situāciju, visticamāk, ziņoja “Hlojas nama ļaudis” (1. Kor. 1:11). Incests tika uzskatīts par tik briesmīgu grēku, ka tas “netika pieļauts pat pagānu vidū” (1. Kor. 5:1). Un tomēr tas notiek agrīnajā kristiešu draudzē? Pāvila vārdi 1. Kor. 5:1, 2 rāda, ka viņš ir šokēts par šo ziņojumu.

Tomēr šī sliktā situācija kļūst vēl sliktāka. Pāvils ir vēl vairāk satriekts, saprotot, ka korintieši nevis jūt nožēlu par notikušo, bet pat lepojas ar sevi, ka pieļauj šādu grēku (1. Kor. 5:1, 2). Tādēļ viņš vēlas labot ne tikai amorālo cilvēku, bet arī draudzi par rīcības acīmredzamo nesaskaņu ar ticību. Pāvils skaidri norāda, ka draudzes iecietīgā attieksme pret šo vīrieti, kas ir incesta attiecībās, prasa korekciju. Bet lepoties ar šādu seksuālu skandālu (1. Kor. 5:2, 6)?! Tas Pāvilam bija par daudz. Kas ar šiem cilvēkiem bija noticis?

Mēs nezinām, kāpēc draudze Korintā bija tik iecietīga pret šo cilvēku. Varbūt viņš bija bagāts draudzes loceklis, no kura draudze guva labumu. Vai varbūt tāpēc, ka “viss man ir atļauts”, (1. Kor. 6:12), viņi neuzskatīja, ka viņiem būtu jārikojas citādi? Mēs to nezinām.

Lai kā arī būtu, viņi kļuva akli pret acīmredzamu Bībeles pārkāpumu (3. Moz. 18:7, 8) un pat lepojās ar to.

Kuras lietas skaidri tiek nosodītas Rakstos, bet mēs draudzē riskējam tās paciest, nosaucot to par “mīlestību” un “pieņemšanu”? _____

Risinot skandālus

Seksualitātes jautājumu risināšana vienmēr ir grūta. Tā bija grūta Pāvīlam, un tā ir grūta arī mums. Šādās situācijās mums jābūt uzticīgiem Rakstiem un jārisina jautājums ar lūgšanu un mīlestību. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka mūsu mērķis ir atjaunošana.

Izlasī vēlreiz 1. Kor. 5:1–13. Kā Pāvils liek viņiem rīkoties šajā situācijā? _____

Pāvils 1. Kor. 5. nodaļā skaidri norāda, ka seksuāli skandāli prasa draudzes disciplīnu. Viņš saka, ka incestā dzīvojošais vīrietis ir jāizslēdz (1. Kor. 5:2), jātiesā (1. Kor. 5:3), jānodod sātānam (1. Kor. 5:5) un “jāizmet ārā” (1. Kor. 5:13). Draudzes locekļiem tika pavēlēts “nebiedroties” ar viņu (1. Kor. 5:9, 11), pat “neēst kopā ar tādu” (1. Kor. 5:11, ESV). Pāvils lieto spēcīgu valodu, kas mūsdienu ausīm var šķist aizskaroša, taču viņa vārdi jāsaprot to vēsturiskajā kontekstā. Jāatceras arī, ka viņš runā par kļaju un grēcīgu dzīvesveidu. Parasti galējās situācijās ir nepieciešama stingra valoda. Jebkurā gadījumā īss dažu izteicienu skaidrojums var būt noderīgs.

“**Lai tas [..] tiek izmests no jūsu vidus**” (1. Kor. 5:2; arī 1. Kor. 5:13). Tas attiecas uz draudzes disciplinēšanu.

“**Nododiet šo vīru sātānam**” (1. Kor. 5:5, ESV). Tā kā šis cilvēks neizvēlējās palikt Dieva aizsardzībā, kas būtu dzīvot paklausībā Viņam, viņš kļuva pieejams sātānam. Tātad šis izteiciens var vienkārši nozīmēt: lai viņš pļauj savas izvēles augļus.

“**Nebiedroties**” (1. Kor. 5:9, 11), “**pat neēst kopā ar tādu**” (1. Kor. 5:11, RSV). Cieša sadraudzība ar seksuāli netikliem cilvēkiem tika uzskatīta par bīstamu, jo viņi varēja ietekmēt citus atdarināt viņu rīcību. Senatnē kopīga maltīte varēja nozīmēt arī kopīgas vērtības. Mēs visi esam pakļauti apkārtējās vides ietekmei, un mums pēc iespējas jāpasargā sevi, īpaši saskaroties ar kaut ko tādu.

“**Lai gars tiktu izglābts**” (1. Kor. 5:5, NASB). Draudzes disciplinēšana ir atjaunojoša. Tās mērķis ir vest grēciniekus pie atziņas un panākt, lai viņi atstāj savu grēcīgo dzīvesveidu. Iespējams, tieši to Pāvils domāja ar “miesas samaitāšanu” (1. Kor. 5:5). Iespējams arī, ka incestā dzīvojošais vīrietis 1. Kor. 5. nodaļā ir tas pats grēkus nožēlojušais cilvēks, kas pieminēts vēlāk (sk. 2. Kor. 2:5–10). Draudzes disciplinēšana sasniedz savu mērķi tad, kad maldīgais loceklis tiek atkal iekļauts draudzes sadraudzībā.

Draudzes identitātes aizsargāšana

1. Kor. 6:1–11 Pāvils turpina diskusiju par to, kā kristiešiem jāpieiet jautājumiem, kas saistīti ar cilvēkiem draudzē.

Izlasi 1. Kor. 5:3, 12, 13 un 1. Kor. 6:1–13. Ko Pāvils cenšas iemācīt korintiešiem un mums? _____

Grieķu vārds “pragma” 1. Kor. 6:1 (angliski “matter” – NKJV) tiek tulkots kā vispārīgs termins ar nozīmi “lieta” vai “jautājums”. Šeit tas attiecas uz juridisku lietu. Ir svarīgi atcerēties, ka 1. Kor. 6:1–11 nerunā par krimināllietu. Civilās tiesas autoritāte krimināllietās tiek apstiprināta Rom. 13:1–5. Pāvils pievēršas tiesvedības gadījumam tūlīt pēc netiklības gadījuma, tāpat kā Mozus to darīja 5. Moz. 22:22–24. Tas parāda, cik ļoti Pāvila pieeja draudzes problēmām balstās Rakstos.

Fakts, ka 1. Kor. 6:1–11 atrodas starp nodaļām, kas runā par netiklību (1. Kor. 5. nod. un 1. Kor. 6:12–20), var nozīmēt to, ka šī “lieta” 1. Kor. 6:1 arī ir par netiklību. Mēs droši nezinām, vai tas bija neliels civiltiesisks strīds, piemēram, par īpašumu, vai seksuāla problēma.

Lai kāds arī būtu šis “pragma”, Pāvils nebija apmierināts ar to, ka draudzes locekļi savas lietas nes uz laicīgo tiesu. Vai viņi kā kristīgi brāļi un māsas nevarēja to atrisināt savā starpā, nevis nest jautājumu “netaisno” priekšā (1. Kor. 6:1)?

Kā daži uzskata, iespējams arī tas, ka 1. Kor. 6:1 tiesā iesaistītie ir tēvs un dēls no 1. Kor. 5:1. Katrā ziņā, lai saprastu Pāvila domu, nav nepieciešams precīzi zināt lietas būtību. Pāvilam rūpēja draudzes kā kristīgas kopienas identitāte – kādu to redzēja cilvēki no malas. Kristiešiem nevajadzētu publiski mazgāt savu “netīro veļu” (sk. 1. Kor. 6:6). Tāpat viņiem nevajadzētu izmantot laicīgus līdzekļus iekšējo jautājumu iztiesāšanai. Romā cilvēkiem ar augstāku sabiedrisko stāvokli, bagātību vai politisku ietekmi tiesā bija priekšrocības. Turpretī kristiešiem jāirsteno Kristum līdzīga tiesa un jāatšķiras no laicīgajiem standartiem.

Padomā par Pāvila netikumu uzskaitījumu 1. Kor. 5:10, 11 un 1. Kor. 6:9, 10. Kāpēc viņš līdzās seksuālajiem grēkiem min arī tādus grēkus kā elkdievība, zādzība, mantkārība un izspiešana? _____

Pretinde amorālumam

Izlasi 1. Tes. 4:1–8. Ko šie panti māca par saistību starp svēttapšanu un atturēšanos no seksuālas izlaidības? _____

Lai gan Pāvils iepriekš minētajos tekstos rakstīja konkrētiem cilvēkiem, princips attiecas uz visiem kristiešiem.

Tomēr tas noved pie jautājuma: kas notika Korintā? Kāpēc tur bija tik daudz problēmu?

Daži Korintā acimredzot uzskatīja – tā kā evaņģēlijs viņus ir darījis brīvus, viņiem ir atļauts darīt jebko. Viņi apgalvoja – tāpat kā kuņģis ir radīts ēdienam un ēdiens kuņģim, tā arī miesa ir radīta seksam un sekss miesai (1. Kor. 6:13). Pāvils atbild, ka tas ir kristīgās brīvības sagrozījums. Morālās integritātes trūkums seksuālajos jautājumos nav savienojams ar kristieša identitāti un ir evaņģēlija dotās brīvības nepareiza interpretēšana (Rom. 8:2; Gal. 5:13). Mēs tikām atbrīvoti no grēka, nevis padarīti “brīvi”, lai to darītu (Rom. 8:2; Rom. 6:18, 22). Patiesībā miesa ir “Tam Kungam, un Tas Kungs miesai” (1. Kor. 6:13). Mēs piederam Kristum (1. Kor. 6:15), un tas, kam mēs piederam, būtu jāietekmē tas, ko mēs darām. Šīs lietas ir nesaraujami saistītas. Tas 1. Kor. 6. nodaļā parādīts trīs veidos.

Pirmkārt, mēs esam nosaukti par mazgātiem, svētītiem un taisnotiem “Kunga Jēzus Vārdā un mūsu Dieva Garā” (1. Kor. 6:11). Grēkiem, kas uzskaitīti 1. Kor. 6:9, 10, kā arī seksuālai izlaidībai, kas nosodīta 1. Kor. 6:12–20, nav vietas to dzīvē, kuri ir mazgāti, svētīti un taisnoti.

Otrkārt, mēs esam Kristus locekļi (1. Kor. 6:15). Tas nozīmē, ka mums jābūt vienotiem ar Kristu (1. Kor. 6:17). Netiklība pārkāpj šo vienotību (1. Kor. 6:13, 15). Tas, kurš savienojas ar citu cilvēku ārļaulības dzimumattiecībās, kļūst ar viņu „viena miesa” (1. Kor. 6:16). Vienotībai ar Kristu Garā ir jābūt tai, kas nosaka kristīgo ētiku seksuālajos jautājumos.

Treškārt, mūsu miesas ir „Svētā Gara templis” (1. Kor. 6:19, 20). Vienīgais veids, kā dzīvot svētu un morāli šķīstu dzīvi, ir uzturēt ciešas attiecības ar Kristu caur Svēto Garu. Citviet Pāvils runā par šo pieredzi kā par savas miesas nodošanu “par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri” (Rom. 12:1).

Padomā par postu, ko seksuālie grēki ir nodarījuši cilvēcei. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik nopietni kristietim jāizturas pret šo jautājumu? _____

Precēti un neprecēti

Pāvila apgalvojums, ka mūsu miesa “ir Svētā Gara templis” (1. Kor. 6:19), izskan brīdinājuma pret seksuālu netiklību kontekstā. Būt Gara templim ir vienīgais veids, kā dzīvot svētu dzīvi. Draudze ir kristīga kopiena, kas atšķiras no apkārtējās vides. Tieši Svētā Gara klātbūtne to padara iespējamu.

Izlasī 1. Kor. 6:19–7:9. Kā šī vieta izgaismo, kā praktiski īstenot pavēli “sargieties no netiklības” (1. Kor. 6:18, ESV)? _____

1. Kor. 7. nodaļā ir nozīmīgas mācības par seksualitāti. Vispārīgi runājot, šo nodaļu var iedalīt divās daļās: (1) norādījumi par laulību (1. Kor. 7:1–24) un (2) norādījumi par neprecēto dzīvi (1. Kor. 7:25–40). 1. Kor. 7. nodaļa palīdz saprast, ka runāt par seksualitāti ir svarīgi un nepieciešami.

Tomēr, lasot 1. Kor. 7. nodaļu, jāatceras, ka Pāvils atbild uz konkrētiem jautājumiem, kas saistīti ar problēmām Korintas draudzē. Pretējā gadījumā daži izteikumi varētu radīt iespaidu, ka viņi zemu vērtē laulību, kas tā nav (1. Tim. 4:1–3; 1. Tim. 5:14; arī Ebr. 13:4).

Ievēribas cienīgi, ka pavēle “sargieties no netiklības” 1. Kor. 6:18 saistīta ar domu par savienošanos ar Kristu (1. Kor. 6:17) un to, ka esam Gara templis (1. Kor. 6:19). Vai ir labāks veids, kā bēgt no netiklības? Protams, ka nav.

Tāpat Dievs radīja seksu, taču tas ir baudāms tikai laulībā. Sekss ir privilēģija tiem, kas ir laulībā starp vīrieti un sievieti – vienīgajā laulības veidā, ko apstiprina Bībele.

Sakot “sargieties no netiklības”, Pāvils, iespējams, domā par Jāzepa stāstu (1. Moz. 39:6–18). Bībele saka, ka, piedzīvojot Potifara sievas iekāres pilno uzmākšanos, Jāzeps “izskrēja no nama” (1. Moz. 39:18, ESV). Tas 1. Moz. 39:6–18 ir pieminēts ne mazāk kā četras reizes. Bībele to nesaka tieši, bet ir noprotams, ka Jāzeps gaidīja un atstāja seksu tikai laulībai (1. Moz. 41:45). Viņš bija vīrs, kas bija pilns ar Svēto Garu (1. Moz. 41:38), un vēlējās darīt to, kas ir pareizs Dieva priekšā.

Kā mēs kā draudze varam sevi pasargāt no izkropļotiem uzskatiem par seksualitāti, kas valda attiecīgajā kultūrā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Brīdinājumu un lielu lūgumu vēsts” (298. – 308. lpp.).

Interesanti, ka netikumu sarakstā 1. Kor. 5:10, 11 un 1. Kor. 6:9, 10 elku pielūgsmē un dzeršana ir minēti līdzās netiklībai. Kā Pāvils atgādina 1. Kor. 10:7 (salīdzini ar 2. Moz. 32:1–6), elku pielūgšanas svētkus parasti iezīmēja pārmērīga ēšana un dzeršana, kas pavēra durvis seksuālai izlaidībai (1. Kor. 10:8). Elena Vaita saka:

“Nav iespējams baudīt svēttapšanas svētību, ja cilvēks ir savtīgs un rijīgs. [...] Cilvēka organisma spēja pretoties ļaunprātīgai izmantošanai ir brīnišķīga, bet pastāvīgi nepareizi ieradumi pārmērīgā ēšanā un dzeršanā vājinās katru ķermeņa funkciju. Samaitātas apetītes un kaislību apmierināšanā pat tie, kas apliecina kristietību, kropļo dabu tās darbībā un mazina fiziskos, garīgos un morālos spēkus.” (Elena Vaita “The Sanctified Life” 25., 26. lpp.)

“Kad cilvēks ir pilnīgi atbrīvots no sevis, kad katrs viltus dievs ir izdzīts no dvēseles, tukšumu piepilda Kristus Gara ieplūšana. Tādā cilvēkā ir ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli no katras morālas un garīgas nešķīstības.” (Elena Vaita “The Home Missionary” 1889. gada nov.)

“Dievs cenšas mūs paaugstināt līdz Savam augstajam, šķīstajam Debesu standartam. Šim nolūkam Viņa Gars pastāvīgi darbojas mūsos. [...] Mūsu dabiskajās tieksmēs, ja tās nekorīgē Dieva Svētais Gars, ir morālās nāves sēklas.” (Elena Vaita “Manuscript 12” 1888. g.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzi ticīgie Korintā izrādīja vēlmi iegūt tā laika kultūras atzinību. Kāpēc tas ir tik bīstami kristīgajai identitātei? Ko mēs varam darīt, lai nepieļautu tādu pašu kļūdu?

2. Pāvila retoriskais jautājums “Vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara templis?” (1. Kor. 6:19) noslēdz septiņu jautājumu virkni 1. Kor. 5. un 6. nodaļā, kas iesākas ar vārdiem “Vai jūs nezināt?” (1. Kor. 5:6; 1. Kor. 6:2, 3, 9, 15, 16, 19). Tie visi prasa apstiprinošu un pārliecinošu atbildi – kaut ko līdzīgu “protams, ka zinām”. Kā šie jautājumi palīdz mums saprast Pāvila rūpes par draudzi? Kāpēc arī mums būtu jādomā par šiem jautājumiem?

3. Lauļība ir no Dieva (1. Moz. 1:27, 28; 1. Moz. 2:18–24) un tai jātiek turētai godā (Ebr. 13:4). Laikā, kad daudzi to uzskata par novecojušu, kā mēs varam pasaulei parādīt, ka lauļība patiesi ir Dieva dāvana, tieši no Ēdenes?

VISS DIEVA GODAM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 8; Ap. d. 15:20; 1. Kor. 9:1–6; 1. Kor. 10:5–22; 5. Moz. 6:4, 5; Mk. 12:28–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu” (1. Kor. 10:31).

1 Kor. 8. – 10. nodaļa noslēdz diskusiju par seksualitāti (5. – 6. nodaļa) un vienkopus ievada Pāvila atbildes uz konkrētiem jautājumiem, kurus korintieši bija uzdevuši savā vēstulē (1. Kor. 7:1). Šīs atbildes dominēs atlikušajā 1. Kor. vēstules daļā.

1. Kor. 7. nodaļas pārejas raksturs norāda, ka seksuāla netiklība (5. – 7. nodaļa) un elkdievība (8. – 10. nodaļa) ir savstarpēji saistītas tēmas. Patiesi, Jaunajā Derībā tās bieži tiek minētas kopā (sk. Ap. d. 15:20, 29; Ap. d. 21:25; 1. Kor. 6:9; Ef. 5:5; Kol. 3:5; Atkl. 21:8; Atkl. 22:15).

Kopumā 1. Kor. 5. – 7. nodaļā Pāvils risina netiklības problēmu, bet 8. – 10. nodaļā viņa galvenā rūpe ir elkdievības jautājums. Viņš saka, ka kristiešiem jābēg no abām (1. Kor. 6:18; 1. Kor. 10:14).

Pagājušajā nedēļā mēs redzējām, ka cilvēks, būdams Svētā Gara templis (1. Kor. 6:19, 20), var izsargāties no seksuāliem grēkiem. Šonedēļ mēs redzēsim, ka no elkdievības var sevi pasargāt, darot visu “Dieva godam” (1. Kor. 10:31).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. augustā.

Zināšanas pret mīlestību

Izlasi 1. Kor. 8:1–13. Kāpēc Pāvils zināšanas pretstata mīlestībai, un kāds ir šo pantu konteksts? Kādu domu viņš izsaka? _____

Pāvils izmanto elkiem upurētas pārtikas tēmu, lai pievērstos dziļākai problēmai: mīlestības trūkumam pret citiem (1. Kor. 8). Jautājums par elkiem upurētu pārtiku sašķēla Korintas draudzi divās grupās. Daži uzskatīja, ka viņu zināšanas par citu dievu neesamību dod viņiem tiesības ēst jebko (1. Kor. 8:4). Tos sauc par “stiprajiem” (1. Kor. 4:10). Tie, kuri iebilda pret šādu rīcību, tiek saukti par “vājajiem” (1. Kor. 8:9–12). Pāvils šādu apzīmējumu lieto tādēļ, ka šie cilvēki vēl nebija pārvarējuši dažus mānīcīgus uzskatus, kas bija raksturīgi viņu iepriekšējai pagāniskajai pieredzei. Redzot “stipros” ēdam elkiem upurētu pārtiku, viņi varētu izsecināt, ka kristietība un elkdievība ir savienojamas. Tāpēc Pāvils tā centās, lai “stiprie” neklūtu par klupšanas akmeni “vājajiem”.

Vispār Bībele ļoti negatīvi ietekmē raugās uz elkiem upurētas pārtikas ēšanu (Ap. d. 15:20, 29; Ap. d. 21:25; sal. ar Atkl. 2:14, 20). Tomēr Pāvils neizsaka tik radikālus apgalvojumus kā šajos pantos. Tas ir tāpēc, ka viņa galvenās rūpes ir par vienotības trūkumu, ko var radīt nepareiza zināšanu izmantošana. Pāvils nekritizē zināšanas kā tādas; viņš iebilst pret tādām zināšanām, kas ved pie augstprātības un šķelšanās draudzē. Zināšanas bez mīlestības nemaz nav patiesas zināšanas (1. Kor. 8:2). Patiesas zināšanas rodas tikai tad, kad cilvēks mīl Dievu un ir Viņa atzīts (1. Kor. 8:3).

Citējot 5. Moz. 6:4, Pāvils parāda, ka ticīgajiem jāzina – ir tikai viens Dievs (1. Kor. 8:4–6). Interesanti, ka viņš turpina domu, kas redzama 5. Moz. 6:4, 5, kur apgalvojumam, ka mūsu Dievs ir viens, seko pavēle: “Tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu.” Gan Pāvilam, gan Mozum zināšanas bez mīlestības ir bezvērtīgas.

Būdami pārliecināti par savām zināšanām, “stiprie” uzskatīja, ka elkiem upurētas pārtikas ēšana ir nekaitīga. Kā redzēsime trešdien un ceturtdien, Pāvils piekrita viņiem, ka noteiktos apstākļos tas ir pieļaujams. Tomēr, ja tas kļūst par klupšanas akmeni “vājajiem” (1. Kor. 8:9), no tā jāatsakās. Mīlestības uz Kristu un citiem dēļ kristiešiem jāmācās atteikties no sevis.

Pāvils apgalvo, ka zināšanas bez mīlestības var kļūt pat sliktas (1. Kor. 8).

Kādās situācijās zināšanas bez mīlestības patiešām var būt kaitīgas? _____

Nesavtīga mīlestība

1. Kor. 9:1–6. *Kā šie panti sniedz praktisku piemēru tam, ko nozīmē pašizliedzība mīlestības dēļ?* _____

Pirmajā acu uzmetienā šķiet, ka Pāvila iestāšanās par savu kā apustuļa stāvokli 1. Kor. 9. nodaļā nav saistīta ar iepriekšējo diskusiju par zināšanām un mīlestību. Tomēr nevar aizmirst, ka Bībele sākotnēji netika sarakstīta pa nodaļām. Tas, ko Pāvils māca 1. Kor. 9. nodaļā, nav atdalīts no iepriekšējā materiāla. Patiesi, 1. Kor. 9. nodaļa sniedz praktisku piemēru nesavtīgai mīlestībai pret Kristu un brāļiem. Mīlestības dēļ Pāvils atsakās no dažām tiesībām.

“Ēst un dzert” (1. Kor. 9:4). Šeit ēdiens un dzēriens nozīmē materiālu palīdzību kopumā. Pāvilam kā apustulim bija tiesības saņemt materiālu atbalstu no tiem, kam viņš kalpoja. Citi tā laika reliģiskie vadītāji tā darija, bet ne Pāvils; tā vietā viņš pats sevi uzturēja, taisot teltis (Ap. d. 18:3).

“Nemt līdzi ticīgu sievu” (1. Kor. 9:5, NKJV). Precēts apustulis drīkstēja doties misijas ceļojumā kopā ar sievu uz draudzes rēķina. Misijas pāris bija, piemēram, Priskilla un Akvila (Rom. 16:3), Androniks un Jūnija (Rom. 16:7). Bet Pāvils nebija precējies (1. Kor. 7:8). Viņš varēja apprecēties un tad izmantot tiesības būt kopā ar sievu un saņemt materiālu atbalstu abiem.

“Nestrādāt” (1. Kor. 9:6). Pāvilam un Barnabam bija tiesības saņemt algu par savu misijas darbu (1. Kor. 9:4–6). Pāvils dzīvoja kā telšu taisītājs (Ap. d. 18:3), bet mēs nezinām, kāds bija Barnabas nodarbošanās veids. Zinām, ka viņš bija ļoti dāsns (Ap. d. 4:36, 37), un tāpēc bija gatavs pats sevi uzturēt.

1. Kor. 9:7–11 Pāvils attīsta domu no 1. Kor. 9:6, lai parādītu, ka būtu tikai taisnīgi, ja viņš un Barnaba gūtu iztiku no draudzes (1. Kor. 9:11, 12). Pats Kungs pavēlējis “evanģēlija sludinātājiem pārtikt no evanģēlija” (1. Kor. 9:14; sal. ar 1. Tim. 5:18). Tomēr Pāvils saka: “Mēs šīs tiesības neesam lietojuši” (1. Kor. 9:12). Tādējādi Pāvils sevi parāda kā pašizliedzības piemēru (1. Kor. 9:1–18) un argumentē, ka tas labvēlīgi ietekmē evanģēlija sludināšanu Korintā (1. Kor. 9:19–23).

Kas ir tās lietas, kas tev, iespējams, pienākas, tomēr no tām būtu labāk atteikties, lai tu būtu efektīvāks liecinieks Kungam? _____

Mācīšanās no pagātnes

Sniedzis piemēru par pašaieliedzību no savas pieredzes, Pāvils konkrētāk pievērsās elkdievības jautājumam. Daļēji 1. Kor. 10. nodaļa attīsta 1. Kor. 9:27 domu, kur Pāvils komentē, ka viņš liek lietā paškontroli, lai netiktu diskvalificēts. Viņš vēlas, lai korintieši seko viņa paraugam, savukārt Jēzus ir augstākais paraugs (1. Kor. 11:1).

Izlasi 1. Kor. 10:7–11. Kādus grēkus Israēls pastrādāja tuksnesī, un kāpēc privilēģijas, kas viņiem bija dotas, padara tos vēl smagākus? _____

1. Kor. 10:1–5 Pāvils atsaucas uz Dieva tautas vēsturi tuksnesī. Norāde uz mākoņa stabu un jūru atgādina par Dieva vadību, klātbūtni un aizsardzību. Savukārt ēdiens un dzēriens simbolizē Dieva nodrošinājumu. Pāvils atsaucas uz Israēla pieredzi mākonī un jūrā kā kristību, analogu kristiešu kristībām. Tāpat, atsaucoties uz ēdienu un dzērienu, Pāvils atsaucas uz Vakarēdienu.

Citiem vārdiem sakot, 1. Kor. 10. nodaļa māca, ka kristieši savā ziņā piedzīvo to pašu, ko Israēls. Tomēr Pāvils Israēla vēsturi piemin tādēļ, ka nevēlas, lai tā atkārtotos. Neskatoties uz visām privilēģijām, ko Israēls saņēma, daudzi vēlējās jaunas lietas (1. Kor. 10:6), piemēram, elkdievību (1. Kor. 10:7) un netiklību (1. Kor. 10:8). Nav brīnums, ka “Dievs nebija apmierināts ar lielāko daļu no viņiem” (1. Kor. 10:5).

Viegli ir norādīt uz senajiem israēliešiem un teikt, ka viņi darīja smagus grēkus. Tomēr Pāvils argumentē, ka kristieši ir pakļauti līdzīgiem grēkiem, neskatoties uz milzīgajām privilēģijām, zinot stāstu par Kristu. Tas ir skaidri redzams brīdinājumā: “Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt” (1. Kor. 10:12). Frāze “kas šķietas” liecina, ka daži draudzē nenojauta, ka viņiem ir briesmas iekrist šajos grēkos. Vai mums ir tādi paši riski mūsdienās?

“Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.” Kurš no mums nav pieredzējis šī brīdinājuma realitāti?

Bībele saka, ka Dievs neļaus mums tikt kārdinātiem pāri tam, ko mēs varam panest, “bet kopā ar pārbaudījumu Viņš sagatavos risinājumu” (1. Kor. 10:13, NKJV).

Kāpēc tad mēs joprojām tik viegli krītam grēkā? _____

Brīdinājums pret elkdievību

Izlasi 1. Kor. 10:5–22. *Kāpēc mums jābēg no elku pielūgsmes?* _____

1. Kor. 10:14–22 Pāvils atsāk jautājumu par ēdienu, kas upurēts elkiem. Ēdiena ēšana, kas upurēts elkiem, šodien daudzās kultūrās var šķist dīvaina, bet Bībeles laikos tas bija ierasts. Kad dzīvnieki tika upurēti dieviem pagānu tempļos, daļu no dzīvnieka deva kalpotājiem priesteriem, kas pārdod gaļu. Daļa no šīs gaļas nonāca publiskajos tirgos. Tā kā šī gaļa netika atdalīta no citas gaļas, kas tāpat tika pārdota tirgū, kristietis varēja nejauši nopirkt gaļu, kas bija upurēta elkiem. Apustuļa padoms ir: šādu gaļu kristieši var brīvi pirkt.

Tomēr, lai gan gaļu, kas iepriekš tika upurēta templī, kristieši varēja ēst mājās (1. Kor. 8:1–13), prakse doties uz pagānu tempļiem un piedalīties viņu svētkos kristiešiem bija skaidri aizliegta. Kritērijs ir skaidrs: kristiešiem atļauts ēst šo gaļu mājās, jo elki nav nekas (1. Kor. 8:4); tomēr kristieši nedrīkst piedalīties pagānu ceremonijās, jo tas nozīmē pielūgt dēmonus (1. Kor. 10:20, 21). Piedalīšanās pagānu rituālos nozīmē biedrošanos ar dēmoniem (1. Kor. 10:20), tāpat kā piedalīšanās Kunga Vakarēdienā nozīmē biedrošanos ar Kristu (1. Kor. 10:16).

Tādēļ Pāvils saka: “Jūs nevarat dzert Tā Kunga biķeri un ļauno garu biķeri. Jūs nevarat būt Tā Kunga galda un ļauno garu galda dalībnieki” (1. Kor. 10:21). Kā Jēzus sacīja: “Neviens nevar kalpot diviem kungiem” (Mt. 6:24).

Pāvils māca, ka Dievs prasa pilnīgu lojalitāti. Viņš norāda, ka elku pielūgsmē izraisa “Kunga skaudību” (1. Kor. 10:22, NKJV). Lai tas nenotiktu, Pāvils 1. Kor. 8:4–6 dod skaidru noteikumu pret elku pielūgsmi, atsaucoties uz 5. Moz. 6:4, 5: “Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs. Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku” (5. Moz. 6:4, 5). Pie šīs domas par Dieva mīlestību pāri visam (5. Moz. 6:5) Jēzus vēl piebilda: “Tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu” (Mk. 12:31; sk. arī 3. Moz. 19:18).

Elkam nav obligāti jābūt akmens statujai. Mēs varam izveidot elku gandrīz no jebkā. No kādiem elkiem, ja tādi tev ir, tev būtu steidzami jābēg? _____

Pārvarot elku pielūgsmi

1. Kor. 8:1–3 Pāvils apgalvo, ka mīlestība pasargā no elku pielūgsmes. Šo argumentu viņš atsāk un vēl vairāk attīsta 1. Kor. 10:23–11:1. 1. Kor. 8:3 viņš runā par mūsu mīlestību uz Dievu. Viņš saka: “Neviens lai nemeklē savu paša, bet citu labumu” (1. Kor. 10:24). Tā ir mīlestība uz citiem.

Izlasi Mk. 10:17–22 un Mk. 12:28–31. Kas kopīgs šiem diviem tekstiem, un kā tie attiecas uz 1. Kor. 10. nod. situāciju? _____

Pāvils 1. Kor. 10. nodaļā pateica tieši to, ko Jēzus izdarīja Mk. 12:28–31, proti, viņš apvienoja divus lielos baušļus: mīlestību uz Dievu pāri visam un mīlestību uz citiem. Bagātā jaunā valdnieka stāstā (Mk. 10:17–22) Jēzus apvieno šīs divas mīlestības, atsaucoties attiecīgi uz 5. Moz. 6:4 (sk. Mk. 10:18) un Dekaloga otro plāksni (sk. Mk. 10:19). Bagātā jaunekļa problēma bija tāda, ka viņš mīlēja savus īpašumus vairāk nekā Dievu un savus tuvākos (Mk. 10:22). Savus dārgumus virs zemes viņš vērtēja vairāk nekā dārgumus Debesīs. Savu naudu viņš vērtēja vairāk nekā nabagos (Mk. 10:21). Viņš bija elku pielūdzējs.

Pāvils norāda, ka, sekojot Jēzus mācībām, princips mīlēt Dievu pāri visam un savu tuvāko kā sevi pašu jāpiemēro hipotētiskajās situācijās, ko viņš min 1. Kor. 10:27, 28. Tas nozīmē, ka pat likumīgas lietas var nebūt noderīgas vai audzinošas, ja tās aizskar kāda cita sirdsapziņu (1. Kor. 10:23). Šo principu Pāvils meistarīgi apkopo vārdiem: “Darīet visu Dieva godam” (1. Kor. 10:31, NKJV). Sacīdams, ka viss jādara Dieva godam, Pāvils norāda, ka elku pielūgsmē var izpausties visdažādākajos veidos, jo viss, kas atņēmu godu, kas pienākas tikai Dievam, ir elku pielūgsmē (Jes. 42:8).

Pāvila vārdi 1. Kor. 10:31–11:1 kalpo kā kopsavilkums 8. – 10. nodaļai. Viņš skaidri parāda, ka viņš nedomāja par savu labumu, “bet daudz labumam, lai viņi tiktu izglābti” (1. Kor. 10:33). Tā viņš atdarina Kristu (1. Kor. 11:1).

Kā tu vari iemācīties labāk mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļa “Elkdievība pie Sinaja” (315. – 330. lpp.).

“Cik daudz laba tiktu paveikts, ja mēs pareizi izmantotu savas attiecības ar citiem! Ikvienam, kas ir saņēmis no Debesu labumiem, ir pienākums nest gaismu citu ceļā. [...] Tad visi, kas patiesi mīl Dievu, pārstās savu pašpielūgsmi.” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1884. g. 18. nov., 730. lpp.)

“Pāvils savus brāļus aicināja pārbaudīt, kādu iespaidu viņu vārdi un rīcība var atstāt uz citiem, un izvairīties no visa, kas, kaut arī pats par sevi [317] būtu nevainojams, tomēr varētu atgādināt elku pielūgšanu vai izraisīt šaubas ticībā vājajos draudzes locekļos. ‘Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu. Esiet nevainojami kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē.’ [...] Apustuļa brīdinošās vēstis Korintas draudzei ir derīgas visos laikos un it sevišķi būtu jāņem vērā mūsu dienās. Ar elku kalpošanu jāsaprot ne tikai cilvēku roku darinātu tēlu pielūgšana, bet arī sevis luti-nāšana, mīlestība uz ērtībām, ēstkāres un kaislību apmierināšana.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 316., 317. lpp.)

“Ja tu redzi, ka, darot noteiktas lietas, kuras tev pilnībā ir tiesības darīt, tu kavē Dieva darba virzību, atturies no šo lietu darīšanas. Nedari neko, kas aizvērtu citu prātus pret patiesību. [...] Viss var būt atļauts, bet viss nav noderīgs.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 215. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pēc Pāvila domām, nobrieduša kristieša uzvedība dažkārt var kavēt nenobrieduša kristieša izaugsmi. Padomā par situācijām, kurās tas var notikt. Kāpēc princips mīlēt Dievu pāri visam un savu tuvāko kā sevi pašu ir vienīgais veids, kā tikt galā ar šo izaicinājumu?

2. Kādus elkus pat kristieši var pielūgt, ja nebūs uzmanīgi? Kādas pat labas lietas mēs varam pārvērst par elkiem? Kā tu vari zināt, vai kaut kas no tā, kas tev ļoti rūp, ir kļuvis par elku?

3. Pāvils saka, ka viņš disciplinēja savu ķermeni un lika tam pakļauties, lai, sludinot evaņģēliju, viņš netiktu atmests (1. Kor. 9:27). Balstoties uz šīs nedēļas pētījumu, padomā, kas var diskvalificēt cilvēku kā evaņģēlija sludinātāju.

4. 1. Kor. 10. nodaļā Pāvils runā par elku pielūgsmes briesmām un saka: “Bēdziet no elku pielūgsmes” (1. Kor. 10:14). Kāpēc elku pielūgsmē ir tik slikta?

GARĪGĀS DĀVANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 12; Ef. 4:11–13; 1. Kor. 13; 1. Pēt. 4:8–11; 1. Kor. 14:27; Am. 3:7.

ATMIŅAS PANTS:

“Dzenieties pēc mīlestības, tiecieties pēc garīgajām dāvanām, sevišķi, lai jūs varētu pravietot” (1. Kor. 14:1).

Tāpat kā cilvēka ķermenis, arī draudze ir viena, bet tai ir daudz locekļu, katrs ar atšķirīgām lomām, funkcijām un dāvanām. Praktizētas ar mīlestību, šīs garīgās dāvanas veicina vienotības sajūtu, kas atspoguļo trīsvienīgā Dieva raksturu.

Šonedēļ mēs apskatīsim 1. Kor. 12. – 14. nodaļu un tur ietvertu mācību par garīgajām dāvanām. Tā ir daļa no nedaudz plašāka vienuma, kurā Pāvils risina no kristiešiem sagaidāmo uzvedību reliģiskajās sanāksmēs (1. Kor. 11. – 14. nod.). Pāvila galvenā rūpe saistīta ar nekārtīgām sapulcēm. Viņa atbilde uz šo problēmu ir tāda, ka draudze ir ķermenis, kura daļām ir atšķirīgas funkcijas, kas veicina “Kristus miesas spēcīnāšanu” (Ef. 4:12, NKJV). Īsāk sakot, Dievs devis draudzei garīgās dāvanas, lai veicinātu vienotību dažādībā.

Protams, Pāvils joprojām domā par šķelšanās problēmu, kas tika risināta pirmajās četrās vēstules nodaļās, kur atbilde uz draudzes locekļu vienprātības trūkumu ir vienotība Kristū. Tagad viņš attīsta šo ideju, izklāstot savu izpratni par garīgo dāvanu lomu. Pēc Pāvila domām, vienotība Kristū un Garā ir vienīgais veids, kā izvairīties no šķelšanās.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. augustā.

Dāvanu daudzveidība

Pāvils 1. Kor. 12:1 iesāk jaunu tēmu ar vārdiem “tagad attiecībā uz”. Zinātnieki diskutē, vai viņš runā par “garīgajām dāvanām” vai “garīgiem cilvēkiem”, jo grieķu frāze “tōn pneumatikōn” pieļauj abus tulkojumus. “Garīgās dāvanas” ir piemērotāks, ņemot vērā 1. Kor. 12:4, kur Pāvils skaidri atsaucas uz garīgajām dāvanām. 1. Kor. 12:2, 3 Pāvils norāda, ka Gara pirmā dāvana ir drosmīga apliecināšana, ka Jēzus ir Kungs (1. Kor. 12:2, 3). Jaunajā Derībā pateikt, ka Jēzus ir Kungs, būtībā nozīmē pateikt, ka Cēzars tas nav (Ap. d. 17:7; sk. arī Jņ. 19:12, 15). Tas tika uzskatīts par sacelšanos pret imperiālo varu un tādēļ sodāms ar nāvi.

Jēzus un Pāvils uzsvēra, ka ticība Dievam – pat saskaroties ar vajāšanām un nāves draudiem – ir Gara dāvana. Patiesībā ticība ir vispamatīgākā dāvana. Nav pārsteigums, ka ticība ir pirmā sarakstā 1. Kor. 13:13. Tas, ka ticība ir garīgā dāvana, ir skaidrs no Pāvila paziņojuma 1. Kor. 12:9. Tomēr ir daudz citu dāvanu. Tas, ka Svētais Gars sadala dažādās dāvanas “katram savu tiesu, kā gribēdams” (1. Kor. 12:11), pierāda, ka ir nepieciešamas visas tās.

Izlasi 1. Kor. 12:1–6. Uz ko ir uzsvars šajā nodaļā? _____

Vārda “dažāds” atkārtojums uzsver dāvanu daudzveidību. Tas, ko Pāvils nosauc par “garīgajām dāvanām” 1. Kor. 12:1, ir izvērts 4. – 6. pantā, trīs dažādos aspektos: “dāvanas” (“charisma”), “kalpošana” (“diakonia”) un “darbības” (“energēma”). Lai gan šie vārdi nozīmē dažādas lietas, ir svarīgi tos strikti nenodalīt panta paralēlisma dēļ. Jāņem arī vērā, ka garīgās dāvanas ir paredzētas vienotības veicināšanai, balstoties uz trīsvienīgā Dieva raksturu (sk. arī Ef. 4:8–11). Gars dod dāvanas ticīgajiem, bet Dievs tos pilnvaro kalpot kristīgajā kopienā (1. Kor. 12:5, 6). Katram ticīgajam dāvanas tiek dotas individuāli (1. Kor. 12:11), bet tās visas jāizmanto, lai labumu gūtu ticīgo kopiena kopumā.

Pievērsiet vēlreiz uzmanību tam, ka Pāvils uzsver vienotību. Kāpēc tas ir tik svarīgi draudzei? _____

Vienotība dažādībā

Vienotības valoda, kas izmantota 1. Kor. 12:4–6 (“tas pats Gars”, “tas pats Kungs” un “tas pats Dievs”), tiek attīstīta pārējā 1. Kor. 12. nodaļā. To pierāda Pāvila lietotās frāzes, piemēram, “viens un tas pats Gars” (1. Kor. 12:11), “viena miesa” (1. Kor. 12:12), “viens ķermenis” (1. Kor. 12:12, 13, 20), “viens Gars” (1. Kor. 12:13—divas reizes!), “saticīgi gādātu cits par citu” (1. Kor. 12:25).

Līdzās vienotības jēdzienam Pāvils uzsver locekļu dažādību Kristus miesā ar tādiem izteicieniem kā “daudzi locekļi” (1. Kor. 12:12, 20), “mēs visi .. kristīti” (1. Kor. 12:13), “ne viens loceklis, bet daudzi” (1. Kor. 12:14), “visa miesa” (1. Kor. 12:17), “ikvienu” (1. Kor. 12:18), ķermeņa “locekļi” (1. Kor. 12:22, 23), “visi locekļi” (1. Kor. 12:26). Šis uzsvars gan uz vienotību, gan dažādību norāda, ka garīgo dāvanu mērķis ir veicināt vienotību daudzveidībā.

Šai vienotībai dažādībā jāatspoguļo Dieva raksturs. Tēvs ir viena persona, Dēls ir cita persona, un Svētais Gars vēl cita. Šie trīs saglabā savu individualitāti, vienlaikus kopīgi darbojoties, lai celtu draudzi un pilnvarotu to misijai (1. Kor. 12:4–6, Ef. 4:11–13).

Izlasi 1. Kor. 12:12–31. Kāpēc analogija par ķermeni ar tā daudzajām daļām ir piemērota, lai attēlotu draudzi un tās locekļus? _____

Viena centrālā doma 1. Kor. 12. nodaļā ir: lai gan ķermeņa locekļi ir tik atšķirīgi cits no otra (1. Kor. 12:15–20), tie visi ir savstarpēji saistīti (1. Kor. 12:21–26). Kājas ir atkarīgas no acīm, lai redzētu, kur tām jāiet; savukārt acis nekam nevar pieskarties – to var tikai rokas. Tāpat doma, ka daži locekļi ir vājāki (1. Kor. 12:22) vai mazāk godājami (1. Kor. 12:23), ir tikai iespaids, jo nepieciešami ir visi (1. Kor. 12:22).

Diemžēl korintiešu vidū bija tendence dažas dāvanas novērtēt vairāk nekā citas, dažas atstājot novārtā. Lai nepieļautu, ka korintieši šādi kļūdās, Pāvils vērsa viņu uzmanību uz mīlestību, kas ir “pārāks ceļš” (1. Kor. 12:31). Citiem vārdiem, neatkarīgi no tā, kāda ir dāvana, ja tā tiek praktizēta gudri un ar mīlestību, tā ir Dievam patīkama.

Iepazīsties ar dāvanu uzskaitījumiem 1. Kor. 12:8–10, 28; Rom. 12:6–8 un Ef. 4:11. Kāda ir tava dāvana? Kā tu vari to izmantot, lai celtu Kristus miesu? _____

“Pārāks ceļš”

“Mīlestība nav viena dāvana starp daudzām. Tā ir līdzeklis, caur kuru visas dāvanas sasniedz savu galīgo mērķi.” (Carl P. Cosaert, “1 Corinthians,” Andrews Bible Commentary: New Testament (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1643. lpp.)

Izlasi 1. Kor. 13:1–7 un 1. Pēt. 4:8–11. Kāda ir mīlestības loma attiecībā uz garīgajām dāvanām? _____

1. Kor. 13. nodaļa māca, ka garīgās dāvanas izmantot pareizi iespējams tikai mīlestībā. 1. Kor. 13 Pāvils iesāk, atsaucoties uz dāvanām, kas minētas 1. Kor. 12, tikai lai uzsvērtu to bezvērtību, ja tās netiek īstenotas mīlestībā. Tādējādi zināšanas (1. Kor. 12:8) un ticība (1. Kor. 12:9), pat spēja “kalnus pārceļt” (1. Kor. 13:2), nav nekas bez mīlestības (1. Kor. 13:2). Bez mīlestības spēja runāt mēlēs (1. Kor. 12:10, 28, 30) kļūst tikai par “skanošu varu vai šķindošu zvārguli” (1. Kor. 13:1). Pat svarīgā pravietošanas dāvana ir nekas bez mīlestības (1. Kor. 13:2).

1. Kor. 13:4–7 Pāvils koncentrējas uz to, kas mīlestība ir un kas tā nav; precīzāk, ko mīlestība dara un ko tā nedara. Darbības vārdi, kurus viņš izvēlējās, lai raksturotu mīlestību, norāda, ka mīlestība nav tikai jūtas – tā galvenokārt izpaužas mūsu rīcībā. Tādēc Pāvils min, ka mīlestība (1) ir pacietīga, (2) ir laipna, (3) priecājas par patiesību, (4) panes visu, (5) tic visu, (6) cer visu, (7) iztur visu. Pretēji tam mīlestība (1) neskauž, (2) nelielās, (3) augstprātīgi neuzpūšas, (4) neuzvedas nepieklājīgi, (5) nemeklē savu labumu, (6) nav viegli aizkaitināma, (7) neuzskaita pārestības, (8) nepriecājas par netaisnību.

Šie 15 darbības vārdi sniedz skaidras vadlīnijas, kā adekvāti praktizēt šīs dāvanas. Ievērojiet, šī diskusija par mīlestības patieso dabu atrodas tieši starp 1. Kor. 12. un 14. nodaļu, kur Pāvils risina konfliktu attiecībā uz garīgajām dāvanām. Patiesām, mīlestība ir atslēga uz garīgo dāvanu gudru pielietošanu. Mīlestība tiek nolikta arī blakus ticībai un cerībai, “bet lielākā no tām ir mīlestība” (1. Kor. 13:13).

Kāpēc mīlestība ir tik būtiska mūsu ticībā? Kas gan varētu būt labāks veids, kā piedzīvot Dieva mīlestības realitāti, ja ne ar lūgšanām censties atspoguļot šo mīlestību citiem? _____

Dāvana runāt mēlēs

Kā ir ar dāvanu runāt mēlēs? Saskaņā ar šīs dāvanas izpaušmēm citviet Bībelē (Mk. 16:17, Ap. d. 2:1–13, Ap. d. 10:44–48, Ap. d. 19:6) runāšana mēlēs Pirmajā vēstulē korintiešiem, visticamāk, ir Gara dota spēja runāt svešvalodās.

Dāvanu runāt mēlēs Pāvils piemin savā dāvanu uzskaitījumā 1. Kor. 12:8–10 (sk. arī 1. Kor. 12:28, 30; 1. Kor. 13:1, 8). Tomēr atkārtoti viņš uz to atsaucas 1. Kor. 14. Patiesi, grieķu vārds “glōssa” (“mēle”) parādās vairāk nekā divdesmit reizes 1. Kor. 12–14, ar piecpadsmit gadījumiem tikai 1. Kor. 14. nodaļā. Turklāt grieķu vārds “heteroglōssos” (“cita mēle”) arī parādās 1. Kor. 14:21. Šis lielais atsauču skaits uz dāvanu runāt mēlēs liecina, ka šis jautājums Pāvilam ir īpaši svarīgs. Šīs dāvanas nepareiza lietošana un ļaunprātīga izmantošana Korintas draudzē radīja nekārtības un haosu publiskajos dievkalpojumos (1. Kor. 14:23, 27, 33, 40).

Izlasi 1. Kor. 14:5, 13, 26, 27 un 1. Kor. 12:10, 30. Kādu īpašu norādījumu Pāvils deva attiecībā uz dāvanu runāt mēlēs? _____

Iemesls, kādēļ dāvanai runāt mēlēs jāiet roku rokā ar izskaidrošanas dāvanu, ir tas, ka mēlēm jābūt saprotamām (1. Kor. 14:9); citādi šīs dāvanas lietošanai nav labuma (1. Kor. 14:6). Tā ir norāde, kādēļ Pāvils tik ļoti uzsvēra izskaidrošanu un izpratni. Acīmredzot viņš nekritizē pašu dāvanu runāt mēlēs, bet gan, kā mēs redzēsim rīt, pārmērīgo nozīmi, ko korintieši tai piešķīra, kas noveda pie pravietošanas dāvanas atstāšanas novārtā.

Šajā brīdī ir svarīgi ievērot, ka, lai gan Pāvils vēlējās, lai visi korintieši varētu runāt svešvalodās (1. Kor. 14:5), viņš negaidīja, ka tas notiks (1. Kor. 12:10). Tādēļ doma, ka “visiem jārunā mēlēs, pirms viņi var apgalvot, ka ir kristīti ar Svēto Garu, ir Pāvila 1. Kor. 12. un 14. nod. mācības sagrozīšana”. (Raoul Dederen “Handbook of Seventh-day Adventist Theology” electronic ed., vol. 12 of Commentary Reference Series (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2001), 620. lpp.)

Vai tavā draudzē ir cilvēki, kas runā citās valodās? Kā viņi var izmantot šīs spējas, lai aizsniegtu citus cilvēkus ar Kristus vēsti? Kā šis fakts var palīdzēt mums saprast šīs dāvanas patieso būtību, par kuru runā Pāvils? _____

Pravietošanas dāvana

Pravietošanas dāvana ieņem nozīmīgu vietu Pāvila diskusijā par garīgajām dāvanām. Interesanti, ka pravietošanas dāvana parasti tiek minēta pirms dāvāšanas runāt mēlēs (1. Kor. 12:10, 28; 1. Kor. 13:8). Kad dāvāna runāt mēlēs tiek minēta pirmā, tas notiek tikai tādēļ, lai uzsvērtu tās relatīvo mazsvarīgumu salīdzinājumā ar pravietošanas dāvanu (1. Kor. 14:4, 5, 6, 22).

Izlasi Ef. 4:11–13 un 1. Kor. 14:3, 4. Ko šie panti saka par garīgo dāvanu mērķi kopumā un par pravietošanas dāvanu jo īpaši? _____

Pravietošanas dāvana ir paredzēta celšanai, pamudināšanai un mierināšanai (1. Kor. 14:3; salīdzini ar Ap. d. 15:32). Tas liecina, ka pravietošana nav tik daudz par nākotnes paredzēšanu, cik par to, kā dzīvot tagadnē. Grieķu darbības vārds “prophēteuō” var nozīmēt vai nu “pateikt kaut ko iepriekš”, vai “runāt kāda cita vārdā”. Piemēram, pirmā nozīme ir redzama Ap. d. 2:29–31 (salīdzini ar Am. 3:7), kur doma, ka Dāvids ir pravietis, tiek izskaidrota kā “paredzēšana”. Otrā nozīme ir redzama Ap. d. 15:32, kur Jūda un Sīla tiek identificēti kā pravieši. Tomēr viņu “pravietošana” sastāvēja no “brāļu iedrošināšanas un stiprināšanas ar daudziem vārdiem” (ESV).

No Ef. 4:11–13 mēs uzzinām, ka garīgās dāvāšanas nebeidzās apustuliskajā laikmetā. Tām jāpaliek līdz galam (Ap. d. 2:39). Tomēr, ja kāds apgalvo, ka ir pravietis, šis cilvēks jāizvērtē pēc Rakstiem. Vispārīgi runājot, te ir četri priekšnoteikumi. Pirmkārt, pravietojumiem jāpiepildās (5. Moz. 18:22, Jer. 28:8, 9). Otrkārt, vēstījumam jābūt saskaņā ar iepriekšējo praviešu vēsti (5. Moz. 13:1–3, Jes. 8:20). Treškārt, ikdienas dzīvei jāapliecina uzticība Kristum (1. Jņ. 4:1–3). Ceturtkārt, Jēzus teica, ka viltus praviešus pazīs pēc viņu augļiem (Mt. 7:15–20). Tas pats attiecas uz patiesiem praviešiem.

Atklāsmes grāmata norāda, ka pravietošanas dāvāna ir raksturīga atlikuma draudzes pazīme (Atkl. 12:17, Atkl. 19:10). Mēs, septītās dienas adventisti, ticam, ka pravietošanas dāvāna tika dota Elenai Vaitai un atspoguļojas viņas rakstos.

Kādi ir visi iemesli, kādēļ mēs ticam Elenas Vaitas pravietiskajai dāvanai?

Kādi jautājumi paliek par viņas lomu un autoritāti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Garīgās dāvanas” (“Spiritual Gifts”) 1. sēj., 5.–16. lpp.

“Lai cilvēki dodas strādāt, paļaujoties uz Kungu, un Viņš ies ar viņiem, pārliecinādams un atgriezdams dvēseles. Viens darbinieks var būt gatavs runātājs, cits gatavs rakstītājs, citam var būt patiesu, nopietnu, dedzīgu lūgšanu dāvana, citam dziedāšanas dāvana. Citam var būt īpašas spējas izskaidrot Dieva Vārdu. Un katrai dāvanai jāklūst par spēku Dievam, jo Viņš sadarbojas ar darbinieku. Vienam Dievs dod gudrības vārdu, citam zināšanas, citam ticību. Bet visiem jāstrādā zem vienas galvas. Dāvanu dažādība ved pie darbību dažādības, ‘bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem’ (1. Kor. 12:6). Lai neviens nenicina šķietami mazākās dāvanas. Lai visi sāk strādāt. Lai neviens nesaliek rokas neticībā, domādams, ka viņš nevar darīt varenu darbu. Pārstāj skatīties uz sevi. Skaties uz savu Vadoni. Lēnprātībā, patiesumā un mīlestībā dari, ko tu vari.” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1906. g. 12. apr.)

“Mums katram vajadzīga palīdzība, ko varam saņemt no citu prātiem. Dievs darbosies citos prātos, ne tikai mūsējos. Dažādās dāvanas, kas dotas dažādiem cilvēkiem, ir jāapvieno, lai ‘svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu’ (Ef. 4:12). [...] Mūsu priekšā vienmēr būs šķēršļi, bet mums jāseko savam Vadonim un jāstāp grūtības vienoti, roku rokā.” (Elena Vaita “The Upward Look” 141. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet vēl par pravietošanas dāvanu. Kāpēc pravietošana ir svarīgāka par mēlēm, ja tās netiek izskaidrotas? Ja nepieciešams, vēlreiz izlasiet 1. Kor. 14, lai atkārtotu Pāvila argumentus.

2. Klasē pārrunājiet Elenas Vaitas dzīvi un kalpošanu un kāpēc mēs kā draudze ticam, ka viņai patiešām bija pravietošanas dāvana. Kādas lielas svētības šī dāvana nes draudzei? Kādi ir arī izaicinājumi, zinot, kā vislabāk izmantot šo dāvanu?

3. Padomājiet par trim līdz pieciem cilvēkiem, kuri jūs patiesi mil. Kā jūs zināt, ka viņu mīlestība pret jums ir patiesa? Ko tas jums atklāj par to, kāpēc Pāvils jautājumā par garīgajām dāvanām tik daudz runāja par mīlestību?

4. Lai cik svarīga būtu mīlestība, kāpēc tai tomēr nevajadzētu būt vienīgajam kritērijam, vērtējot, vai kāds runā patiesību un vai ir pelnījis, lai viņā ieklausītos?

MĪLESTĪBAS PORTRETS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 13; Mt. 24:12; Gal. 5:22, 23; 1. Tīm. 1:14; 1. Jņ. 4:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība” (1. Kor. 13:13).

Mīlestība var uzvarēt visu. Tāpēc Pāvilam bija tik daudz ko teikt par to. Vārdu saime “agapaō” – visbiežāk lietotais grieķu vārds Jaunajā Derībā, lai izteiktu mīlestības jēdzienu, – viņa vēstulēs parādās vairāk nekā 135 reizes. Tā ir gandrīz puse no visiem gadījumiem Jaunajā Derībā. Tam vajadzētu mums kaut ko atklāt par Pāvila vēstules Korintas draudzei centrālo tēmu.

Jaunajā Derībā ir daudz ievērojamu tekstu par mīlestību – piemēram, Rom. 8:35–39, 1. Kor. 2:9, 1. Kor. 8:3, Gal. 2:20, Kol. 1:13, 1. Tes. 3:12 un citi.

Bet nekas nav salīdzināms ar 1. Kor. 13. nodaļu! Pagājušajā nedēļā mēs redzējām, ka bez mīlestības viss, pat garīgās dāvanas, ir bezvērtīgas. Šonedēļ mēs dziļāk aplūkosim 1. Kor. 13 un šīs nodaļas brīnišķīgo mīlestības portretu.

Kā mēs redzēsīm, mīlestība nav tik daudz emocijas, cik attieksme, kas jāizpauž dzīvē, darbos un vārdos; citādi tā nebūs neko vērtā.

Kas mīlestība patiesībā ir un ko tā dara, pilnībā ir atklāts Jēzus dzīvē.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. augustā.

Mīlestības būtiskums

Pagājušajā nedēļā mēs pieskārāmies mīlestības tēmai, kā tā atklājusies 1. Kor. 13. Izpētīsim šos Pāvila vārdus vēl dziļāk.

Izlasi 1. Kor. 13. Apkopo, ko viņš mums saka par mīlestību. _____

Pāvils nesaka, ka runāšana mēlēs (1. Kor. 13:1), pravietošana, izpratne, zināšanas, ticība (1. Kor. 13:2) un labdarība (1. Kor. 13:3) ir bezjēdzīgas. Tās ir bezjēdzīgas tikai tad, ja tās nevada mīlestība.

Mīlestība, par kuru runā Pāvils, netiek izteikta tādās frāzēs kā: “Es mīlu zemenes” vai “Es mīlu savus draugus” vai pat “Es mīlu savu laulāto un bērnus”. Viņš arī nerunā par tādu mīlestību, kādu redz filmās. Un nē, tā nav erotiskā mīlestība, lai gan šo fragmentu bieži izmanto kāzu sprediķos.

Šo mīlestību nevar reducēt līdz pieķeršanās jūtām, labdarībai, tikumībai vai labvēlībai. Tomēr tās visas lielākā vai mazākā mērā to atspoguļo. Šī mīlestība ir īpaša žēlastība, ko mums dāvā Gars. Patiešām, mīlestība 1. Kor. 13 ir Gara dota motivācija, kas liek mums rīkoties ar pieķeršanos, labdarību, tikumību un labvēlību. Tā ir pilnīga mūsu darbību, jūtu un domu nodošana Kristum un mūsu tuvākajiem.

Izlasi Mt. 24:12. Kādu brīdinājumu Jēzus mums šeit dod? _____

Tāpēc “agapē” ir tik būtiska un nepieciešama. Kristus spēkā mēs nedrīkstam ļaut mīlestībai atdzist mūsu mājās, draudzēs un apkaimēs. Mums ir Kristus piemērs pie krusta, mirstot par mums. Vai gan varētu būt vēl labāks un spēcīgāks šāda veida mīlestības izpausmes piemērs? Lai gan, protams, mēs nekad nevarētu tādā pašā mērā izpaust savu mīlestību, Dieva žēlastībā mums būtu jācenšas to atklāt savā dzīvē tik lielā mērā, cik vien varam.

Kādos gadījumos šāda veida mīlestības izpausme patiešām var atstāt spēcīgu, pozitīvu iespaidu uz kādu, kuram šī mīlestība vajadzīga vairāk nekā jebkas cits? _____

Ko dara mīlestība

1. Kor. 13:4–7 ir šīs nodaļas sirds. Pāvils pievēršas mīlestības iezīmēm – parādot, kas mīlestība ir un kas tā nav, jeb ko mīlestība dara un ko tā nedara. Viņš mīlestību it kā personificē, lai mēs varētu iztēloties, kā uzvedas cilvēks, kuru piepilda Gara vadīta mīlestība. Savā mīlestības aprakstā Pāvils lieto virkni darbības vārdu. Viņam mīlestība vairāk ir rīcība, nevis jūtas un emocijas.

Ko tad mīlestība dara?

1. Ir pacietīga (“makrothymeō”). “Makrothymeō” nozīmē izrādīt pacietību pat sarežģītos apstākļos. Pacietība arī uzsver spēju būt iecietīgiem citam pret citu (Ef. 4:2).

2. Ir laipna (“chrēsteuomai”). Vārds “chrēsteuomai” Jaunajā Derībā sastopams tikai šeit, bet citi vārdi ar to pašu sakni citviet ir lietoti bieži. Septuagintā (Vecās Derības grieķu tulkojumā) šīs saknes vārdi bieži parādās Psalmos, runājot par Dieva laipnību, kas saistīta ar Viņa žēlastību (Ps. 145:9). Sakot, ka mīlestība ir laipna, Pāvils domāja, ka mūsu mīlestībai pret citiem jāatspoguļo Dieva līdzjūtība un žēlastība pret mums.

3. Pricājas (“synchairō”) par patiesību. Vārds “synchairō” nozīmē spēju piedzīvot prieku kopā ar citu cilvēku (Lk. 1:58; Lk. 15:6, 9; 1. Kor. 12:26; Fil. 2:17, 18).

4. Pacieš (“stegō”) visu. Pētnieki diskutē, vai “stegō” nozīmē “apklāt”, proti, paturēt kaut ko noslēpumā (kā sargājot), vai “izturēt” (noturības nozīmē). Izturības jēdziens skaidri parādās 1. Kor. 9:12, tādēļ lielākā daļa skaidrotāju un Bībeles tulkotāju otro variantu uzskata par ticamāku.

5. Tic (“pisteuō”) visam. “Pisteuō” ir tāda pati sakne kā grieķu vārdam “ticība” (“pistis”). 1. Kor. 13 kontekstā ticēt visam nozīmē uzticēties otram pat šaubu gadījumā.

6. Cer (“elpizō”) visu. Jaunajā Derībā darbības vārds “elpizō” vienmēr attiecas uz pārliecību vai gaidām, ka notiks kaut kas labs.

7. Iztur (“hypomenō”) visu. Visticamāk, starp “stegō” un “hypomenō” 1. Kor. 13:7 nav būtiskas atšķirības. Tie ir sinonīmi, kas šeit nozīmē izturību grūtību laikā. Pāvils lieto “hypomenō” panta beigās, lai izvairītos no “stegō” atkārtošanas. Atkārtojot to pašu konceptu ar citu vārdu, viņš ticēšanu un cerēšanu uzsver kā pašu svarīgāko. Citiem vārdiem, mīlestība iztur ticot un cerot.

Salīdziniet 1. Kor. 13:4–7 ar Gal. 5:22, 23. Kādas kopīgas idejas jūs redzat šajos abos fragmentos? Kā mēs varam izpaust šādu mīlestību savā dzīvē? _____

Ko mīlestība nedara

Izlasi vēlreiz 1. Kor. 13:4–7. Kāpēc Pāvils piemin arī tādas mīlestības īpašības, kas noformulētas nolieguma formā? _____

Vakar mēs pievērsāmies septiņām lietām, ko mīlestība dara; šodien aplūkosim astoņas lietas, ko tā nedara. **Mīlestība...**

1) Neskauž (“zeloō”). “Zeloō” var tikt lietots pozitīvi, kā “tiekties (“zeloō”) pēc augstākajām dāvanām” (1. Kor. 12:31), “tiekties pēc garīgajām dāvanām” (1. Kor. 14:1) un “tiekties praviotot” (1. Kor. 14:39). Taču šeit, tāpat kā Ap. d. 7:9, tas ir nolieguma formā. Ir labi tiekties pēc garīgajām dāvanām, bet nav labi apskaust apdāvinātus cilvēkus. Tas rada šķelšanos (1. Kor. 3:3).

2) Nelielās (“perpereuomai”). Darbības vārds “perpereuomai” izsaka augstprātību un tieksmi pēc citu uzslavas. Mīlestība tomēr nav vērsta uz sevi. To vēl skaidrāk parāda nākamais punkts.

3) Nav uzpūtīga (“physioō”). Darbības vārds “physioō” parādās 1. Kor. 8:1 Pāvila nozīmīgajā teicienā: “Atziņa dara uzpūtīgus, bet mīlestība ceļ.” Tas attiecas uz cilvēku, kas ir uzpūties no savas lielummānijas.

4) Neuzvedas nepieklājīgi (“aschēmoneo”). Darbības vārdam “aschēmoneo” var būt plašs nozīmju spektrs. Kopumā tas nozīmē rīkoties pretēji sociālajām un morālajām normām necienīgā, apkaunojošā vai nepiedienīgā veidā. Visticamāk, Pāvils atsauca uz “stiprās” puses augstprātīgo un rupjo attieksmi Korintā pret “vājajiem” (1. Kor. 4:10; 1. Kor. 8).

5) Nemeklē (“zēteo”) savu labumu. Tas līdzinās tam, ko Pāvils saka 1. Kor. 10:24: “Neviens lai nemeklē savu, bet citu labumu.” No savām tiesībām mīlestība atsakās citu labā (sk. 5. tēmu). Tur, kur katrs meklē otra labumu, ieguvēji ir visi.

6) Neskaistas (“paroxynō”). Darbības vārds “paroxynō” norāda uz iekšēju uzbudinājuma stāvokli, kas liecina par vieglu aizkaitināmību. Tas nozīmē, ka mīlestība nav straujas dabas vai jūtīga.

7) Nepiemin ļaunu (“logizomai”). Šeit “logizomai” lietots grāmatvedības nozīmē: mīlestība neuzskaita citu nodarīto ļaunumu. Citiem vārdiem, mīlestība nozīmē arī piedošanu.

8) Nepriecājas par netaisnību (“chairō”). Mīlestība ne tikai neuzskaita citu kļūdas, bet arī nepriecājas par tām. Ja mēs patiesi mīlam citus, mēs nepriecāsimies par viņu kļūdām, bet centīsimies viņiem palīdzēt.

Jēzus portrets

Lasot 1. Kor. 13:4–7, mēs varam izjust sarūgtinājumu, apzinoties, ka lielākā vai mazākā mērā mēs esam pārāk nepilnīgi, lai atspoguļotu visas šīs mīlestības īpašības. Pāvils, rakstot 1. Kor. 13, visticamāk, domāja par Jēzu. Patiešām, tikai Kristus pilnīgi atklāja šādas mīlestības visas rakstura iezīmes. Tādējādi Pāvila mīlestības apraksts būtībā ir Jēzus portrets.

Izlasī Jņ. 13:1, 34; Jņ. 15:9, 12; 1. Tim. 1:14; 2. Tim. 1:7, 13; 1. Jņ. 3:16 un 1. Jņ. 4:7–12, 19–21. Ko mēs varam mācīties par mīlestību no šiem pantiem? _____

Dievs ir mīlestība (1. Jņ. 4:8). Viņš mūs tik ļoti mīl, ka deva Savu vienpiedzimušo Dēlu (Jņ. 3:16). Jēzus ir pilnīga šīs mīlestības izpausme (Ebr. 1:3). Ja vēlamies zināt, kā mīlestība izpaužas, mums rūpīgi jāraugās uz Jēzu. Ja uzmanīgi vērojam Jēzus attēlojumu Jaunajā Derībā, mēs redzam, ka visas pozitīvās mīlestības iezīmes no 1. Kor. 13 ir atrodamas Viņā.

Jēzus ir pacietīgs. “Bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu savu lēnprātību [makrothymia]” (1. Tim. 1:16).

Jēzus ir laipns. Bībele saka, ka “Kungs ir laipns” (1. Pēt. 2:3, LEB). Vārds “Kungs” šajā vietā attiecas uz Jēzu. Vārds “laipns” ir grieķu vārda “chrēstos” tulkojums, kas nāk no tās pašas saknes kā darbības vārds “chrēsteuomai” (“izrādīt laipnību”) 1. Kor. 13:4.

Jēzus priecājas par patiesību. Jēzus piedzīvoja prieku, pildot Tēva gribu un izjūtot Viņa mīlestību pret Sevi (Jņ. 15:9–11; Jņ. 17:12–14).

Jēzus panes/iztur visu. Ebr. 12:2, 3 teikts, ka Jēzus “izcieta krustu... [Viņš] izturēja tādu grēcinieku pārestību pret Sevi” (NKJV). Nevienš nav izcietis tik daudz kā Jēzus (Fil. 2:8). Viņš to darīja tādēļ, lai piepildītos gaidāmā liksmība.

Jēzus tic visam. Kad Ananija apšaubīja Pāvila atgriešanās patiesumu (Ap. d. 9:13, 14), Jēzus atbildēja: “Viņš ir mans izredzēts darbarīks” (Ap. d. 9:15, ESV). Jēzus redz cilvēkus ne tādus, kādi viņi ir, bet tādus, kādi kļūs Viņa spēkā.

Kādos vēl veidos Jēzus mums atklāj, kas patiesa mīlestība ir īstenībā? _____

Ticība, cerība un mīlestība

Mēs esam noskaidrojuši, ka mīlestība ir pacietīga, laipna, priecīga, noturīga, ticīga, cerīga un izturīga (jeb neatlaidīga), jo Jēzus iemieso visas šīs īpašības. Kad mēs saskatām šīs īpašības Jēzū, nākamais solis ir Viņu atdarināt. Tas bija Pāvila novēlējums korintiešiem. Tomēr, ja noņemam “ne” astoņām negatīvajām mīlestības īpašībām, “mēs iegūstam visai skanīgu aprakstu par korintiešu uzvedību draudzes lokā: skaudīgi, lielīgi, augstprātīgi, rupji, savtīgi, viegli aizvainojami un citu kļūdas meklējoši. Lietotos darbības vārdus Pāvils pielāgo korintiešu situācijai.” (Verlyn D. Verbrugge, “1 Corinthians,” The Expositor’s Bible Commentary: Romans-Galatians, pārstrādāts izdevums (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2008), 372. lpp.)

Korintiešiem bija daudz jāmācās. Arī mums. Aprakstījis, ko mīlestība dara un ko tā nedara, Pāvils noslēdz šo sadaļu, uzsverot mīlestības mūžīgo raksturu, lai mudinātu praktizēt patiesu mīlestību.

Kādā dienā pravietoējumi vairs nebūs vajadzīgi, mēs runāsim vienā valodā, un nepilnīgās cilvēku zināšanas dos vietu jaunām, pilnīgām Dieva zināšanām (1. Kor. 13:12). Gara dāvanas beigsies tikai tad, kad to mērķis būs pilnībā sasniegts (1. Kor. 13:10). “Bet mīlestība paliek mūžīgi!” (1. Kor. 13:8)

Tāpat, kad Kristus atgriezīsies, ticība pārvērtīsies skatīšanā (2. Kor. 5:7), un tas, uz ko mēs ilgi esam cerējuši, kļūs par realitāti (Rom. 8:24). Vēl jo vairāk – mīlestība būs mūsu trīsvienīgā Dieva rakstura zīme. Tomēr kaut kādā ziņā ticība un cerība arī paliks mūžīgi. Ticība kā pestīšanas pieredze (Rom. 4:3) un cerība kā vēlēšanās un gaidas pēc labākām baudām un zināšanām Jaunajā Zemē raksturo atpirkto pieredzi uz visiem laikiem. Tomēr mīlestība, Dieva mīlestība, valdīs mūžīgi.

Ļoti drīz mēs redzēsim savu Kungu vaigu vaigā (1. Kor. 13:12). Līdz tai dienai mūsu dzīvi ir jāveido šiem trim tikumiem: ticībai, cerībai un mīlestībai. Šī triāde atspoguļo kristīgās dzīves pilnību Garā. Tāpēc kristiešu vidū tā bieži tika pieminēta (Rom. 5:1–5; Gal. 5:5, 6; Ef. 1:15, 18; 4:1–5). Tomēr mīlestība ir vislielākā; galu galā tā ir vienīgais tikums, ar kuru raksturota paša Dieva daba (1. Jņ. 4:8).

Pakavējieties pie apgalvojuma, ka “Dievs ir mīlestība”. Kā mums īsti saprast, ko tas nozīmē? Un, lai gan mēs šo ideju varam aptvert tikai daļēji, kāpēc šī frāze mums ir tik laba vēsts? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita "Need of Love", 545., 546. lpp.; "Review and Herald" 1888. g. 28. aug.

"Lai arī cik augstu amatu kāds ieņem, ja viņa sirds nav pilna ar mīlestību pret Dievu un citiem cilvēkiem, tad tas nav īsts Kristus māceklis. Pat ja viņam būtu liela ticība un pat spēks darīt brīnumus, bez mīlestības viņa ticībai tomēr nav vērtības. Kāds var izrādīt lielu devību, bet, ja viņš savu mantu nabagu uzturam izdala, vadoties no citiem motīviem un ne no patiesas mīlestības, tad ar šādu rīcību Dieva labvēlību neieņemtos. Savā centībā viņš var mirt pat mocekļa nāvē, bet, ja šo soli neizraisa mīlestība, tad Dievs viņu uzskatīs par piekrāptu fanātiķi vai godkāriģu liekuli." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 318., 319. lpp.)

"Mums ir sprediķu pārpilnība. Tas, kas ir visvairāk vajadzīgs [..], ir mīlestība pret bojā ejošajām dvēselēm, tā mīlestība, kas bagātās straumēs plūst no Dieva troņa. Patiesa kristietība izplata mīlestību ar visu būtību. Tā skar katru dzīvībai svarīgu daļu – smadzenes, sirdi, palīdzīgās rokas, kājas – dodot cilvēkiem spēju stingri stāvēt tur, kur Dievs prasa stāvēt, lai viņu kājas neietu greizus ceļus un lai klibie netiktu novirzīti no ceļa. Dedzīgā, visu apņemošā Kristus mīlestība pret bojā ejošajām dvēselēm ir visas kristietības sistēmas dzīvība." (Elena Vaita "Lift Him Up" 134. lpp.)

"Var dziedināt tikai mīlestība, kas plūst no Kristus sirds. Tikai tas, kurā šī mīlestība plūst, tāpat kā sula kokā vai asinis ķermenī, var atjaunot ievainoto dvēseli." (Elena Vaita "Audzināšana" 114. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai jūs domājat, ka Pāvila tik pozitīvo mīlestības īpašību saraksts ir izsmeljošs? Ja ne, kādus vēl elementus jūs pievienotu šim sarakstam?

2. Ko, jūsuprāt, Pāvils domāja ar pavēli "Dzenieties pēc mīlestības" (1. Kor. 14:1)? Kā tas saistās ar to, ko viņš saka 1. Kor. 13:4–7?

3. Kuru mīlestības īpašību jums visvairāk būtu nepieciešams īstenot savā ikdienas dzīvē? Kuras būtu īpaši nepieciešamas jūsu vietējā draudzē? Starp citu, kāpēc Pāvils mīlestību salīdzina ar tādām dāvanām kā pravietošana, runāšana mēlēs un atziņa (1. Kor. 13:8)?

4. Pāvils norāda, ka mīlestība ir galīgais risinājums vienotības trūkumam Korintas draudzes locekļu vidū. Kāpēc? Kā tas attiecas uz mūsu draudzēm šodien?

KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS SPĒKS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 15; Lk. 24:44–47; Atkl. 20:5, 6; Kol. 2:12; 2. Tīm. 1:12; 1. Tes. 4:13–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, ja Kristus nav augšāmcelies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība. [...] Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos” (1. Kor. 15:14–17).

Cik interesanti, ka jau tajā laikā Pāvilam nācās saskarties ar tiem, kuri noliedza mirušo augšāmcelšanos. Galu galā cilvēki toreiz redzēja, ko nāve nodara cilvēka ķermenim. Viņi zināja, kā liķis sadalās, pēc tam izžūst līdz puteļiem un visbeidzot praktiski izzūd. Un viņi arī zināja, ka daudzi cilvēki ir miruši jau ļoti ilgu laiku. Patiesībā lielākā daļa cilvēku ir bijuši miruši daudz ilgāk, nekā viņi ir bijuši dzīvi.

Mirušo augšāmcelšanās viņiem toreiz nešķita ticamāka kā mums šodien, vismaz no cilvēciskā skatpunkta. Un tas, bez šaubām, bija jautājums, ko Pāvilam nācās risināt.

Tas bija arī izšķiroši svarīgi. Ja Jēzus nebūtu augšāmcelies, viņš nebūtu tas, par ko Sevi dēvēja, krustam nebūtu bijis nekādas ietekmes un mūsu grēki nebūtu izpirkti. Izmisums būtu viss, kas mums paliktu. Bet mūsu Kungs ir augšāmcelies, uzkāpis Debesīs un atgriezies, lai vestu mūs mājās!

Šonedēļ mēs pievērsīsimies 1. Kor. 15 un šīs nodaļas mācībai par Kristus augšāmcelšanos. Apkārtejā pagāniskā pasaules uzskata ietekmē daži Korintā apgalvoja, ka nekādas augšāmcelšanās nav. Atbildot uz to, Pāvils apliecina Kristus augšāmcelšanos kā mūsu vienīgo pestīšanas cerību.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. augustā.

Kristus augšāmcelšanās sludināšana

Pāvils sāk 1. Kor. 15, pievērsoties evaņģēlijam. Viņš runā par evaņģēliju, (1) ko viņš sludināja korintiešiem, (2) ko viņi pieņēma, (3) kurā viņi pastāvēja un (4) ar kuru viņi tika izglābti (1. Kor. 15:1, 2). Šis ievads sagatavo lasītāju tam, kas seko tālāk nodaļā, un parāda, cik būtiska mūsu pestīšanai ir Kristus augšāmcelšanās (sk. arī Rom. 10:9, 10). Viņa augšāmcelšanās ir tik svarīga evaņģēlija vēsts daļa, ka tās noliegšana ir pretrunā ticībai Kristum.

Izlasī 1. Kor. 15:1–4, Lk. 24:44–47 un Rom. 1:1–4. Kas šiem tekstiem ir kopīgs? _____

1. Kor. 15:1–4 mēs atrodam Pāvila vēsts kopsavilkumu. Nav pat būtiski, vai frāze “saskaņā ar Rakstiem” attiecas uz konkrētiem Vecās Derības pantiem vai uz Veco Derību kopumā. Jēzus nāve un augšāmcelšanās piepilda Dieva apsolījumus, kas atrodami Vecajā Derībā.

Izlasī 1. Kor. 15:2, 11. Kāpēc šie panti ticēšanas un sludināšanas jēdzienus noliek līdztekus? Kāda ir to savstarpējā saikne? _____

Visiem, kas sludina, ka Kristus ir augšāmcelies, vispirms pašiem jātic, ka Viņa augšāmcelšanās ir vēsturisks notikums. Šajā ziņā 1. Kor. 15:5–8 Jaunajā Derībā ieņem nozīmīgu vietu. Šis fragments sniedz spēcīgus rakstiskus pierādījumus, ka Kristu pēc augšāmcelšanās redzēja daudzi cilvēki, no kuriem daudzi vēl bija dzīvi laikā, kad Pāvils rakstīja šo vēstuli (1. Kor. 15:6).

Būtībā Pāvils saka: ejiet un paši viņiem pajautāriet, ko viņi redzēja, – tik pārliecināts viņš bija par Kristus augšāmcelšanās realitāti!

Šie cilvēki bija aculiecinieki; par viņiem Jēzus teica, ka viņi būs “liecinieki tam visam” (Lk. 24:48).

Kādi iemesli jums ir ticēt Kristus augšāmcelšanās notikumam? Un kādām citām lietām, laicīgām vai svētām, mēs ticam, pat ja paši tās neesam redzējuši? _____

Augšāmcēlies Kristus – mūsu vienīgā cerība

1. Kor. 15:9–19 Pāvils izskaidro, cik nopietnas un briesmīgas ir sekas, ja tiek noliegta augšāmcelšanās. Bez augšāmcelšanās ticīgajiem nav cerības jau tagadnē, vēl jo mazāk nākotnē.

Izlasī 1. Kor. 15:9–19. Ko mēs zaudējam, ja Kristus nav augšāmcēlies? _____

Kopumā senie pagāni neticēja augšāmcelšanās idejai, īpaši grieķu pasaulē ar tās ticību miesas un dvēseles duālistam (nāves brīdī dvēsele aizlido uz vietu, kur, kā viņi uzskatīja, dodas mirušo dvēseles). Pāvils sāk rindkopu 1. Kor. 15:12–19 ar retorisku jautājumu, kas atklāj viņa dziļo neizpratni: “Kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot miroņu augšāmcelšanās?” (1. Kor. 15:12) Pāvilam neticība augšāmcelšanās realitātei ir neiedomājama, īpaši tāpēc, ka bijuši tik daudzi aculiecinieki (1. Kor. 15:5–8). Bet vēl sliktāk ir tas, ka bez augšāmcelšanās viņu cerība balstās uz meliem un viņi joprojām ir savos grēkos.

Viņš pat saka – ja nav mirušo augšāmcelšanās, tad (1) Kristus nav augšāmcēlies (1. Kor. 15:13, 16), (2) mūsu sludināšana ir tukša (1. Kor. 15:14), (3) arī mūsu ticība ir tukša (1. Kor. 15:14), (4) mēs esam viltus liecinieki (1. Kor. 15:15), (5) mūsu ticība ir veltīga (1. Kor. 15:17), (6) mēs joprojām esam savos grēkos (1. Kor. 15:17) un, protams, (7) tie, kas ir miruši, ir neatgriezeniski gājuši bojā (1. Kor. 15:18).

Bez augšāmcelšanās gan sludināšana, gan ticība ir veltīga (1. Kor. 15:14). Grieķu vārds, kas tulkots kā “veltīga”, ir “kenos”. Tas ir labs tulkojums, bet pārāk vispārīgs. Pētnieki vēl diskutē, vai “kenos” nozīmē “tukšs” patiesības trūkuma nozīmē (tātad “nepatīess”) vai rezultātu trūkuma nozīmē (tātad “bez iedarbības”), vai mērķa trūkuma nozīmē (tātad “bez jēgas”, “veltīgi”).

Lai kāda būtu konkrētā nozīme, scenārijā, kurā augšāmcelšanās nepastāv, ticība tiek attēlota kā veltīga – no grieķu vārda “mataios” (1. Kor. 15:17). Lai gan “mataios” būtiski neatšķiras no “kenos”, doma ir tāda, ka, ja Jēzus nav dzīvs, ticība ir neauglīga, maldīga, jo mūsu grēki nav piedoti (1. Kor. 15:17). Mēs, būdami paši maldināti, būtu viltus liecinieki un maldinātu citus (1. Kor. 15:15).

Kā varētu saprast 1. Kor. 15, ja mirušie tūlīt pēc nāves paceltos Debesīs (vai ellē)?

Kāpēc mācība, ka mirušie gul, ir tik svarīga? _____

Kristus – pirmais no mirušajiem

Ja Jēzus nebūtu dzīvs, jebkura nākotnes cerība būtu tikai ilūzija (1. Kor. 15:12–19). “Bet patiesībā Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem” (1. Kor. 15:20, ESV). Viņa augšāmcelšanās ir vēsturisks notikums. Tādēļ mēs varam būt droši, ka visi, kas ir miruši Kristū, tiks celti augšā Viņa atnākšanas brīdī (1. Kor. 15:20–23).

Izlasi 1. Kor. 15:20–23. Ko nozīmē teikt, ka Jēzus ir “pirmais no mirušajiem”? _____

Kristū mirušo miesīga augšāmcelšanās iezīmēs šī pašreizējā ļaunā laikmeta beigas (1. Kor. 15:24; Atkl. 20:5, 6). Kā pēdējais Ādams Kristus atgūs Tēva varu pār šo pasauli (1. Kor. 15:25–28). Kristus pakļaušanās Dievam (1. Kor. 15:28) jāsaprot, raugoties uz Ādama un Kristus savstarpējo attēlojumu. Kā beidzamais Ādams pestīšanas plānā (1. Kor. 15:45) Jēzus pilnīgi pakļaujas Tēva gribai – tas ir tas, ko pirmais Ādams neizdarīja.

1. Kor. 15:29–34 Pāvils atgriežas pie domas par to, cik muļķīgi ir noliegt Kristus augšāmcelšanos. Viņš izmanto kristības piemēru, jo tās pašas par sevi ir simbols ticīgā vienotībai ar Kristu Viņa nāvē un augšāmcelšanās (Rom. 6:3, 4; Kol. 2:12); tādēļ nav loģiski noliegt augšāmcelšanās realitāti. Vienīgi ir grūti saprast, ko Pāvils domāja ar frāzi “kristīties par mirušajiem” (1. Kor. 15:29).

“Ir piedāvāti dažādi skaidrojumi, bet labāk šo frāzi saprast kā atsauci uz dažu cilvēku lēmumu kristīties, lai varētu atkalapvienoties ar mirušajiem tuviniekiem augšāmcelšanās brīdī. Iespējams arī, ka lēmums kristīties bija atbilde uz to cilvēku priekšzīmīgo dzīvi, kuri bija miruši Kristū. Šādā gadījumā tas nozīmētu, ka cilvēki netika kristīti mirušo vietā, bet gan mirušo dēļ.” (Carl P. Cosaert “1 Corinthians,” Andrews Bible Commentary: New Testament (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1652. lpp.)

Otrkārt, riskēt ar nāvi būtu bezjēdzīgi, ja nebūtu augšāmcelšanās (1. Kor. 15:30–32). Tad labāk būtu nodoties šīs pasaules baudām (1. Kor. 15:32).

Pārdomājiet Pāvila vārdus 2. Tim. 1:12. Kā viņš varēja būt tik pārliecināts par nākotni? Kā mēs varam būt pārliecināti par nākotni? _____

Augšāmcēlusies miesa

1. Kor. 15:35–39 Pāvils pievēršas īsam izklāstam par augšāmcelto miesu. Viņš sāk šo daļu, uzdodot divus jautājumus: “Kā tad mirušie uzcelsies, kādā miesā tie nāks?” (1. Kor. 15:35, NKJV) Uz šiem jautājumiem atbildes ir sniegtas 1. Kor. 15:36–49.

Izlasi 1. Kor. 15:36–41. Kā šis fragments atbild uz jautājumiem 1. Kor. 15:35? _____

Pāvils izmanto trīs līdzības, lai palīdzētu saviem lasītājiem saprast, kas notiek augšāmcelšanās brīdī. Pirmā līdzība (1. Kor. 15:36–38) norāda, ka miesa ir kā sēkla, kurai vispirms jāmirst (jeb jāpārstāj būt sēklai), lai brīnumainā veidā kļūtu par augu. Mācība ir skaidra: augšāmcelšanās ir Dieva brīnums. Otrā līdzība par ķermeņiem (1. Kor. 15:39, 40) uzsver, ka šajā pasaulē Dievs ir devis dažādus ķermeņus dzīvniekiem un cilvēkiem, piemērotus pašreizējai videi. Tāpat arī mūsu ķermenis būs piemērots jaunajiem apstākļiem Debesu pasaulē. Šī doma vēl tālāk attīstīta līdzībā par godības miesu (1. Kor. 15:40, 41), kas uzsver, ka augšāmceltā ķermeņa godība lielā mērā pārniegs tās miesas godību, kāda mums ir šobrīd – mūsu šīs zemes grēkā kritusī miesa.

Šī doma redzama arī četros pretstatos starp mūsu tagadējo laicīgo ķermeni un augšāmcelto ķermeni. Pirmais ir šīs zemes, bojā ejošs, vājš un laicīgs. Savukārt otrais ir Debesu, neiznīcīgs, spēcīgs un garīgs (1. Kor. 15:40–44). Tas tomēr nenozīmē, ka starp abiem nav saistības. Pāvila lietotais grieķu vārds “sōma” (“ķermenis”) gan attiecībā uz apbedīto, gan augšāmcelto miesu norāda uz nepārtrauktību. Taču četri minētie pretstati parāda arī pārmaiņu. Mūsu jaunās miesas (paldies Dievam!) nebūs tādas pašas kā šīs tagadējās, kas nīkuļo un sairst.

Pāvils nesaista vārdu “garīgs” ar nemateriālu eksistenci. Citviet viņš saka, ka Jēzus “pārvērtis mūsu zemības miesu līdzīgu Savai apskaidrotai miesai” (Fil. 3:21). Mums būs reāla miesa, bet tā nenolietosies un nesatrūdēs. Tā kā viss, ko mēs šobrīd pazīstam, ir sairšana, slimība un nāve, ir grūti iztēloties dzīvi bez šīm lietām, taču tieši to mums Jēzus ir apsolījis.

Kā pārlicība, ka mūsu miesas tiks pārveidotas pilnībā, palīdz mums izturēt fiziskos ierobežojumus mūsu tagadējā dzīvē? _____

Galīgā uzvara pār nāvi

Izlasi 1. Kor. 15:54–57. Ko šis fragments atklāj par mūsu galīgo uzvaru pār nāvi? _____

Pāvils sāk 1. Kor. 15 pēdējo rindkopu ar intriģējošu apgalvojumu: “Miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību” (1. Kor. 15:50). Daudzi Bībeles lasītāji šo paziņojumu izmanto, lai apgalvotu, ka Pāvils aizstāv nemateriālu eksistenci Debesīs. Taču konteksts norāda uz pretējo. 1. Kor. 15:50 paralēlisms liecina, ka “miesa un asinis” ir paralēli “iznīcībai”, tāpat kā “Dieva valstība” ir paralēla “neiznīcībai”. Tāpat kā 1. Kor. 15:42–49, arī šeit Pāvils pretstata pašreizējo miesu (vai pat līķi) augšāmceltajai miesai. Apbedītajai miesai piemīt iznīcība un mirstība, savukārt augšāmcelto miesu raksturo neiznīcība un nemirstība (1. Kor. 15:50, 53, 54). Vienkāršāk sakot, Pāvils norāda, ka mūsu miesām jāpiedzīvo radikāla pārveide, lai tās varētu iemantot Debesis.

Citiem vārdiem, jēdzienus iznīcība un mirstība Pāvils lieto, lai apzīmētu mūsu grēcīgo dabu. Jūdu rakstos “miesa un asinis” ir izteiciens, kas apzīmē kritušo cilvēci, tādēļ mūsu miesām Kristus atnākšanas brīdī jābūt pārveidotām un attīrītām no jebkādas nepilnības.

Tikai tad, kad mūsu grēcīgā daba būs izmainīta (1. Kor. 15:54) un mēs piedzīvosim apskaidrošanu (1. Kor. 15:51–53; 1. Tes. 4:13–17), piepildīsies pasludinājums: “Nāve ir aprīta uzvarā” (1. Kor. 15:54). Tad tiks dziedāta šī drosmīgā un izaicinošā uzvaras dziesma: “Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?” (1. Kor. 15:55). Tas viss notiks Kristus otrās atnākšanas laikā (1. Kor. 15:51, 52).

Padomājiet: mēs aizvērsim acis nāvē, un nākamais, ko piedzīvosim, būs Jēzus otrā atnākšana, kad Viņš mūs uzmodinās no mirušajiem. Neatkarīgi no tā, kad ticīgais ir miris, pat ja tas bijis pirms tūkstošiem gadu, – “piepeši, acumirkļi” – viņi tiks darīti dzīvi, “pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti” (1. Kor. 15:52).

Kurš gan nav nožēlojis, cik ātri paiet dzīve! Mūsu pašu pieredzē tieši tikpat ātra šķītis Jēzus otrā atnākšana. Varbūt mūsu pirmā doma Viņa atnākšanas dienā būs: “Ak, Kungs, Tava atnākšana tiešām bija drīz!” Kā šī doma palīdz mums labāk samierināties ar tā saucamo “kavēšanos”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļa “Dieva ļaudis atbrīvoti” (635. – 652. lpp.).

“Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija. ‘Kas Man tic,’ sacīja Jēzus, ‘dzīvos, arī ja tas mirs; un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?’ Kristus te raugās nākotnē uz Savas otrās atnākšanas brīdi. Tad taisnie mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā un dzīvie taisnie, nāvi neredzējuši, pacelti Debesīs. Brīnumdarbam, kuru Kristus gatavojās darīt, uzmodinot no nāves Lācaru, vajadzēja norādīt uz visu taisno mirušo augšāmcelšanos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās” 530. lpp.)

“Zeme spēcīgi sakustējās, kad Dieva Dēla balss izsauca guļošos svētos. Viņi atbildēja aicinājumam un iznāca tērpti godpilnā nemirstībā, saukdami: ‘Uzvara, uzvara pār nāvi un kapu! Nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara?’ (Sk. 1. Kor. 15:55.) Tad dzīvie svētie un augšāmceltie kopā pacēla balsis garā, aizraujošā uzvaras saucienā. Tie ķermeņi, kas bija gājuši kapā, nesot slimības un nāves pazīmes, cēlās augšā ar nemirstīgu veselību un spēku. Dzīvie svētie tika pārveidoti piepeši, vienā acumirkli, un viņi pievienojās augšāmceltajiem, tad kopā viņi satikās ar savu Kungu gaisā. Ak, kāda godpilna satikšanās! Draugi, kurus nāve bija šķīrusi, tika apvienoti, lai vairs nekad nešķirtos.” (Elena Vaita “The Story of Redemption” 411., 412. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par tiem, kas bija Kristus augšāmcelšanās aculiecinieki (Ap. d. 1:22; Ap. d. 2:32; Ap. d. 3:15; Ap. d. 4:33; Ap. d. 5:30–32). Kā mēs šodien – aptuveni divus tūkstošus gadu pēc šī notikuma – arī varam būt Viņa augšāmcelšanās liecinieki?

2. Kristus augšāmcelšanās ir evaņģēlija neatņemama daļa (1. Kor. 15:1–4). Bez augšāmcelšanās Kristus nāves pasludināšana būtu bezjēdzīga (1. Kor. 15:14). Paša Kristus nāve būtu bezjēdzīga. Kāpēc? Ko jūsu atbilde atklāj par Kristus augšāmcelšanās spēku?

3. Padomājiet par Pāvila interesanto apgalvojumu: “Ja mirušie neceļas augšām, tad: ēdīsim un dzersim, jo rīt mēs mirsim” (1. Kor. 15:32). Kāda ir šī teikuma būtība?

4. Grupā pārrunājiet jautājumu par mirušo stāvokli. Kāpēc 1. Kor. 15 nav jēgas, ja pēc nāves izglābtie uzreiz nonāktu Debesīs?

MĪLESTĪBAS MOTIVĒTA KALPOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 1:3–14; 2. Kor. 2:17; 2. Kor. 4:2; 1. Kor. 16:5–7; 2. Kor. 7:5–13; 2. Kor. 2:5–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo lielās bēdās un sirds bailēs un ar daudz asarām es jums esmu rakstījis, nevis lai jūs skumdinātu, bet lai jūs redzētu manu lielo mīlestību uz jums” (2. Kor. 2:4).

Apustulim Pāvilam nebija viegla dzīve. Papildus tam, ka viņš pabija gan cietumā, gan dažādās dzīvībai bīstamās situācijās, viņš rakstīja: “No jūdiem es esmu dabūjis piecas reizes četrdesmit sitienu bez viena. Trīs reizes dabūju rīkstes, vienreiz mani mētāja akmeņiem, trīs reizes biju ūdens briesmās, visu dienu un nakti biju jūras viļņu varā. Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā, darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzkreiz badā, salā un kailumā. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm.” (2. Kor. 11:24–28)

Tas, ko mēs redzam viņa vēstulēs korintiešiem, ir daļa no “dziļajām rūpēm” (NKJV) par šo draudzi. Par spīti visam, viņa mīlestība pret viņiem nekad nepazuda, tāpat kā nekad nezudīs Kristus mīlestība pret mums. Patiesībā tieši no Jēzus Pāvils iemācījās mīlēt draudzes tā, kā Jēzus mīl mūs (2. Kor. 5:14; salīdzini ar 1. Kor. 11:1).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. augustā.

Pateicība

Izlasi 2. Kor. 1:3–7. Kāds šeit ir Pāvila pateicības iemesls? _____

Pāvila pateicība koncentrējas uz mierinājumu, ko Dievs sniedz cietējiem. Šajā tekstā darbības vārds “mierināt” (“parakaleō”) un lietvārds “mierinājums” (“paraklēsis”) sastopami desmit reizes. Tas veido vienu trešdaļu no visiem šo vārdu lietojumiem Otrajā vēstulē korintiešiem (kopā 29 reizes). Dievs tiek attēlots kā “žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās” (2. Kor. 1:3, 4).

Mierinājums, ko saņemam no Dieva, nav domāts tikai mums pašiem (2. Kor. 1:4, 5). Tikai sirds, kas piedzīvojusi Dieva mierinājumu, var efektīvi sniegt mierinājumu arī citiem cietējiem. Pāvils varēja mierināt citus, jo viņš pats savās ciešanās saņēma mierinājumu no Dieva. “Ja mēs ciešam, tas ir jūsu mierinājumam un pestīšanai [...]. Un, ja mēs tiekam mierināti, tas ir jūsu mierinājumam un pestīšanai” (2. Kor. 1:6, NKJV). Tā ir mīlestība!

Par ko Pāvils izsaka pateicību 2. Kor. 1:8–11? _____

Pāvils runā par neizmērojamām un pārāk lielām grūtībām, kas lika viņam un palīgiem baidīties, ka viņu gals ir klāt (2. Kor. 1:8). Uz brīdi viņi domāja, ka augšāmcelšanās ir vienīgā cerība. Taču Dievs viņus atbrīvoja, un situācija mainījās (2. Kor. 1:10). No nāves baiļu stāvokļa (2. Kor. 1:8) viņi pārgāja uz cerību, ka Dievs viņus atkal atbrīvos (2. Kor. 1:10). Dieva uzvaras pagātnē dod mums pārliecību, ka Viņš tā darīs arī nākotnē. Dievs izmanto ciešanas, lai mums mācītu Viņam uzticēties. Grūtības var novest pie garīgas izaugsmes, vismaz kamēr mēs ļaujam, lai tās mūs tuvina Dievam. Pāvila pateicība arī parāda aizlūgšanu spēku un pateicību, ko piedzīvojam Dieva glābšanas dēļ (2. Kor. 1:11).

Kas jums ir palīdzējis tikt galā ar ciešanām, kuras mēs visi kaut kādā veidā piedzīvojam? _____

Vienkāršība un sirsnīgums

Vakar mēs uzzinājām, ka Pāvila mīlestība pret korintiešiem izpaudās tajā, ka viņš viņus mierināja grūtību brīžos, tāpat kā saņēma mierinājumu no Dieva savās ciešanās (1. Kor. 1:1–11). Šodien mēs redzēsim, ka viņa mīlestība pret viņiem izpaudās arī godīgumā, ko viņš un viņa palīgi parādīja attiecībās ar draudzes locekļiem Korintā.

Salīdzini 2. Kor. 1:12–14, 2. Kor. 2:17 un 2. Kor. 4:2. Kā Pāvila patiesums atklāj viņa mīlestību pret korintiešiem? _____

2. Kor. 1:12–14 ievada tēzi, ko Pāvils attīsta pārējā vēstulē. Daži Korintā apšaubīja viņa godīgumu un apustuļa statusu. Viņi domāja, ka Pāvilam ir mainīga un nenoteikta daba, kas nav piemērota apustuļa kalpošanai. Atbildot Pāvils uzsver, ka viņš un viņa biedri pret viņiem ir izturējušies ar visaugstāko godīgumu.

Pāvila un viņa līdzgaitnieku rīcību raksturo divi vārdi: vienkāršība un patiesums (2. Kor. 1:12). “Patiesums” šeit tulkots no grieķu vārda “haplotēs” un šeit attiecas uz personīgu godīgumu runā vai uzvedībā; īsi sakot, tas atklāj motīvu tīrību (Ef. 6:5, Kol. 3:22). Savukārt termins “patiesums” (no grieķu “eilikrineia”) arī norāda uz godīgumu un tīriem motīviem.

Korintiešiem nevajadzēja šaubīties par Pāvila nodomu skaidrību. Viņš skaidri norāda, ka viņa vienkāršība un patiesums nāk no Dieva. To labi atspoguļo “New English Translation” Bībeles tulkojums angļu valodā, kas piemin “tīrus motīvus un patiesumu, kas nāk no Dieva” (2. Kor. 1:12). Tajā pašā pantā Pāvils apgalvo, ka šīs kalpošanas īpašības mums tiek dotas “Dieva žēlastībā”.

Izskatās, ka Pāvila pretinieki iepriekšējās rakstiskajās saziņās viņa vārdus bija pārpratuši (2. Kor. 1:13, 14). Pāvils garantē, ka viņa nodomi ir skaidri un saprotami. Viņš bija pārliecināts, ka viņa vārdu, nodomu un rīcības taisnīgums kļūs skaidrs “Kunga Jēzus dienā” (2. Kor. 1:14).

Kāda ir tava pieredze, kad tavi motīvi vai nodomi, lai cik labi domāti un patiesi tie būtu, tikuši apšaubīti vai izaicināti? Ko tas stāsta par to, cik uzmanīgiem mums jābūt, apšaubot citu cilvēku motīvus? _____

Plānu maiņa mīlestības dēļ

Mēs redzējām, ka daži Korintā apšaubīja Pāvila nodomus un mīlestību. Šodien aplūkosim vienu konkrētu iemeslu: viņa ceļojuma plānu maiņu (2. Kor. 1:15–2:4).

Izlasi 1. Kor. 16:5–7. Kāds bija Pāvila sākotnējais ceļojuma plāns? _____

Pāvils bija bijis Korintā jau iepriekš. Saskaņā ar 1. Kor. 16:5, 6 viņš plānoja doties caur Maķedoniju atpakaļ uz Korintu un, iespējams, pavadīt ziemu Korintā. No Korintas viņš plānoja doties uz Jūdeju ar Maķedonijā savāktajiem ziedojumiem trūcīgajiem Jeruzalemē. Tomēr viņš mainīja savus plānus, jo no Korintas Timotejs atnesa sliktas ziņas (1. Kor. 4:17, 1. Kor. 16:10, 2. Kor. 1:1).

Pāvils nolēma doties no Efezas uz Korintu un uz vietas risināt Timoteja ziņotās problēmas. Jaunais maršruts būtu Efeza – Korinta – Maķedonija – Korinta – Jūdeja (2. Kor. 1:15, 16). Viņš devās no Efezas uz Korintu, bet pēc tam atgriezās Efezā. Viņa plāni mainījās. Viņš uzreiz neatgriezās Korintā, jo viņa pēdējā vizīte nebija veiksmīga. Tā vietā viņš atgriezās Efezā un rakstīja vēstuli. Viņš labāk izvēlējās nosūtīt vēstuli, nevis riskēt pasliktināt situāciju ar vēl vienu vizīti (2. Kor. 2:1, 3).

Pāvila nodomi pēdējā vizītē tika pārprasti. Daži Korintā sacīja, ka viņš ir nepastāvīgs un ka viņus pietiekami nemīl (2. Kor. 1:17). Atbildot uz apsūdzībām, viņš vērsa korintiešu uzmanību uz Kristus evaņģēliju. Viņš bija uzticīgs saviem nodomiem apciemot korintiešus vispiemērotākajā laikā, tāpat kā Dievs bija uzticīgs, piepildot savus apsolījumus caur Kristu (2. Kor. 1:18–22).

“Jo, cik ir Dieva apsolišanu, tās ir Viņā jā, tāpēc caur Viņu mūsu āmen Dievam par godu” (2. Kor. 1:20).

Tādējādi viņa atbilde nebija mulsinošs “jā” vai “nē” (“atkarībā no apstākļiem”, kā viņi teica), bet bija “vienmēr jā”, tāpat kā Dieva darbs Kristū ir “vienmēr jā” (2. Kor. 1:19).

Tāpēc iemesls, kāpēc Pāvils rakstīja vēstuli korintiešiem, nevis apmeklēja viņus, bija viņa patiesā mīlestība pret viņiem, nevis pretēji (2. Kor. 2:4). Vēl viena vizīte tūlīt pēc sāpīgās vizītes viņiem sagādātu vēl lielākas sāpes, nevis prieku (2. Kor. 1:24, 2. Kor. 2:3). Cik viegli tika pārprasti viņa labie nodomi!

Piedošana un mīlestības apstiprinājums

Tā vietā, lai otrreiz apciemotu korintiešus, Pāvils, atgriežoties Efezā, nosūtīja viņiem tā saukto “stingro vēstuli” (sk. 2. Kor. 2:3, 4; 2. Kor. 7:8, 12).

Izlasi 2. Kor. 7:5–13. Kāds bija rezultāts tam, ko viņš viņiem uzrakstīja, un kāda bija Pāvila reakcija uz šo rezultātu? _____

Pāvils un Tits vēlāk satikās Maķedonijā, kur no Tita dzirdēja lieliskās ziņas, ka viņa stingrie vārdi ir panākuši pozitīvu rezultātu, tādējādi sagādājot daudz prieka apustuļa sirdij. Ja agrāk daži korintiešu vidū nostājās pret Pāvilu, tagad draudze nostājās viņa pusē. Cik svarīgi ir atbalstīt mūsu vadītājus! Mēs, draudzes locekļi, varam padarīt viņu darbu daudz vieglāku, nekā tas ir.

Izlasi 2. Kor. 2:5–11. Kāda šeit ir galvenā doma? _____

Šis pants attiecas uz draudzes disciplīnu. Pētnieki diskutē, vai pārkāpējs šeit ir tas pats cilvēks ar seksuālo grēku no 1. Kor. 5:1–5 vai arī kāds cits – persona, kas ietekmēja citus draudzē, apsūdzot Pāvilu pretrunībā, ka viņš neesot ņēmis tos vērā savos ceļošanas plānos. Konteksts vairāk atbalsta otro iespēju. Jebkurā gadījumā svarīgākais mācību aspekts šajā pantā attiecas uz to, kā draudzei jāizturas pret apzināti grēkojošu cilvēku.

Šis pants māca, ka draudzes disciplīnas mērķis ir atjaunošana caur piedošanu un mīlestības apliecināšanu pārkāpējam (2. Kor. 2:6–8, 10). Pants arī norāda, ka draudzes disciplīna var būt sāpīga, bet nepieciešama. Tomēr dažas draudzes, kaut arī ar labiem nodomiem, gribēdamas būt “žēlsirdīgas”, var nekad nesaskarties ar kliecdošu grēku. Savukārt citas var būt ļoti stingras un nežēlīgas. Grēku vajag risināt, bet mīlestībā. Tādēļ Pāvils varēja mudināt draudzi apliecināt mīlestību pārkāpējam (2. Kor. 2:8), jo viņš pats mīlēja draudzi (2. Kor. 2:4).

Draudze Korintā varēja mīlēt pārkāpēju (2. Kor. 2:8), jo tā pati bija Dieva mīlestības objekts ar Pāvila mīlestības starpniecību. Ko tas māca par mīlestību? _____

Uzvara Kristū

Izlasi 2. Kor. 2:12, 13. Kur Pāvils devās pēc tam, kad bija uzrakstījis “stingro vēstuli”?

Ko viņš tur darīja? _____

Pāvils devās uz Troādu. Tur viņš sludināja evaņģēliju un redzēja Dieva darbu, taču nevarēja palikt ilgi, jo rūpes par visām draudzēm, īpaši Korintā, smagi noslogoja viņa sirdi. Viņš cerēja satikt Titu Troādā, lai uzzinātu, kā viņa padoms un pārmācība tika uzņemti, bet viņam nācās vilties, jo Tita tur nebija. Tādēļ viņš šķērsoja jūru uz Maķedoniju, kur Filipos satikās ar Timoteju.

Izlasi 2. Kor. 2:14–17. Kāda bija Pāvila reakcija, sastopot Titu Maķedonijā un dzirdot par korintiešu pozitīvo reakciju? _____

Pāvils izjuta milzīgu prieku un pateicību Dievam. Viņa sirds bija pacilāta, redzot, ka stingrā vēstule nesusi labus augļus un ka draudze nostājusies viņa pusē. Viņš slavēja Dievu par uzvaru Kristū un izjuta, ka mīlestība un godīgums, ar kādu viņš sludināja, bija pamanīti un atbalstīti.

Saskaņā ar 2. Kor. 2:17 un 1:12 tas, kas patiesu Kristus kalpu atšķir no viltus mācītāja, ir patiesā kalpa sludināšana ar visu sirdi, mīlot Kristu, nevis savtīgi, bet viltus kalps “izplata” Dieva Vārdu savam labumam.

Kas tevi motivē visā, ko tu dari, īpaši darot to Jēzus vārdā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Vēsts ievērota” (323., 324. lpp.).

“Tie, kuri ir izturējuši lielākās bēdas, bieži vien ir tie, kuri nes vislielāko mierinājumu citiem, nesot saules gaismu, kur vien viņi dodas. Šādi cilvēki ir tikuši salauzti un iepriecināti ar savām ciešanām; viņi nezaudēja uzticību Dievam, kad viņus piemeklēja grūtības, bet viņi vēl vairāk pieķērās Viņa aizsargājošajai mīlestībai. Šādi cilvēki ir dzīvs pierādījums Dieva maigajām rūpēm.” (Elena Vaita “God’s Amazing Grace” 122. lpp.)

“Sevi nodevuša kristieša dzīve pastāvīgi izstaro gaismu, mierinājumu un mieru. To raksturo tīrība, takta izjūta, vienkāršība un lietderība. To kontrolē nesavtīga mīlestība, kas izplata svētu ietekmi. Tā ir pilna ar Kristu un atstāj gaismas pēdas visur, kur vien tās īpašnieks dodas.” (“God’s Amazing Grace” 122. lpp.)

“Apustulis Pāvils uzskatīja par nepieciešamu draudzē norāt nepareizības, bet viņš, norādot kļūdu, nezaudēja pašsavaldību. Viņš ar rūpību izskaidroja savas rīcības iemeslu. Cik uzmanīgi viņš darbojās, lai atstātu iespaidu, ka ir draugs tiem, kas kļūdījušies! Tie saprata, ka šī sāpināšana sagādāja viņam sāpes. Viņš viņu prātos atstāja tādu iespaidu, ka viņa intereses ir saistītas ar viņu interesēm.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary”, 6. sēj., 1094. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. 2. Kor. 2:1–14 Pāvils apliecina savu godīgumu kalpošanā. Kāpēc šī kalpošanas īpašība ir tik būtiska?

2. Fakts, ka Pāvils mainīja savus ceļojuma plānus, liecina par elastības nepieciešamību kristīgajā kalpošanā. Kāpēc ir svarīgi būt atvērtam pārmaiņām, kad tas ir nepieciešams?

3. Pāvils savā kalpošanā piedzīvoja sāpes un trauksmi. Tas skaidri parāda, ka draudzes vadītāji arī ir tikai cilvēki, kas pakļauti ciešanām tāpat kā visi citi. Ko draudzes locekļi var darīt, lai atvieglotu viņu darbu?

4. Pāvils atsaucas uz savu nemieru (2. Kor. 2:13), pirms uzsver savu uzvaru Kristū (2. Kor. 2:14). Kā viņš varēja runāt vienlaikus par savu vājo un stipro pusī? Kā mēs to varam darīt?

AUTENTISKA KRISTĪGĀ KALPOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 3:1–9; 2. Kor. 4:7–18; 2. Kor. 5:11–15; Kol. 1:19–23; Ef. 2:13–16; 2. Kor. 6:11–7:1; 2. Kor. 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši” (2. Kor. 4:8–10).

Pagājušajā nedēļā mēs redzējām, ka Pāvils, apliecinot savu vienkāršību un patiesumu, aizstāvēja sevi apsūdzībās par nekonsekvenci un mīlestības trūkumu pret korintiešiem. Viņš vienmēr bija strādājis savu garīgo bērnu interesēs. Savu domu Pāvils iesāk 2. Kor. 2:12–17, kas turpinās līdz 2. Kor. 7. nodaļai. Tās ir viņa pārdomas, kā izskatās autentiska kalpošana Kristum. No Pāvila domām par šo jautājumu varam gūt daudz mācību.

Šonedēļ aplūkosim 2. Kor. 3.–7. nodaļu, kur Pāvils runā par savu kalpošanu dvēseļu mantošanā Kristum. Elena Vaita saka: “Grēcinieku atgriešanās un viņu svētīšanās patiesībā ir visspēcīgākais pierādījums, ka attiecīgo sludinātāju ir aicinājis Dievs. Viņa amata apliecība ir rakstīta šo atgrieztos sirdīs un skaidri saskatāma viņu dzīvē. Ja viņos mājō Kristus, godības cerība, tad katru sludinātāju ļoti stiprina šāds viņa kalpošanai uzlikts zīmogs.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 328. lpp.)

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. septembrī.

Īstas kalpošanas augļi

Izlasi 2. Kor. 3:1–9. Kādā nozīmē mēs varam būt Kristus vēstule? _____

Rekomendācijas vēstules bija ierasta prakse grieķu-romiešu pasaulē. Tomēr Pāvils tādās nenesa. Pierādījums viņa autentiskajai kalpošanai bija Gara transformējošā spēka darbība korintiešu dzīvē. Tomēr Pāvils bija pārliecināts, ka Korintas draudze pastāvēja ne jau viņa inteliģences vai centienu dēļ (2. Kor. 3:4–6). Viņš nenodarbojās ar pašreklamēšanos (2. Kor. 3:5; 1. Kor. 2:2).

Pāvils runā par savu kalpošanu, īsi apskatot divas derības: veco, ko pārstāvēja Mozus, un jauno, ko pārstāv viņš un viņa līdzstrādnieki. Pavisrs lasītājs varētu domāt, ka vecā derība nedeva nekādu cerību uz pestīšanu, taču tas nav tiesa. Pestīšana bija pieejama gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā. Vecā derība bija evaņģēlijs jau iepriekš pasludinātā veidā. “Bet raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānus, ir Ābrahāmam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: tevī taps svētītas visas tautas” (Gal. 3:8).

2. Kor. 3:1–4:6 redzams, ka Vecā Derība simbolizē tieksmi uz burta kalpības pieredzi, kad cilvēks paļaujas uz saviem darbiem, lai patiktu Dievam. Jaunā Derība savukārt atklāj to cilvēku pieredzi, kas pilnībā paļaujas uz Dieva žēlastību, īstenojot visu, ko Dievs ir apsoliis darīt viņos un viņu labā.

Pāvils runā par divām dažādām attieksmēm pret evaņģēliju – ticīgo un neticīgo. Viņš nerunā par dažādiem evaņģēlijiem Vecajā un Jaunajā Derībā – evaņģēlijs ir viens, ko piedāvā Dievs, kas “ir izglābis mūs un aicinājis ar svētu aicinājumu, ne pēc mūsu darbiem, bet pēc Sava nodoma un žēlastības, kas mums dota Kristū Jēzū pirms mūžīgiem laikiem” (2. Tim. 1:9).

Tas nenozīmē, ka 2. Kor. 2:14–4:6 neietver vēsturiskus elementus. Taču viņš izmanto šo vēsturi, lai parādītu, ka daži tiek glābti, bet daži iet bojā (2. Kor. 2:15). Tā kā reakcija uz Mozus kalpošanu bija neticība un uzticības trūkums, viņa kalpošanu var uzskatīt par nosodījuma un nāves kalpošanu. Tā kā draudze Korintā ticēja, Pāvila kalpošana viņu vidū izrādījās kalpošana taisnībai, kalpošana Garam, kas dod dzīvību.

Šī draudzes pestīšanas pieredze ir pierādījums tam, ka Pāvila kalpošana bija īsta.

Ciešanas un godība

Izlasi 2. Kor. 4:7–18. Izveido sarakstu ar Pāvila ciešanām. Kā viņš izturēja savas ciešanas? _____

Džons Huss, izcilais senās Bohēmijas reformators, reiz par Jēzu sacīja: “Viņš ir pasaules Valdnieks, bet mēs esam nicināmi mirstīgie – un tomēr Viņš cieta! Kāpēc tad lai arī mēs neciestu, jo īpaši, ja ciešanas mums kalpo šķīstīšanai?” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 105. lpp.)

Apustulis Pāvils jau daudzus gadsimtus pirms tam parādīja tādu pašu gatavību ciest Kristus dēļ. Viņš zināja, ka viņš ir nekas vairāk kā trausls māla trauks (2. Kor. 4:7). Viņš pastāvīgi jutās apspiests, apjucis, vajāts un satriekts, tomēr nebija sagrauts, izmisis, pamests un iznīcināts (2. Kor. 4:8, 9). Viņš bija gatavs nest “savā miesā Jēzus nāvi, lai arī Jēzus dzīvība” viņā kļūtu redzama (2. Kor. 4:10, 11, ESV).

Ar “Jēzus nāvi” Pāvils, visticamāk, domāja ciešanas, kuras viņš minēja iepriekšējos pantos. Savukārt tiešā nozīmē frāze “Jēzus dzīvība” visdrīzāk attiecas uz izglābšanu no nāves vai garīgo spēku šai dzīvei, bet beigu galā norāda uz augšāmcelšanos (2. Kor. 4:12).

Interesanti, ka vārdu pāris “nāve un dzīvība” parādās trīs reizes 2. Kor. 4:10–12. Tas atgādina, ka pašreizējā laikmetā dzīvība ir sajaukta ar nāvi. Tomēr nākamajā godībā mēs piedzīvosim dzīvību bez nāves (Atkl. 20:14; 21:4).

Vissvarīgākais – 2. Kor. 4:7–18 parāda, ka evaņģēlijs tiek sludināts caur trausliem cilvēkiem, lai visa godība piederētu vienīgi Dievam (2. Kor. 4:15). Misionāri savas kalpošanas gaitā nereti cieš. Tomēr mūsu ciešanas šeit ir vieglas un īslaicīgas, salīdzinot ar mūžīgo godības svaru, kas mūs gaida (2. Kor. 4:17). Ticīgais dzīvo ticībā, nevis skatīšanās (2. Kor. 4:18; 5:7).

Šī cerība uz nākamo dzīvi tik ļoti pārņēma Pāvila prātu, ka viņš turpina par to runāt arī tālāk tekstā (2. Kor. 5:1–10). Viņš savu mirstīgo ķermeni raksturo ar zemes mājokļa metaforu. Savukārt “celtne no Dieva” ir augšāmceltā ķermeņa metafora (2. Kor. 5:1) – lielā cerība visu laiku ticīgajiem.

Kāpēc ir tik svarīgi, lai visā, ko tagad piedzīvojam, mēs vienmēr paturētu savā priekšā mūsu augšāmcelšanās cerību (1. Kor. 15:52)? _____

Uz Kristu vērsta salīdzināšanas kalpošana

Izlasi 2. Kor. 5:11–15. Kā šis fragments parāda, ka Pāvila kalpošana ir vērsta uz Kristu? _____

Pāvils zināja, ka viņam būs jāatskaitās Kristus priekšā (2. Kor. 5:10). Viņš dzīvoja Kunga bijībā un centās pārliecināt cilvēkus par Kristus evaņģēliju (2. Kor. 5:11). Šī bijība ir Kristus cieņa un aprīna, tādējādi tā iet kopā ar Pāvila mīlestību uz Kristu un uzticību Kristus mīlestībai uz viņu. Vecajā Derībā Kunga bijība nozīmēja staigāt ar Viņu, mīlēt Viņu un kalpot Viņam ar visu savu sirdi un dvēseli (5. Moz. 10:12).

Pāvila kalpošana nebija vērsta uz sevi, bet uz Kristu. Viņš pats sevi nelielīja. Viņa lepošanās iemesls bija Kristus (2. Kor. 12:9). Viņš sacīja: “Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu” (Gal. 6:14). Tādējādi korintiešu iespēja lepoties ar viņu (2. Kor. 5:12) nozīmē būt lepnēm par viņa Kristū centrēto kalpošanu, pretstatā viņa pretinieku egocentriskajai kalpošanai.

Izlasi 2. Kor. 5:16–21, Kol. 1:19–23 un Ef. 2:13–16. Ko Pāvils domāja ar “salīdzināšanas kalpošanu”? _____

Kristus ir izlīguma kalps visaugstākajā nozīmē. Kā tāds Viņš “mums devis salīdzināšanas kalpošanu” (2. Kor. 5:18). Izlīgšanas ideja atkārtojas atkal un atkal visā 2. Kor. 5:16–21. Tas ir Pāvilam būtisks jēdziens, un tādām tam jābūt arī mums.

Dievs ir samierinājis cilvēci ar Sevi, pateicoties Sava Dēla salīdzinošajai nāvei. Tie, kas ir samierināti ar Dievu, ir jauns radījums (2. Kor. 5:17). Tagad viņiem ir jāturpina nodot šo “salīdzināšanas vēsti”, sludinot Kristus evaņģēliju (2. Kor. 5:19). Šajā nozīmē “mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums” (2. Kor. 5:20).

Padomā par to, ko Kristus ir darījis tavā labā. Padomā par vainu, grēku un nosodījumu, kas būtu tavs, ja nebūtu Viņa upura pie krusta. Kā šai patiesībai vajadzētu ietekmēt tavas attiecības ar citiem, īpaši ar tiem, kas nepazīst Kungu? _

Aicinājums uz svētumu

2. Kor. 6:3–10 Pāvils turpina mudināt korintiešus salīdzināties ar Dievu. Viņš sniedz garu grūtību un uzvaru sarakstu, lai parādītu, ko nozīmē būt Kristus sekotājam un Dieva kalpam. Īsumā viņš uzskaita grūtus apstākļus (2. Kor. 6:4, 5), rakstura tikumus (2. Kor. 6:6), kalpošanas aprikojumu (2. Kor. 6:7) un kalpošanas pārmaiņas un pretrunas (2. Kor. 6:8–10). Pēc tam, kad viņš ir pamācījis korintiešus salīdzināties ar Dievu, Pāvils aicina viņus dzīvot svētu dzīvi, nošķiroties no neticīgo kaitīgās ietekmes un no visa nešķīstā (2. Kor. 6:14–17).

Izlasi 2. Kor. 6:11–7:1. Kā izskatās svēta dzīve saskaņā ar šo fragmentu? _____

Pāvils šajā fragmentā uzsver savstarpējas pieķeršanās un mīlestības nozīmi draudzē (2. Kor. 6:11–13). Pierādījums tam, ka cilvēki ir salīdzināti ar Dievu, ir viņu vēlme salīdzināties citam ar citu. Viņi kļūst par savstarpējas, horizontālas salīdzināšanas veicinātājiem.

Tālāk aicinājums uz svētumu tiek izteikts ar sešiem pamudinājumiem: (1) “Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem” (2. Kor. 6:14); (2) “Aizejiet no viņu vidus” (2. Kor. 6:17); (3) “Nošķīrieties” (2. Kor. 6:17); (4) “Neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts” (2. Kor. 6:17); (5) “Šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem” (2. Kor. 7:1); (6) “Tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā” (2. Kor. 7:1). Šie aicinājumi parāda, ka svēts Dievs prasa svētu dzīvi un novēršanos no elkdievības.

No otras puses, šajā fragmentā ir arī septiņi apsolījumi, kas izceļ kristīgās draudzes kā svēta tempļa lomu: (1) “Es mājōšu viņos”; (2) “Es staigāšu viņu vidū”; (3) “Es būšu viņu Dievs”; (4) “Viņi būs Mana tauta”; (5) “Es jūs pieņemšu”; (6) “Es būšu jums par Tēvu”; (7) “Jūs būsiet Mani dēli un meitas” (2. Kor. 6:16–18, NKJV).

Ievēro, ka četri apsolījumi 2. Kor. 6:16 ir pamats trim pavēlēm 2. Kor. 6:17 (sk. vārdu “tāpēc” 2. Kor. 6:17 sākumā). Tas parāda, ka svētums nav tikai cilvēka pūļu rezultāts, bet Svētā Gara darbs sirdī. Lai gan svētums nāk no Dieva, ticīgajiem ir jāizdara sava daļa un jāatsakās no elkdievības un visa nešķīstā.

Ko Dieva apsolījumi 2. Kor. 6:16–18 mums stāsta par to, kas ir svētums? _____

Mierinājums un prieks

Izlasi 2. Kor. 7. nodaļu. Kādas ir Pāvila emocijas, uzzinot, ka korintieši ir nožēlojuši grēkus? _____

Cik daudz mīlestības plūst no vārdiem: “Jūs esat mūsu sirdīs” (2. Kor. 7:3; sk. arī 2. Kor. 6:11)! Savā dziļajā vēlmē, lai viņa mīlestība tiktu atbildēta, Pāvils saka: “Atveriet mums savas sirdis” (2. Kor. 7:2). Lai gan frāze “savas sirdis” grieķu tekstā nav tieši uzrakstīta, lielākā daļa angļu tulkojumu to pievieno, jo konteksts to atbalsta.

Korintieši tiešām atvēra savas sirdis Pāvilam un viņa līdzstrādniekiem. Tāpēc 4. pants ir prieka izvirdums. Pāvila vārdi izsaka, cik pozitīvas ir viņa jūtas šajā brīdī: “Man ir pilnīga uzticība uz jums, es esmu lepns uz jums un ļoti iepriecināts, neraugoties uz visām mūsu bēdām, mans prieks ir ļoti liels” (2. Kor. 7:4). Pāvils ir piepildīts ar mierinājumu un prieku. Cik daudz mierinājuma un prieka draudzes var sniegt saviem kalpotājiem, ja tās uzticīgi nododas Kristum!

2. Kor. 7:5–16 Pāvils tālāk izskaidro sava mierinājuma un prieka iemeslu. Šie divi jēdzieni dominē šajā fragmentā. Darbības vārds “iepriecināt” (“parakaleo”) vai lietvārds “ieprieca” (“paraklēsis”) 2. Kor. 7 parādās kopā septiņas reizes. Šī vēstules daļa beidzas tāpat, kā sākas, – ar lielu mierinājumu Dievā (2. Kor. 1:3–7). Pāvila mierinājums 2. Kor. 7 rodas no atvieglojuma, ko viņš piedzīvoja, jo stingrā vēstule sasniedza iecerēto mērķi.

Lai gan šis atvieglojums bija Tita pozitīvā ziņojuma rezultāts, patiesībā Dievs bija tas, kas deva Pāvilam mierinājumu (2. Kor. 7:6). Dievs patiešām ir “iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās” (2. Kor. 1:3, 4).

Interesanti – lai gan Pāvils ir “piepildīts ar mierinājumu”, viņš ir arī “ļoti iepriecināts” (2. Kor. 7:4, 7, 13). Lai gan viņa sāpīgā vēstule bija radījusi lielas skumjas, tās bija skumjas saskaņā ar Dieva gribu, ar mērķi vest pie grēku nožēlas (2. Kor. 7:9–11). Korintieši “skuma dievbijīgā veidā” – skumjas, kas rada “nožēlu, kas ved uz pestīšanu” (2. Kor. 7:10). Kas gan vēl varētu nest lielāku prieku patiesam Dieva kalpam?

Vai tu kādreiz savā dzīvē esi piedzīvojis dievbijīgas skumjas? Kā tu zināji, ka tās ir skumjas saskaņā ar Dieva gribu, lai vestu tevi pie grēku nožēlas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Vēsts ievērota” (323.–334. lpp.).

Pagājušajā nedēļā mēs lasījām iepriekš minēto fragmentu no grāmatas “Apustuļu darbi”. Ir vērts to pārlasīt. Šoreiz pakavējieties nedaudz ilgāk pie vietām, kuras attiecas uz Pāvila stingro vēstuli, viņa izjūtām tās rakstīšanas laikā un viņa prieku, saņemot labo vēsti par adresātu patieso nožēlu. Tad pārdomājiet, ko tas mums stāsta par Pāvila kalpošanas patiesumu un kādas mācības mēs varam piemērot savā darbā Kristus labā.

“Mums ir jāatklāj Visumam, kritušajai pasaulei un nekritušajām pasaulēm, ka pie Dieva ir piedošana, ka caur Dieva mīlestību mēs varam tikt salīdzināti ar Dievu. Cilvēks nožēlo, kļūst no sirds satriekts, tic Kristum kā upurim par viņa grēkiem un apzinās, ka Dievs ar viņu ir izlīdzis.” (Elena Vaita “Special Testimonies On Education” 223. lpp.)

“Kā draudze mēs esam saņēmuši lielu gaismu. Šo gaismu Kungs mums ir uzticējis pasaules labumam un svētībai. Mums ir dota salīdzināšanas kalpošana. Ar spēku no augšienes mums ir jālūdz cilvēki salīdzināties ar Dievu.” (Elena Vaita “Vēstule nr. 32”, 1903)

Kad cilvēki ir salīdzināti ar Dievu, viņiem jācenšas pēc svētuma. Komentējot 2. Kor. 7:1, Elena Vaita norāda uz to, ko Pāvils domāja ar vārdiem “tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā” (2. Kor. 7:1). Viņa saka, ka Pāvils centās palīdzēt jauniešiem atgrieztajiem “kļūt patstāvīgiem, augošiem kristiešiem, stipriem ticībā, dedzīgiem centībā un pilnīgi atdevušiem sevi Dievam un Viņa valstības veicināšanas darbam.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 201. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāvils mūs sauc par “māla traukiem”, kuros glabājas evaņģēlija dārgums (2. Kor. 4:7). Kā fakts, ka cilvēka daba ir vāja, trausla un pilna ierobežojumu, var pastiprināt, nevis mazināt evaņģēlija pasludināšanu?

2. Ko nozīmē būt par “jaunu radījumu” (2. Kor. 5:17)? Kā tas ietekmē mūsu ikdienas dzīvi? Kā Kristus ir padarījis tevi par jaunu radījumu?

3. 2. Kor. 6:4, 5 Pāvils sniedz garu sarakstu ar grūtībām evaņģēlija dēļ. Kā viņš reaģēja uz savām ciešanām (sk. 2. Kor. 6:6, 7)? Kā tas palīdz tev reaģēt uz savējām?

4. Pāvils pretstata dievišķas skumjas pasaulīgām skumjām (2. Kor. 7:10). Kā skumjas var būt saistītas ar nožēlu? Kā tu raksturotu dievišķas skumjas pretstatā pasaulīgām skumjām?

NAMTURĪBA UN MISIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 8–9; Jņ. 3:16; Jņ. 17:5; Lk. 9:58; Atkl. 13:8; Rom. 12:8; Rom. 15:26, 27.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību” (2. Kor. 8:9).

2. Kor. 8. un 9. nodaļa parāda, ka Pāvils deva korintiešiem iespēju kalpot saviem brāļiem un māsām Jūdejā. Šis fragments atklāj, ka došana ir privilēģija, ko Dievs mums piešķir, lai mūsu raksturs varētu līdzināties Kristus pašuzupurīgajam raksturam. Debesu valoda ir došanas valoda. Ievērojiet šos ievērojamus vārdus: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš deva Savu vienpiedzimušo Dēlu” (Jņ. 3:16).

Turklāt Jņ. 3:16 skaidri izsaka Dieva nolūku, dodot Jēzu, lai “ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību” (NKJV). Šajā pantā namturība un misija iet roku rokā. Tās ir tikpat neatdalāmas kā monētas abas puses. Nav brīnums, ka Pāvils sevi un savus līdzstrādniekus sauc par “Dieva noslēpumu namturiem” (1. Kor. 4:1). Arī mēs šajā pašā nozīmē esam namturi.

Šonedēļ mēs redzēsīm, ka namturības un misijas jēdzieni dziļi sakņojas Jēzus paraugā. Patiesi, namturība un misija ir neatdalāmas. Namturība nodrošina draudzi ar finansiālajiem un cilvēkresursiem, lai īstenotu Dieva misiju.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. septembrī.

Jēzus paraugs

2. Kor. 8. un 9. nodaļas konteksts ir saistīts ar to, ka Pāvils iedrošina Korintas draudzes locekļus pabeigt līdzekļu vākšanu nabadzīgajām draudzēm Jūdejā. Acīmredzot viņi jau bija apņēmušies to darīt (2. Kor. 8:10, 11; 2. Kor. 9:5; sk. arī 1. Kor. 16:1–4), taču attiecību sarežģījumi starp viņiem un Pāvilu bija visu apgrūtinājuši. Pēc tam, kad šīs problēmas tika atrisinātas (2. Kor. 1–7), Pāvils nu pievēršas šī uzdevuma pabeigšanai (2. Kor. 8–9).

Vispirms Pāvils atsauca uz maķedoniešu piemēru (2. Kor. 8:1–7), kuru galējā nabadzība netraucēja viņiem pārpilnībā izpausties “dāsnuma bagātībā” (2. Kor. 8:2, ESV). Jā, nabadzība un dāsnums var iet kopā. Tomēr šis apbrīnojama maķedoniešu dāsnums ir tikai atspoguļojums Jēzus dāsnumam, kurš atdeva Sevi mūsu labā (2. Kor. 8:8–15).

Izlasī 2. Kor. 8:9. Ko šis pants mums stāsta par Jēzus paraugu? _____

Pāvila izteikums 2. Kor. 8:9 ir viens no pārsteidzošākajiem, spēcīgākajiem un dziļākajiem fragmentiem visā Bībelē. Pāvils stāsta par Jēzus misiju, taču ar apbrīnojama vārdu ekonomiju. Šeit ir tik daudz teoloģisku dziļumu! Tas ir pestīšanas stāsts, kas izstāstīts tikai ar viena panta palīdzību.

Vēl iespaidīgāk ir tas, ka šis stāsts tiek izstāstīts finansiālā valodā. Jā, Jēzus bija bagāts. Viņa bagātība runā par Viņa iepriekšējo eksistenci Debesīs (Jņ. 17:5). Viņš nolēma kļūt nabags, atsakoties no Debesu godības un ienākot šajā ciešanu pasaulē. Viņš kļuva burtiski nabags (Lk. 9:58). Lai gan Viņš bija vienlīdzīgs ar Dievu, Viņš “iztukšoja Sevi, pieņemot kalpa veidu un kļūdams cilvēkiem līdzīgs” (Fil. 2:7, NASB). “Cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil. 2:8, ESV).

Jēzus atdeva Savu dzīvību, lai mēs varētu dzīvot mūžīgi kopā ar Viņu. Viņa upurim bija mērķis – mūsu pestīšana. Namturība un misija iet kopā. 2. Kor. 8. – 9. nodaļa stāsta par konkrētu naudas ziedojumu, taču šis stāsts balstās uz Jēzu. Šis nedēļas laikā mēs redzēsim teoloģiskus principus, kas saistīti ar ziedojumu došanas praksi un kas balstīti uz Kristus pašai ziedīgo upuri.

Pakavējies domās pie Jēzus dzimšanas, dzīves, nāves un augšāmcelšanās. Kad tu saproti, ka tas viss tika darīts tevis dēļ, lai tev būtu cerība uz kaut ko vairāk nekā šo nožēlojamo eksistenci šeit, kādai būtu jābūt tavai reakcijai? _____

Motivācija

Izlasi 2. Kor. 8:1, 5 un 2. Kor. 9:7, 9, 13, 15. Kāda ir šo pantu centrālā vēsts? _____

Došanas valoda caurvij 2. Kor. 8. un 9. nodaļu: “Dieva žēlastība .. ir dota” (2. Kor. 8:1, ESV); “Viņi paši sevi nodeva” (2. Kor. 8:5, ESV); “Katrs lai dod, kā savā sirdī nolēmis .., jo Dievs mīl priecīgu devēju” (2. Kor. 9:7, NIV); “Viņš ir devis nabagiem” (2. Kor. 9:9, ESV); “Viņi slavēs Dievu .. jūsu devīgā ziedoējuma dēļ” (2. Kor. 9:13, ESV); “Paldies Dievam par Viņa neizsakāmo dāvanu!” (2. Kor. 9:15, ESV). 2. Kor. 8. un 9. nodaļa sākas un beidzas ar došanas valodu (2. Kor. 8:1 un 2. Kor. 9:15). Šīs abas nodaļas jālasa, paturot prātā došanas ideju. Tās piedāvā vismaz četrus galvenos iemeslus, kāpēc ir vajadzīgi ziedojumi.

Pateicība par Dieva žēlastību (2. Kor. 8:1; 2. Kor. 9:14, 15). 2. Kor. 8.–9. nodaļa sākas ar atsauci uz “Dieva žēlastību” (2. Kor. 8:1). Nedaudz tālāk Pāvils saka: “Jūs pazīstat mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību” (2. Kor. 8:9, ESV). Dieva un Kristus žēlastība šeit tiek pasniegta kā galvenais iemesls ziedošanas praksei. Dāvājot Kristu, Dievs mums ir devis tik daudz. Sniedzot savas dāvanas pretī, mēs atzīstam Dieva žēlastību savā dzīvē.

Līdzīgi kā došanas jēdziens, arī termins “žēlastība” (grieķu valodā “charis”) atkārtojas 2. Kor. 8.–9. nodaļā. Tāpat vārds “charis” parādās šī fragmenta sākumā un beigās (2. Kor. 8:1; 2. Kor. 9:14, 15). Pāvils šo terminu lieto ar dažādām nozīmēm, lai uzsvērtu, ka Kristus žēlastība mūsu dzīvē rada žēlastību arī pret citiem un pateicību.

Vēlme sekot Jēzus paraugam (2. Kor. 8:9). Jēzus bija bagāts un kļuva nabags (atceries, ka tie simbolizē Viņa mūžīgo pastāvēšanu un pēc tam nākšanu cilvēka veidolā). Ir tikai viens veids, kā tas varēja notikt: Viņš atdeva visu. Kas attiecas uz mums, ar saviem ziedojumiem mēs dodam iespēju citiem iepazīt Kristu.

Vēlme dalīties ar Dieva svētībām (2. Kor. 9:10, 11). Mēs dodam citiem tikai tāpēc, ka paši vispirms esam saņēmuši no Dieva. Viņš mūs bagātina, lai mēs varētu būt devīgi.

Patiesa mīlestība (2. Kor. 8:8, 24). Došana ir patiesas un īstas mīlestības pārbaude. Tas ir visredzamākais pierādījums, ka mīlestība mājō cilvēka sirdī. Lietojot angļu izteicienu, tas nozīmē “likt savu naudu tur, kur ir tava mute”.

Cik dāsns tu esi? Krusta gaismā padomā, cik daudz tu dod, salīdzinot ar to, cik tu varētu dot! _____

Plānošana

Izlasi 2. Kor. 9:7. Ko šis pants saka par ziedošanu? _____

Dieva lēmums glābt pasauli tika pieņemts jau pirms grēka ienākšanas pasaulē. Kristus nākšana, lai mirtu par mums, bija daļa no sena plāna (Atkl. 13:8). Dievs netika pārsteigts. Viņš bija ielānojis atdot Sevi caur Jēzu. 2. Kor. 8. un 9. nodaļā plānošana ir būtisks teoloģisks princips, kas attiecas uz ziedošanu. Tas redzams vismaz divos veidos.

Pirmkārt, plānošana ietver iepriekšēju lēmumu. Pāvils saka, ka “ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmis” (2. Kor. 9:7). Grieķu vārds, kas tulkots kā “apņēmis”, ir darbības vārds “proaireō”. Tas ir saliktenis: “pro” nozīmē “iepriekš” vai “jau iepriekš”, bet “aireō” šajā kontekstā nozīmē “izlemt”. Tātad “proaireō” norāda uz lēmumu, kas pieņemts iepriekš. Sākot ar vārdu “ikviens”, Pāvils parāda, ka dotā summa visiem nebūs vienāda. Viņa doma ir tāda, ka katram rūpīgi jāizvērtē un jāizlemj, cik daudz viņš dos. Jādod tas, ko viņš uzskata par sev piemērotu summu.

Otrkārt, plānošana ietver proporcionalitātes principu. Pāvils raksta, ka maķedonieši “ziedojuši pēc savām spējām” (2. Kor. 8:3). Pēc tam viņš šo principu attiecina arī uz korintiešiem. Mudinot viņus pabeigt jau uzsākto darbu, viņš aicina to darīt saskaņā ar viņu rīcībā esošajiem līdzekļiem (2. Kor. 8:11). Viņš secina, ka ziedojums tiek dots “pēc tā, kas kādam ir, nevis pēc tā, kā viņam nav” (2. Kor. 8:12, KJV). Ja Bībele skaidri nosaka desmitās tiesas apmēru – desmit procenti –, tad ziedojumi nav konkrēti noteikti. “Katrs lai dod, kā savā sirdī apņēmis” (2. Kor. 9:7), piemērojot proporcionalitātes principu. Tas nozīmē, ka katrs pats nosaka, kādu daļu no saviem ienākumiem viņš ziedos. Katram jādod atbilstoši tam, kas viņam ir. To nav iespējams izdarīt bez plānošanas.

Cik uzticīgs tu esi desmitās tiesas un ziedojumu došanā neatkarīgi no tā, vai esi bagāts vai nabags? Kādas atrunas tu izmanto, lai atturētos no došanas, lai gan zini, ka vari dot vairāk? _____

Attieksme

Izlasi 2. Kor. 8:1–5. Kāds iespējamais iemesls varēja būt maķedoniešu vēlmei ziedot ar tādu dāsnumu? _____

Maķedoniešu pozitīvā attieksme ir redzama vairākos veidos. Pirmkārt, viņi deva ar lielu sirsnību (2. Kor. 8:2). Pāvils saka, ka maķedoniešu “prieka pārpilnība un viņu dziļā nabadzība ir devusi bagātu dāsnumu” (2. Kor. 8:2, KJV). Vēlāk viņš piemin, ka “priecīgu devēju Dievs mīl” (2. Kor. 9:7). Grieķu vārds, kas tulkots kā “priecīgs”, Jaunajā Derībā parādās tikai šeit. Tās pašas vārdu saimes vārds sastopams citur: “Kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku” (Rom. 12:8). Šīs vārdu saimes vārdi literatūrā ārpus Bībeles dažkārt parādās ar nozīmi – liksmība un laime. 2. Kor. 9:7 priecīgs devējs nozīmē tādu cilvēku, kas dod bez nepatikas.

Otrkārt, viņi deva ar dāsnumu (2. Kor. 8:2). Pirms Pāvils pieminēja maķedoniešu dāsnumu, viņš vispirms norādīja uz viņu “dziļo nabadzību”. Vārds “dāsnums” (grieķu valodā “haplotētos”) vēl divas reizes parādās 2. Kor. 8. un 9. nodaļā. Pāvils saka: “Jūs tiksiet bagātināti visādi, lai jūs varētu būt dāsni katrā gadījumā” (2. Kor. 9:11, KJV); tas nozīmē, ka mums tiek dots, lai savukārt mēs pēc tam varētu dot. Nedaudz tālāk viņš piemin “jūsu ieguldījuma dāsnumu” (2. Kor. 9:13, KJV). Šajā vietā būt dāsnam ziedošanā ir veids, kā apliecināt Kristus evaņģēliju.

Treškārt, viņi deva “labprātīgi” (2. Kor. 8:3). Tas nozīmē, ka viņi ziedoja brīvprātīgi. Tas kļūst vēl apbrīnojamāk, ja ņem vērā, ka viņi nedeva no pārpalikuma, jo viņu līdzekļi bija ļoti ierobežoti. Pāvils izsaka to pašu domu, raksturojot Tita vēlmi apmeklēt korintiešus. Viņš devās uz Korintu brīvprātīgi (2. Kor. 8:17).

Ceturtkārt, viņi deva ar apziņu, ka došana ir privilēģija (2. Kor. 8:4). Šī attieksme redzama maķedoniešu lūgumā piedalīties vākšanā. “Viņi neatlaidīgi lūdza mūs par privilēģiju piedalīties šajā kalpošanā” (2. Kor. 8:4, KJV).

Visbeidzot, viņi piedalījās ziedošanā, kas bija kā pilnīgas nodošanās akts (2. Kor. 8:5). Pāvils saka: “Viņi vispirms nodeva sevi Tam Kungam un pēc tam, pēc Dieva gribas, arī mums” (2. Kor. 8:5, KJV). Sevis nodošana Kungam ved pie sevis nodošanas citiem. Maķedonieši paplašināja savu iesaisti misijā ārpus finansiālas palīdzības. Tas nozīmē, ka došana un dāsnums neaprobežojas tikai ar naudu.

Vienotība

Mēs esam redzējuši, ka Pāvils mudina Korintas draudzes locekļus iesaistīties ziedojumu vākšanā nabadzīgajām draudzēm Jūdejā. Viens no viņa mērķiem ir iedegt vienotības izjūtu. Viņš vēlas, lai viņi piedalās, lai būtu daļa no misijas. Viņš vēlas parādīt, ka pagānu draudzes ir tās pašas Dieva ģimenes daļa kā jūdu ticīgie Jeruzalemē. Tie, kas kādreiz bija viņu pretinieki, tagad patiesi ir līdzdalībnieki Dieva Jaunās Derības atlikumā. Pāvils vēlas redzēt visu kristīgo ģimeni – jūdus un pagānus – apvienotus spēcīgā veidā, kas var nest liecību nākamajām paaudzēm.

Tits un vēl divi atzīti brāļi bija atbildīgi par līdzekļiem. Dievs bija ielicis šīs rūpes par draudzi Tita sirdī (2. Kor. 8:16). Ar draudžu palīdzību Dievs bija izraudzījis arī pārējos divus brāļus (2. Kor. 8:18–23). Viņi tiek saukti par “draudžu sūtņiem, Kristus godību” (2. Kor. 8:23). Nav būtiski, vai “Kristus godība” raksturo šos divus uzticamos brāļus vai arī pašas draudzes. Ziedojumu došana galu galā ir uzticības zīme Kristum, draudzes Galvai (Ef. 4:15).

2. Kor. 8. – 9. nodaļā norādīts, ka ziedojumi jānodod cilvēkiem, kurus Dievs caur draudzi ir iecēlis. Frāzes “visas draudzes” (2. Kor. 8:18), “draudžu izraudzītais” (2. Kor. 8:19) un “draudžu sūtņi” (2. Kor. 8:23) tieši to arī apliecina. Tādēļ šāds aicinājums nav pārsteidzošs: “Parādiet viņiem savu mīlestību .. draudžu priekšā” (2. Kor. 8:24).

Ziedojumu atnešana draudzei – Dieva ieceltajam instrumentam virs zemes – veicina vienotību un vienlaikus arī vienotības izjūtu kā rezultātu (2. Kor. 8:13, 14). Nauda var būt liels vienotājs. No otras puses, ja cilvēku skatieni nav vērsti uz Dieva godu, nauda var radīt arī šķelšanos.

Kā Rom. 15:26, 27 atklāj Pāvila vēlmi pēc vienotības? _____

Visbeidzot Pāvils raksturo ziedojumu vākšanu kā kalpošanu, kā žēlastības aktu, kā svētību, kā pielūgsmes darbību un arī kā sadraudzību. Tas viss – no viena ziedojuma? Padomājiet par to.

Kā mūsu ziedojumi citām draudzēm un misijām ārzemēs, bieži ļoti tālās vietās, palīdz veicināt vienotību mūsu draudzē visā pasaulē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Augstsirdīgā draudze” (335. – 345. lpp.).

“Tie, kuru sirds ir pilna ar mīlestību pret Kristu, sekos Tā piemēram, kas mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs, pateicoties Viņa nabadzībai, kļūtu bagāti. Laiku, naudu, iespaidu – visas no Dieva rokas saņemtās dāvanas – tie uzskatīs kā līdzekļus, vienīgi lai veicinātu Evaņģēlija darbu. Tieši tā notika ar pirmajiem kristiešiem; un, ja šodien draudzē būs redzams, ka Dieva Gara spēkā tās locekļi savu mīlestību ir novērsuši no pasaules lietām un ir labprātīgi pienest upurus, lai citi cilvēki sadzirdētu Evaņģēliju, tad pasludinātajām patiesībām būs spēcīga ietekme uz klausītājiem.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 71. lpp.)

“Kungs neprasa mūsu ziedojumus. Mēs nevaram Viņu padarīt bagātāku ar savām dāvanām. Dziesminieks saka: ‘Viss nāk no Tevis, un no tā, kas Tavš, mēs Tev esam devuši.’ Tomēr Dievs ļauj mums ar pašaieliedzīgām pūlēm parādīt savu pateicību par Viņa žēlastību, izplatot to arī uz citiem. Tas ir vienīgais veids, kā mēs varam izpaust savu pateicību un mīlestību pret Dievu. Viņš nav paredzējis citādi.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship” 18., 19. lpp.)

“Cik liela bija Dieva dāvana cilvēkam, un cik ļoti tā atbilst mūsu Dievam! Ar dānumu, ko nav iespējams pārspēt, Viņš deva, lai glābtu dumpīgos cilvēkdēlus un ļautu viņiem ieraudzīt Viņa nodomu un izprast Viņa mīlestību. Vai jūs ar savām dāvanām un ziedojumiem parādīsiet, ka nedomājat, ka kaut kas būtu pārāk labs, lai pienestu to Tam, kurš ‘deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību?’” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1900. g. 15. maijs)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vēl pārdomājiet 2. Kor. 8:9. Kāpēc Jēzus paraugs ir tik izšķirošs pārvaldības jautājumā?

2. Jņ. 3:16 norāda, ka Debesu valoda ir došana. Izlasiet Jņ. 15:13, Ef. 5:2, 25, Gal. 2:19, 20 un 1. Jņ. 3:16. Kas šiem pantiem ir kopīgs ar Jņ. 3:16, un kādu vēsti mēs tajos atrodam?

3. Pamatojoties uz 2. Kor. 8. – 9. nodaļu, kādi ir personīgie ieguvumi no došanas?

4. Papildus regulāru ziedojumu došanai ko vēl jūs varat darīt, lai atdarinātu Jēzus pašaieliedzīgo paraugu?

CĪNOTIES AR VILTUS SKOLOTĀJIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 10:1–17; Jer. 9:24; 2. Kor. 11:1–15, 22–28; 2. Kor. 12:20, 21; 2. Kor. 13:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai”
(2. Kor. 10:4).

It kā Pāvils jau nebūtu pietiekami daudz problēmu, radās vēl viena, ar kuru viņam nācās tikt galā: viltus skolotāji draudzē. Šie cilvēki bija noskaņoti pret viņu un pret viņa darbu un kalpošanu. Vēl ļaunāk – šie viltus skolotāji bija pieviluši arī dažus Korintas draudzes locekļus. Cīņu pret šo problēmu Pāvils raksturo kā garīgu karu.

Vai tas būtu pārspilējums? It nemaz. Pāvils zināja, ka galu galā šie cilvēki pretojas nevis viņam, bet pašam Kristum. Viņš nebija narcistisks vadītājs, kurš rūpējas par savas reputācijas uzturēšanu, lai tādējādi nostiprinātu savu varu un autoritāti pār padotajiem. Viņš zināja, ka vēsts, kuru viņš bija aicināts sludināt, ir dzīvības un nāves jautājums ar mūžīgām sekām. Un viņš zināja, ka pats Dievs viņu ir sūtījis to darīt: “Pāvils, pēc Dieva gribas aicināts būt par Jēzus Kristus apustuļi” (1. Kor. 1:1).

Runājot par viltus mācībām, draudzei jārikojas ar mīlestību, bet arī ar stingrību, balstoties uz Rakstu autoritāti. Evaņģēlija vēsts jāsauglabā nesamaitāta un tīra, lai dvēselēm tiktu dota mūžības cerība.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. decembrī.

Garīgs karš

Izlasi 2. Kor. 10:1–11. Pāvila lēnprātība attiecībās ar korintiešiem dažkārt tika sajaukta ar vājumu. Kuri vārdi vai frāzes šajā fragmentā atklāj Pāvila drosmi risināt viltus skolotāju problēmu Korintā? _____

2. Kor. 10. nodaļu Pāvils iesāk ļoti personiski: “Es pats, Pāvils, jūs personīgi lūdzu” (2. Kor. 10:1, HCSB). Tas parāda, cik ļoti viņš bija norūpējies par viltus mācību iekļūšanu draudzē. Viņa vārdi 2. Kor. 10:1 ironiski atsaucas uz viņa pretinieku apsūdzību, ka viņš esot biedējošs terorizētājs, kad raksta vēstules no attāluma, bet nožēlojams glēvulis, kad satiekas ar cilvēkiem klātienē (2. Kor. 10:10, 11). Viņš atbild, ka tas, kas šķita vājums, patiesībā ir spēcīga lēnprātība un Kristum līdzīgs maigums.

Ar viltus skolotājiem jāsastopas drosmīgi un pārliecinoši (2. Kor. 10:2), bet tam jābūt kombinācijā ar Kristus lēnprātību (2. Kor. 10:1). Jēzus reiz sacīja: “Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs” (Mt. 11:29). Tomēr Jēzus arī drosmīgi stājās pretī naudas mijējiem templī, apgāžot viņu galdus un nosaucot tos par laupītājiem (Mt. 21:12, 13). Viņš arī farizejiem tieši sejā pateica, ka viņi ir liekuļi un nobalsināti kapi (Mt. 23:23–27). Arī Pāvils, tāpat kā Jēzus, zina, ka mēs atrodamies garīgā karā, kas prasa izmantot visu Dieva bruņojumu (Ef. 6:12–17).

Pāvila valoda 2. Kor. 10. nodaļā ir militāra, jo ir apdraudētas dzīvības (2. Kor. 10:3–6). Tas nav tikai cilvēcīgs konflikts, bet dievišķa cīņa par dvēseļu mantošanu Kristum. Šajā sakarā katrs nepareizs arguments un augstprātīgs uzskats ir jāiznīcina, balstoties uz Dieva Vārdu, lai katra doma tiktu notverta un darīta paklausīga Kristum (2. Kor. 10:5).

Šajā garīgajā karā Pāvils rīkojas ar Kristus autoritāti. Tomēr šī autoritāte ir dota celšanai, nevis iznīcināšanai (2. Kor. 10:8). Garīgajiem vadītājiem ir viegli apgalvot, ka viņi darbojas Dieva autoritātē. Tomēr viņiem jāatceras, ka autoritāti viņiem ir piešķīris Kristus, un viņiem, tāpat kā Kristum, jābūt lēnprātīgiem un pazemīgiem sirdī. Pāvila apgalvojums par Kristus doto autoritāti izriet no viņa raizēm, ka korintieši ieklausās nepareizajos cilvēkos, tādējādi apdraudot savu uzticību Kristum.

Kā mēs, saskaroties ar viltus skolotājiem, varam vienlaikus būt gan maigi, gan drosmīgi? Kāpēc mums jābūt abējādiem? _____

Lielīties Kungā

Vakar mēs redzējām, ka Pāvils un viņa līdzstrādnieki savu kalpošanu veica kā garīgu karu, izmantojot Dieva ieročus. Šodien mēs redzēsīm, ka viltus skolotāji darbojas saskaņā ar cilvēciskiem kritērijiem. Viņi lielās nepamatoti. Savukārt Pāvils lielās tikai ar Kungu. Kā viņš rakstīja: “Bet, kas lielās, lai lielās ar To Kungu” (2. Kor. 10:17).

Izlasi 2. Kor. 10:13–17. Kā konkurences gaisotne var kaitēt evaņģēlija sludināšanai?

Pāvila lielīšanās ir aizrāvusi pētniekus visos laikmetos. Lielīšanās tomēr bija izplatīta prakse senajā pasaulē, un to kontrolēja sabiedriskās normas, lai neapvainotu klausītājus. Pāvils zināja šīs normas un tās ievēroja. Turklāt Pāvils skaidri norāda, ka viņa veids, kā lielīties, atšķiras no viltus skolotāju lielīšanās. Viņš lielījās ar Kungu (2. Kor. 10:17). Tas ir citāts no Vecās Derības: “Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka Tas Kungs” (Jer. 9:23). Ar šo citātu no Jeremijas grāmatas Pāvils parāda, ka uzmanība ir pievērsta Kristum – Kristus mīlestībai, taisnīgam un taisnībai.

Citiem vārdiem, Pāvila lielīšanās koncentrējas uz Dieva darbiem Kristū. Tādējādi viņa “lielība” ir bībeliska un nevienam neuzbāžas. Savukārt viņa pretinieki nonāca konkurences gaisotnē, salīdzinot sevi ar citiem. Tas ir muļķīgi! (2. Kor. 10:12)

2. Kor. 10:14–16 Pāvils norāda, ka evaņģēlija sludināšana ir viņa kalpošanas galvenais mērķis gan Korintā, gan ārpus tās. Pāvila mīlestība uz Jēzu lika viņam pastāvīgi runāt par pestīšanas labajām ziņām, kas atrodamas Kristus nāvē un augšāmcelšanās notikumā.

Atšķirībā no viltus skolotājiem Korintā, kas slavīnāja sevi, Pāvilu slavēja un apstiprināja Dievs (2. Kor. 10:12, 18). Viņš bija “pēc Dieva gribas aicināts būt par Jēzus Kristus apustuli” (1. Kor. 1:1). Viņš bija uzticīgs šim aicinājumam līdz dzīves galam (2. Tim. 4:7).

Pārlasi 2. Kor. 10:12–18. Kā draudzes vadītāji vai pat locekļi var izvairīties no konkurences gaisotnes? Kāpēc ir tik viegli iegrimt lietās, kas patiesībā nav svarīgas?

Viltus skolotāji – identificēti

Jaunajā Derībā ir vairāki brīdinājumi par viltus skolotājiem kristīgajās kopienās. Jēzus pats brīdināja mācekļus par tādiem (Mt. 7:15–20). Arī apustuļi pievērsa tam uzmanību (Gal. 1:6–9, 1. Tim. 6:3–5, 2. Pēt. 2:1–3).

Izlasi 2. Kor. 11:1–15. Kā Pāvils attēlo izaicinājumus, ar kuriem viņam jāsaskaras attiecībā uz šiem viltus skolotājiem? _____

Pāvils atmasko viltus skolotāju darbību. Tajā pašā laikā viņš norāda, ka viņa paša kalpošana ir vērsta uz Kristu. Viņš salīdzina Korintas draudzi ar līgavu un sevi pasludina par tās tēvu, ar atbildību to nodot Kristum (2. Kor. 11:2). Viņš to dara, jo mil draudzi (2. Kor. 11:11). Tāpēc viņš pat bija gatavs nebūt finansiāls slogs draudzei, kaut arī viņam bija tiesības saņemt atbalstu (2. Kor. 11:7–12).

Savukārt “visaugstākie apustuļi” (tas, iespējams, ironiski attiecas uz viltus skolotājiem) tiek salīdzināti ar čūsku, kas maldināja levu (2. Kor. 11:3). Viltus skolotāji Korintā, tāpat kā sātans Ēdenes dārzā, ir raksturoti kā maldīgi un samaitāti (2. Kor. 11:3, 4). Pāvila galvenās raizes bija par to, ka viņi var ievest korintiešus maldīgos uzskatos un iedvest nostāties pret Kristu.

Šie cilvēki sludināja citu vēsti nekā Pāvils – citu Jēzu un citu evaņģēliju (2. Kor. 11:4). Tas parāda, ka ne visi, kas sludina Jēzu, ir Dieva iecelti instrumenti. Šajā sakarā Jēzus pats sacīja: “Ne katrs, kas man saka: “Kungs, kungs”, ieies debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva gribu” (Mt. 7:21). Gal. 1:6–9 Pāvils norāda, ka ikviens, kas sludina citu evaņģēliju, sev uzliek lāstu, kamēr daži Korintā bija iecietīgi pret šādu kļūdu.

Pāvils atmasko viltus apustuļus, sakot, ka viņi ir “viltīgi strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem” (2. Kor. 11:13). Viņi maskējas kā Kristus apustuļi, tāpat kā “sātans izliekas par gaismas eņģeli” un “viņa [sātana] kalpi izliekas par taisnības kalpiem” (2. Kor. 11:14, 15). Cik traģiska situācija – viņi pasludina sevi par Kristus kalpiem, bet darbojas kā sātana aģenti. Pāvils noslēdz domu, sakot, ka viņu “gals būs tāds kā viņu darbi” (2. Kor. 11:15).

Cik spēcīgi Pāvils reaģē uz kļūdām draudzē! Ko tas liek mums secināt? _____

Ciešanas evaņģēlija dēļ

Pēc tam, kad Pāvils bija atmaskojis viltus skolotājus kā sātana aģentus (2. Kor. 11:1–15), viņš tagad “spēlē” viņu spēli, mazliet lepni lietojies kā muļķis (2. Kor. 11:16–21), lai korintieši redzētu, cik bezjēdzīgi ir klausīties viltus skolotāju runas. Ja korintieši viņus augstu vērtēja, tad Pāvils bija pelnījis vēl lielāku uzmanību. Viņa ciešanas evaņģēlija dēļ rāda, ka viņš ir uzticīgs Kristus kalps (2. Kor. 11:22, 23).

Izlasi 2. Kor. 11:22–28. Kādu domu viņš šeit izsaka? _____

Lai gan Pāvila ebreju tituli bija vienādi ar viltus skolotāju tituliem (2. Kor. 11:22), viņa kalpošana Kristum tos pārspēj (2. Kor. 11:23). “Vai viņi ir Kristus kalpi?” viņš jautā. Atbilde ir: “Es esmu vairāk.” Viņa darbs bija bagātāks; viņa ieslodzījumi biežāki; viņa sitieni smagāki.

Bet tas nav viss. Viņa ciešanu sarakstā ir arī piecas reizes trīsdesmit deviņu sitieni sodi (2. Kor. 11:24), sišana ar nūjām, nomētāšana ar akmeņiem, kuģu avārijas, briesmas jūrā (2. Kor. 11:25), briesmas ceļojumos, uz upēm, briesmas no bandītu uzbrukumiem, no tautiešiem, no pagāniem, no pūļiem, tuksnesī, briesmas no viltus kristiešiem (2. Kor. 11:26), ļoti smags darbs, bezmiegs, bads, slāpes, pārtikas trūkums, aukstums, kailums (2. Kor. 11:27). Un, it kā ar to vēl nebūtu gana, viņam vēl bija jātiek galā ar satraukumiem, jo viņš dziļi raizējās par draudzēm (2. Kor. 11:28). Tikai īsts Kristus kalps būtu gatavs tādā veidā ciest evaņģēlija labā. Ja Pāvils tiešām vēlētos lepoties ar savām ciešanām, viņam būtu daudz ko teikt. Tomēr nākamajā vēstules daļā redzams, ka viņa lepnuma iemesls balstījās nevis uz viņa darbiem Kristum, bet uz to, ko Kristus bija darījis viņam. Pāvils zināja, ka Dieva spēks redzamāk izpaužas cilvēka vājībā (2. Kor. 12:9, 10). Dodot viņam ērkšķi miesā (2. Kor. 12:7), Dievs pasargāja Pāvilu no lepības par saviem sasniegumiem. Tas uzturēja viņu pazemīgu, apzinīgu par savu vājumu, atkarīgu no dievišķā spēka un sagatavotu saņemt vairāk Dieva žēlastības un žēlsirdības.

Vai arī tu esi cietis evaņģēlija dēļ? Ko esi guvis no šīs pieredzes? Kā Pāvila attieksme pret savām ciešanām var palīdzēt tev tikt galā ar savējām? _____

Aicinājums tiem, kas nenožēlo

2. Kor. 12:14–13:10 Pāvils informē draudzi par savu trešo apmeklējumu (2. Kor. 12:14; 13:1). Viņš bija parādījis, ka nav zemāks ne par vienu no viltus apustuļiem, un tagad kļūst pārliecināts, ka vēlreiz jādodas uz Korintu, lai mēģinātu glābt tos draudzes locekļus, kuri nav nožēlojuši grēkus. Īstenībā tas bija viens no galvenajiem šī apmeklējuma mērķiem. Viss, ko Pāvils darīja un runāja, bija domāts draudzes stiprināšanai (2. Kor. 12:19).

Izlasi 2. Kor. 12:20, 21. Kādi grēki apdraudēja Korintas draudzes garīgo stāvokli? _____

Grēku saraksts 2. Kor. 12:20, 21 ir līdzīgs tiem sarakstiem, ko atrodam citās Pāvila vēstulēs (Rom. 1:29–31; Gal. 5:19–21). Pirmie divi punkti parādās 1. Kor. 3:3, kur Pāvils runā par skaudību un ķildām Korintas draudzes locekļu vidū. Pāvils baidās, ka līdz viņa trešajai vizītei nekas daudz nebūs mainījies. Viņš saka: “Es baidos, ka tad, kad nākšu, es jūs neatradīšu tādus, kādus vēlos.” Pie tam viņš piebilst: “Jūs mani neatradīsiet tādu, kādu vēlaties” (2. Kor. 12:20, ESV). Tas nozīmē, ka tā vietā, lai rīkotos ar viņiem “Kristus lēnprātībā un maigumā” (2. Kor. 10:1, ESV), viņš nu būs “gatavs sodīt katru nepaklausību” (2. Kor. 10:6, ESV).

Viņa galvenās bažas bija, ka tie draudzes locekļi, kas bija iesaistīti nešķīstībā, netiklībā un izlaidībā, iespējams, nebija nožēlojuši grēkus (2. Kor. 12:21, ESV). Tieši šādi grēki izraisa šķelšanos draudzē.

Tālāk Pāvils pievēršas draudzes disciplīnas lomai, lai izglābtu tos, kas grēko (2. Kor. 13:1–4). Vājums neattaisno grēcīgu dzīvesveidu. Tiem, kuri vēlas dzīvot uzvarošu dzīvi, ir pieejams spēks (2. Kor. 13:4). Fakts, ka daži Korintā piekopa netiklību, liecina, ka Dieva spēks viņu dzīvē nebija realitāte. Pāvils vēlējās, lai viņi nožēlotu grēkus un piedzīvotu spēku, kas ved pie paklausības. Viņu disciplinēšana bija pēdējais, ko viņš gribēja darīt. Viņš saka: “Mēs lūdzam Dievu, lai jūs nedarītu ļaunu [...], bet lai jūs darītu to, kas ir pareizi [...]. Mēs lūdzam par jūsu atjaunošanu” (2. Kor. 13:7–9, ESV). Cik skaista lūgšana! Viņš aicina pārbaudīt sevi, lai noskaidrotu, vai viņu ticība ir dzīva.

Izlasi 2. Kor. 13:5. Ko nozīmē stāvēt ticībā? Kā tu vari zināt, ka esi ticībā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas raksts “Laodiķejas draudze” žurnālā “The Advent Review and Sabbath Herald” 1873. g. 30. septembrī.

“Dievs sargā Savu tautu no pagātnes kļūdām. Vienmēr ir pastāvējuši viltus skolotāji, kas, sludinot kļūdainas mācības un bezdievīgu dzīvesveidu, centās maldināt pat izredzētos.” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1904. g. 7. janv.)

“Kungs ir paredzējis, ka mūsu uzskati tiks pārbaudīti, lai mēs saprastu nepieciešamību rūpīgi pētīt dzīvos Dieva vārdus un noskaidrot, vai mēs patiesi stāvam ticībā. Daudzi, kas apgalvo, ka tic patiesībai, ir kļuvuši pašapmierināti, sakot: ‘Es esmu bagāts, man ir pārpilnība, un man nekā netrūkst.’” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors” 36. lpp.)

“Cilvēki pieņem maldus, kad patiesība ir skaidri norādīta; un, ja vien viņi savas mācības pakļautu Dieva Vārdam, nevis lasītu Dieva Vārdu savu mācību gaismā, lai pierādītu savu uzskatu pareizību, viņi nestaigātu tumsā un aklumā un nepieķertos maldiem. Daudzi piešķir Rakstu vārdiem tādu nozīmi, kas atbilst viņu pašu uzskatiem, un tā viņi maldina paši sevi un pieviļ citus ar nepareizu Dieva Vārda skaidrojumu. Kad mēs ķeramies pie Dieva vārda pētīšanas, mums tas jādara ar pazemīgu sirdi. Visa savtība un vēlme pēc oriģinalitātes ir jānoliek malā. Ilgi lolotus uzskatus nedrīkst uzskatīt par nekļūdīgiem.” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors” 36., 37. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet vēlreiz 2. Kor. 10:1–6. Kāda ir Pāvila stratēģija garīgajos “karos” par Dieva patiesību, un kā mēs to varam izmantot savos garīgajos karos?

2. Bībelē teikts, ka pirms laiku beigām daudzi viltus skolotāji centīsies novērst cilvēkus no patiesības. Ko jūsu vietējā draudze var darīt, lai novērstu draudzes locekļu ietekmēšanos no viltus skolotājiem, pat ja tie atrodas tajā pašā draudzē? Kāpēc tas ir būtiski draudzes misijas izpildei?

3. Kāpēc Pāvilam bija nepieciešams lielīties ar ciešanu garo uzskaitījumu (2. Kor. 11:16–33)? Ko nozīmē “lepoties Kunga dēļ”?

4. Kāpēc ir svarīgi, lai draudzes locekļi pārbaudītu sevi – savu ticību (2. Kor. 13:5)? Kāda ir šīs pārbaudes nozīme?

ŽĒLASTĪBA, MĪLESTĪBA UN SADRAUDZĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 8:9; Rom. 16:20; 1. Jņ. 4:8–11; 2. Kor. 13:11; Fil. 2:1, 2; Gal. 4:4–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2. Kor. 13:13)

Pāvils, noslēdzot Otro vēstuli korintiešiem, atkārtoti uzsver vēstules svarīgākās tēmas. Viņš to paveic ar piecām pavēlēm (2. Kor. 13:11). Pirmā pavēle “Esiet līksmi” atsaucas uz iepriekšējiem pantiem šajā vēstulē.

Otrā pavēle “Topiet pilnīgi” tulko grieķu vārdu “katartizō”, kas parādās šeit un 1. Kor. 1:10.

Trešā pavēle “Iedrošīniet cits citu” (NIV) atsaucas uz 2. Kor. 1:3–7. Pāvils sāk un noslēdz savu otro vēstuli ar iedrošinājumu. Mēs saņemam Dieva iedrošinājumu, lai iedrošinātu citus (2. Kor. 1:4, 6).

Ceturtnā un piektā pavēle “Esiet vienprātīgi, turiet mieru” (2. Kor. 13:11) aicina uz vienotību. Šī prieka, atjaunošanās, iedrošinājuma, vienotības un miera gaisotne ir Dieva, “mīlestības un miera Dieva” (2. Kor. 13:11), klātbūtnes nosacījums. Tā rodas no mūsu trīsvienīgā Dieva darba cilvēka sirdī (2. Kor. 13:14). Žēlastība, mīlestība un sadraudzība ir trīsvienīgā Dieva darbs mūsos, un šīs trīs kristīgās īpašības veicina Dieva klātbūtnes gaisotni.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. septembrī.

Jēzus žēlastība

Ir iedvesmojoši, ka 2. Kor. noslēgumā mēs redzam atsauci uz Jēzus žēlastību, tāpat kā vēstules sākumā (2. Kor. 1:2; 2. Kor. 13:14). Pāvils sāk un noslēdz vēstuli ar atsauci uz Viņa žēlastību. Kā redzējam šī ceturkšņa sākumā, viņš nevarēja pārstāt domāt un runāt par Jēzu. “Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību” (2. Kor. 8:9).

Cik apbrīnojama un neatvairāma ir Jēzus žēlastība! Viņš atstāja savas mūžīgās eksistences bagātības Debesīs, lai kļūtu nabags. Viņš gāja pa putekļainajiem senās Galilejas ceļiem. “Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil. 2:8). Viņš to darīja, lai mēs kļūtu “bagāti”, tas ir, lai mums būtu iespēja būt kopā ar Viņu Debesīs. Mums, kas pazīstam tikai grēku, nāvi un ciešanas, ir grūti pat aptvert, ko Jēzum nozīmēja atstāt Debesu pilis, lai nāktu šeit un atdotu Savu dzīvību par mums.

Pāvils savās vēstulēs bieži atsaucas uz Jēzus žēlastību. Dažas pārles ietver šādus vārdus: “Žēlastības dāvana viena cilvēka – Jēzus Kristus – žēlastībā [...] pārpilnībā nākusi pār daudziem” (Rom. 5:15, ESV). Tie, kas saņem šo pārpilnību, “kļūs dzīvības valdnieki caur [...] Jēzu” (Rom. 5:17). Tāpat kā 2. Kor. vēstulē, Pāvils arī citas vēstules iesāk un noslēdz, pieminot Jēzus žēlastību (Rom. 1:7; Rom. 16:20; 1. Kor. 1:3; 1. Kor. 16:23; Gal. 1:3; Gal. 6:18; Fil. 1:2; Fil. 4:23). Šī tēma bija viņa domās, un viņš vēlējās, lai tā piepildītu arī korintiešu prātus. Viņa vēlēšanās bija, lai Jēzus žēlastība sasniegtu “vairāk un vairāk cilvēku” (2. Kor. 4:15, NIV) un kļūtu pietiekama viņiem tāpat kā viņam (2. Kor. 12:9).

Padomājiet par Dieva žēlastību pret jums šādi: ko jūs esat pelnījuši ar saviem vārdiem vai darbiem? Ko tomēr Dieva žēlastība jums piedāvā? _____

Dieva mīlestība

“Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2. Kor. 13:14) Ar šādu pantu Pāvils noslēdz savu otro vēstuli. Viņš min trīsvienīgā Dieva trīs personas šādā secībā – Dēls, Tēvs un Svētais Gars. No trīsvienīgā Dieva darba mēs varam labāk izprast, kāds ir Dievs un ko Viņš ir darījis mūsu labā.

Izlasi Jņ. 3:16, 17; Rom. 8:37–39; 1. Jņ. 4:8–11. Ko šie panti māca par Dieva mīlestību?

1. Jņ. 4:8 saka: “Dievs ir mīlestība.” Mīlestība ir Dieva būtiska īpašība. Jānis uzsver, ka mīlestību varam iepazīt, jo Dievs deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai Viņš mirtu par mums (Jņ. 3:16). Dievs sūtīja Jēzu glābšanas misijā (Jņ. 3:17), kas bija daļa no pestīšanas plāna (Ap. d. 3:20, 21; 1. Jņ. 4:10,14). Vairākas reizes evaņģēlijos Jēzus runā par Tēvu kā To, kas Viņu sūtījis (Mt. 10:40; Mk. 9:37).

Pāvils saka: “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki” (Rom. 5:8). Mēs varam piedzīvot Dieva mīlestību arī attiecībās starp vīru un sievu, vecākiem un bērniem, patiesā draudzībā utt. Dieva mīlestību var redzēt arī dabā. Elena Vaita saka: “‘Dievs ir mīlestība’ – rakstīts uz katra plaukstoša pumpura, uz katra dīgstoša zāles stiebra, jaukie putni, pieskandinādami gaisu ar savām liksmajām dziesmām, skaistumā tik pilnīgie, gleznainie ziedi, kas pa visu apkārtni izplata savu patīkamo smaržu, cēlie meža koki ar savu krāšņo, zaļo lapotni – viss stāsta par mūsu Dieva maigo, tēvišķo gādību un Viņa vēlēšanos aplaimot savus bērnus.” (“Ceļš pie Kristus”, 10. lpp.).

Tomēr vispārliciecināšāk ir tas, ka Dievs upurēja Jēzu par mūsu grēkiem. Kad saprotam, ka Dievs mīlēja mūs tik ļoti, ka sūtīja Jēzu atdot dzīvību par mums, mūsu atbildes reakcija ir gata vība “atdot savu dzīvību par brāļiem” (1. Jņ. 3:16).

Pāvils vēlējās, lai korintieši dzīvotu vienotībā. Tomēr bez mīlestības nav vienotības. Tāpēc viņš māca, ka “mīlestība ceļ” (1. Kor. 8:1) un ka bez mīlestības viss ir bezjēdzīgs un tukšs (1. Kor. 13:1–3). Tātad viss, ko darām, jā dara mīlestībā (1. Kor. 16:14), mīlestībā, kas ir Dieva mīlestības turpinājums.

Ko mēs zaudētu evaņģēlijā, ja Jēzus pats nebūtu pilnīgs un mūžīgs Dievs? _____

Mīlestības Dievs

Senajā pagānu pasaulē cilvēki neticēja, ka dievi mīl cilvēkus. Tā vietā dievi tika uzskatīti par ļauniem un nikniem, un viņi bija kaut kā jāapmierina. Doma par mīlošu Dievu, kādu to redzam Bībelē, bija jaunums. Pāvils raksturo mūsu Dievu kā “mīlestības un miera Dievu” (2. Kor. 13:11), lai arī cik pārsteidzošs šis apgalvojums bija viņa laikā.

Izlasi 2. Kor. 13:11. Kā tu vari gūt cerību no šeit teiktā? Kā tu varētu labāk piedzīvot to, ko māca šis pants? _____

Frāzi “mīlestības un miera Dievs” var interpretēt divējādi. No vienas puses, Dievs tiek uzskatīts par mīlestības un miera avotu. No otras puses, Dievs tiek raksturots kā mīlošs un miermīlīgs. Tomēr nav nepieciešams izvēlēties starp abiem. Tā kā mīlestība un miers ir būtiskas Dieva īpašības, Viņš mums dāvā gan mīlestību, gan mieru.

Citviet Pāvils atsauca uz Dievu kā “izturības un iepriecinājuma Dievu” (Rom. 15:5, ESV), “cerības Dievu” (Rom. 15:13), “miera Dievu” (Rom. 15:33; Rom. 16:20; 1. Kor. 14:33; Filem. 4:9; 1. Tes. 5:23), “žēlastības Tēvu” (2. Kor. 1:3) un “iepriecināšanas Dievu” (2. Kor. 1:3). Dievs ir visu šo svētību avots. Viņš mums tās dod no savas nepārejošās mīlestības.

Turklāt, lai gan frāze “miera Dievs” Bībelē ir diezgan bieži sastopama, frāze “mīlestības Dievs” ir sastopama tikai šeit (2. Kor. 13:11) un tāpēc pelna mūsu dziļākās pārdomas.

Kā daudzi Bībeles skaidrotāji ir pamanījuši, Pāvila atsauce uz mīlestības Dievu dažus pantus pirms Trīsvienības svētības 2. Kor. 13:14 liecina, ka viņš domā par Dievu kā trīs personu kopumu. “Lai gan viņš šeit vārdu ‘Dievs’ lieto kā vienu no trim, viņa izpratne par Jēzu un Garu citviet vēstulēs [...] liek mums skatīt visu frāzi kā vienu Dievu, ko agrinā Baznīca sāka uztvert trīskārtīgā formā. Bija jāpaiet vēl vairāk nekā gadsimtam, līdz teologi [...] sāka lietot vārdu ‘trīsvienība’ kā īsāku veidu, lai izteiktu to, ko Pāvils jau bija noformulējis.” (Tom Wright “Paul for Everyone: 2 Corinthians” (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 148. lpp.)

Mēs ticam vienam Dievam, trīs personu savienībai, kas mūžīgi dzīvo mīlestības attiecībās. Šis trīsvienīgais Dievs mūs mīl un aicina mūs mīlēt citam citu tā, lai atspoguļotu mīlestību, kas pastāv starp Dievības personām.

Svētā Gara biedrība

Jēzus žēlastība ne tikai atklāj Dieva mīlestību pret mums, bet arī sniedz Gara sadraudzību kā vēl vienu šīs mīlestības rezultātu. Vienlaikus sadraudzības avots ir Dieva mīlestība. Tas tā ir, jo bez mīlestības nav sadraudzības. Kā Pāvils raksta: “Ja nu ir kāds iepriecinājums Kristū, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība, tad piepildiet manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi” (Fil. 2:1, 2).

Daži saka, ka Svētais Gars ir tikai spēks vai ietekme, bet tas nevar būt patiesi. Galu galā, kāpēc tad Pāvils lai minētu divas personas – Tēvu un Dēlu – kopā ar vienkāršu “spēku” Trīsvienības formulā? Tas nebūtu jēgpilni. Tāpat kā Tēvs un Dēls tiek parādīti personiskās attiecībās (2. Kor. 1:3, 2. Kor. 11:31), attiecības starp Garu un Personām liek mums secināt, ka arī Viņš ir Persona (Rom. 8:15, 16; sk. arī Jņ. 14:16, 17, 26; Jņ. 15:26).

Frāzi “Gara sadraudzība” (Fil. 2:1) var saprast divējādi. Tā var nozīmēt sadraudzību ar citiem cilvēkiem, ko sniedz Gars, vai sadraudzību ar pašu Garu. Daudzi Bībeles tulkotāji uzskata, ka šīs nozīmes nav savstarpēji izslēdzošas. Galu galā, sadraudzība ar citiem ir Gara sadraudzības rezultāts.

Izlasi 1. Kor. 2:10, 11; 1. Kor. 3:16; 1. Kor. 12:11; 2. Kor. 3:6, 17. Ko Pāvils māca korintiešiem par Garu? _____

Pāvils daudz runā par Gara darbu. Abās vēstulēs korintiešiem ir vairāk nekā četrdesmit atsauču uz Svēto Garu. Svētais Gars ceļ draudzi (1. Kor. 14:12), ļauj cilvēkiem piedalīties misijā (1. Kor. 2:4, 5), atklāj mums Dieva dziļumus (1. Kor. 2:10, 11) un māca mums tos (1. Kor. 2:13), mīt mūsos (1. Kor. 3:16; 1. Kor. 6:19), strādā kopā ar Kristu mūsu attaisnošanai (1. Kor. 6:11), dod garīgās dāvanas draudzei (1. Kor. 12–14), apzīmogo mūs pestīšanai (2. Kor. 1:22), ieraksta likumu cilvēku sirdīs (2. Kor. 3:3), dod jaunu dzīvi Kristū (2. Kor. 3:6) un brīvību no grēka (2. Kor. 3:17). Mēs noteikti nevaram dzīvot bez Svētā Gara.

Kāpēc izpratne par Svētā Gara dievišķību ir arī svarīga, lai pilnībā aptvertu Dieva mīlestību uz mums? _____

Mūsu trīsvienīgais Dievs

Lasot 2. Kor. 13:14, varētu domāt, ka Kristus ir vienīgais žēlastības avots, Dievs ir vienīgais mīlestības avots un Svētais Gars ir vienīgais sadraudzības avots, taču tas ir tālu no patiesības.

Izlasi 1. Kor. 1:3, 4, 9; 1. Kor. 10:16; 2. Kor. 1:2, 12; Rom. 8:35; Rom. 15:30; Gal. 2:20 un Ef. 3:19. Ko šie panti saka par žēlastību, mīlestību un sadraudzību saistībā ar Trīsvienības locekļiem? _____

Tēvs, Dēls un Svētais Gars darbojas kopā mūsu pestīšanai. Žēlastība, mīlestība un sadraudzība nenāk tikai no viena, bet no visiem trim. Tomēr pestīšanas vēsturē katram ir savas īpašās funkcijas. Pāvils to apzinās un uzsver savās vēstulēs. Piemēram, pestīšanas plāns tiek atklāts ar vārdu neticamu ekonomiju Gal. 4:4–6, norādot uz trīs Dievības locekļu dalību. Dievs Tēvs sūta Jēzu, kas norāda, ka Tēvs ir šī plāna avots (Gal. 4:4). Dēls piedzimst no sievietes (Gal. 4:4), atsaucoties uz iemiesošanu un sena solījuma piepildījumu (1. Moz. 3:15). Dēls mūs ir izpircis un atjaunojis mūsu attiecības ar Tēvu, par kuru sātans bija melojis (1. Moz. 3:5). Svētais Gars apliecina mūsu kā Dieva bērnu identitāti (Gal. 4:6).

Pāvila vēstulēs ir vēl vairākas citas atsauces uz Trīsvienību. Trīs darbojas kopā, darot draudzi spējīgu veikt misiju (1. Kor. 12:4–6), dod mums garīgo spēku (Ef. 3:14–19) un veicina dziļu vienotību starp draudzes locekļiem; tas atspoguļo vienotību, kas raksturo pašu Dievības locekļu attiecības (Ef. 4:4–6). Pāvila izpratnē Dievs nav vienkārši trīsvienīgs; šīs trīs Dievības Personas darbojas kopā mūsu pestīšanai (Ef. 1:3, 13, 14). Vēstulē efeziešiem Pāvils pat piemin, ka mums jābūt piepildītiem ar Tēva pilnību (Ef. 3:19), Dēla pilnību (Ef. 4:13) un Svētā Gara pilnību (Ef. 5:18).

Saraksti ar korintiešiem (2. Kor. 13:14) Pāvils nevarēja noslēgt vēl labāk – ar solījumu, ka visas trīs Visuma Dievības – Debesu Trio – būs ar mums tagad un nākotnē.

Kā sadraudzībai draudzes locekļu vidū vajadzētu atspoguļot mīlošās dievišķās Trīsvienības attiecības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgās” nodaļa “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (662. – 680. lpp.).

“Tikai Jēzus Kristus žēlastība var pārveidot akmens sirdi par miesas sirdi un padarīt to dzīvu Dievam. [...] Cilvēkiem nav spēka taisnot dvēseli, svētīt sirdi. Morālo slimību var izārstēt vienīgi Lielā Ārsta spēkā. Izpirkt pazudušo spēj vienīgi augstākā dāvana no Debesīm, Tēva Vienpiedzimušais, pilns žēlastības un patiesības.” (Elena Vaita “The Signs of the Times” 1892. g. 2. maijs)

“‘Dievs ir mīlestība.’ (1. Jņ. 4:16) Viņa daba, Viņa likums, ir mīlestība. Tas vienmēr tā ir bijis; tas vienmēr tā būs. ‘Augstais un varenais, kas mīt mūžībā’, kura ‘ceļi ir mūžīgi’, nemainās. Pie Viņa ‘nav mainīguma, ne ēnas pagriešanās’. (Jes. 57:15; Hab. 3:6; Jēk. 1:17) Katrs radības spēka izpaudums ir bezgalīgas mīlestības izpausme. Dieva suverenitāte ietver svētību pilnību visiem radījumiem. [...] Lielā cīņa starp labo un ļauno, sākot no izcelsmes Debesīs līdz sacelšanās galīgai sakāvei un grēka iznīcināšanai, arī ir Dieva nemainīgās mīlestības demonstrācija.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 33. lpp.)

“Mums jāapzinās, ka Svētais Gars [...] ir Persona tikpat lielā mērā, kā Dievs ir Persona. [...] Svētais Gars ir Persona, citādi Viņš nevarētu liecināt mūsu gariem un kopā ar tiem, ka mēs esam Dieva bērni. Viņam arī jābūt Dievišķai Personai, citādi Viņš nevarētu izpētīt noslēpumus, kas slēpjas Dieva prātā.” (Elena Vaita “The Faith I Live By” 52. lpp.)

“Debesu Trīsvienība ir trīs dzīvas personas; šajos trīs lielajos spēkos – Tēvā, Dēlā un Svētajā Garā – tie, kas pieņem Kristu ar dzīvu ticību, tiek kristīti, un šie spēki sadarbojas ar paklausīgajām Debesu būtnēm, lai dzīvotu jaunu dzīvi Kristū.” (Elena Vaita “Evanģelizācija” 615. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pazīstamas kristīgas dziesmas nosaukums ir “Amazing Grace” (“Man žēlastība dāvāta”). Kas Jēzus žēlastībā ir brīnīšķīgs?

2. Skaistu Dieva mīlestības attēlojumu mēs atrodam līdzībā par pazudušo dēlu. Kā mēs varam zināt, ka tēvs šajā līdzībā ir mīlošs tēvs?

3. Kā vietējās draudzes var atklāt, ka “Gara sadraudzība” tajās ir realitāte?

SATURS

Pāvila kalpošana Korintā _____	5
Krusta vēsts _____	12
Vienotība Kristū _____	19
Grēks draudzē _____	26
Viss Dieva godam _____	33
Garīgās dāvanas _____	40
Mīlestības portrets _____	47
Kristus augšāmcelšanās spēks _____	54
Mīlestības motivēta kalpošana _____	61
Pateicība _____	62
Autentiska kristīgā kalpošana _____	68
Namturība un misija _____	75
Cīnoties ar viltus skolotājiem _____	82
Žēlastība, mīlestība un sadraudzība _____	89